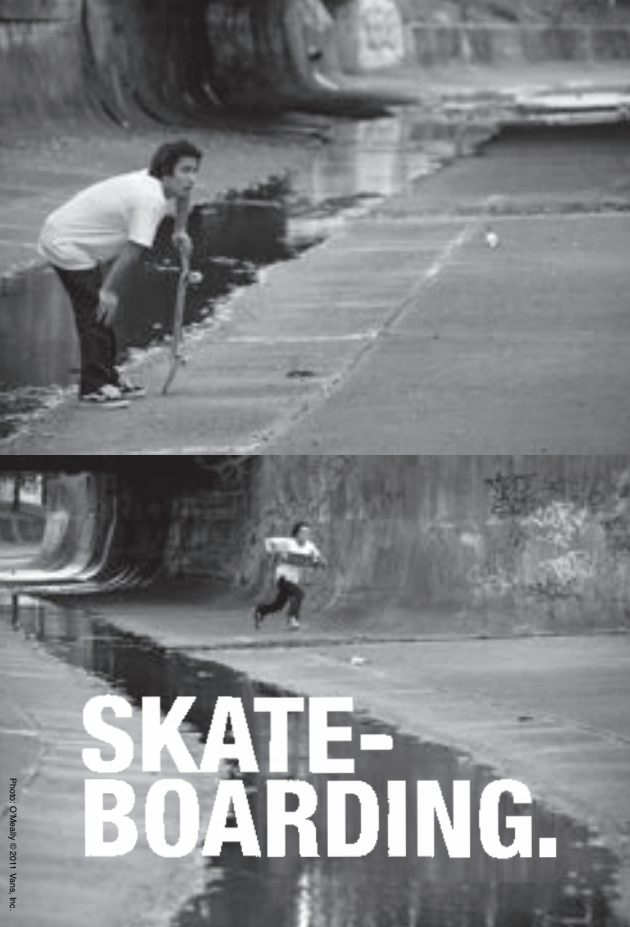

marimekko® & FLOW FESTIVAL

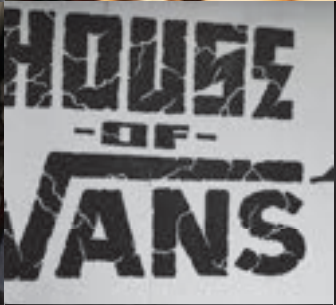
SKATE-BOARDING.

PUNK ROCK.

CLASSIC.

OFF THE WALL.

**THIS IS VANS.
THE ORIGINAL
SINCE 1966.**

www.vans.com
www.facebook.com/vanseurope

originals

NOKIAN
JALKINEET

nokianjalkineet.fi/originals

BERNER

Nokia proudly presents
Flow Festival - The Documentary

Premiere on September 2011

Watch the teasers online

www.nokia.fi/flow

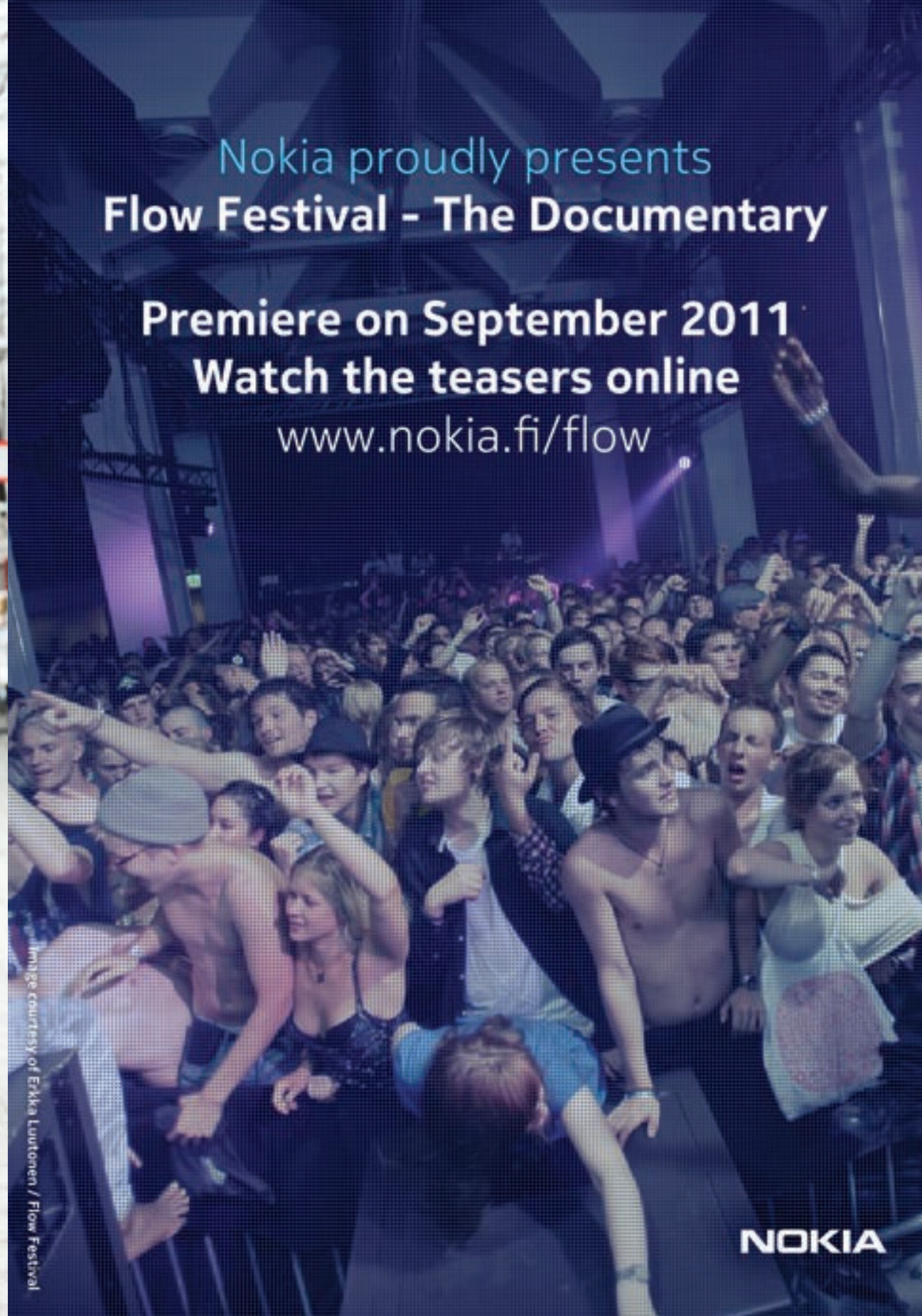

Image courtesy of Erika Luntunen / Flow Festival

NOKIA

” KUKA NÄÄ SUOSITUT BÄNDIT MÄÄRÄÄ? ”

Oskari Onninen pohtii, kuka musiikkimaailman portteja oikein vartioi, miten ja miksi?

Tas siellä Flow'ssa soittaa niitä bändejä, joita kukaan ei tunne ja jotka ovat julkaisseet juuri ja juuri sen paljon puhutun ekan demonsa. Mistä ihmeestä ne sinne löydetään? Kuka määrää, mikä on suosittua ja mistä pitäisi tykätä? Onko näiden bändien kuuntelu muotia?

Vastaus on niin yksinkertainen, että kyse on lähestulkoon pelkästä mediapelistä. Helpoimmillaan koko artistin suosion räjähtäminen on kiinni yhden ihmisen mielipiteestä. Siinä vaiheessa, kun pääsee edustamaan tarpeeksi arvostettua ulkomaista musiikkimediaa, saa vallan nostaa

yllättävän pienellä eleellä uusia artisteja indiekansan huulille. Ja sille eleelle kalpenevat kaikki mainokset.

Uusia artisteja bongailevista portinvartija-medioista tunnetuimpia ovat yhdysvaltalaiset verkkosivustot Pitchfork ja Stereogum sekä brittiläiset Drowned in Sound ja The Quietus. Ja vaikka usein puhutaan ”blogibändeistä”, tunnetuimpienkin musiikkiblogien, kuten Gorilla vs. Bearin ja Brooklyn Veganin vaikutusvalta on huomattavan pieni verrattuna varsinaisiin medioihin.

VALTA ON VERKOSSA

Koska ainakaan vielä ei ole kehitetty keinoa upottaa Youtube- tai Soundcloud-linkkejä musiikkilehtien paperisille sivuille, perinteisemmät musiikkijulkaisut ovat jääneet selkeästi sivummalle tämän hetken uutuuksien esittelijöinä.

Suomessa koko kulttuuri on lapsenkengissä. On mahdoton ajatella mitään mediaa, joka saisi yhdellä ylistyspuheella sinkautettua jonkun artistin kaikkien musadiggareiden huulille. Suomalaiset tuntuvat luottavan enemmän ulkomaisiin musiikki-medioihin sekä kaveripiirien sisäiseen puskaradioon kuin kotimaiseen mediaan. Tästä kertoo esimerkiksi se, ettei viiden tähden arvio vaikkapa Rumbassa todellakaan ole mikään menestyksen ja yleisen kiinnostuksen tae.

Edelleen paras asia, mitä bändi voi maailmanlaajuisesti toivoa, on *Best New Music* -arvonimellä höystetty vähintään reilun kahdeksan pisteen arvio Pitchforkilta. Kaikkein klassisin esimerkki saitiin vallasta nähtiin syyskuussa 2004, jolloin sivusto antoi vielä tuntemattoman kanadalaisyhtyeen Arcade Firen debyyttilevylle 9,7 pistettä kymmenestä. Lopputuloksena levy myytiin hetkessä loppuun Yhdysvaltojen levykaupoista, ja bändistä tuli kertarysäyksellä yksi maailman puhutuimpia indie-nimiä.

Ja jottei mikään olisi liian yksinkertaista, virallisen kriittikokonsensuksen lisäksi aistittavissa on selkeää nokittelua medioiden välillä sekä selkeitä talon tapoja. Esimerkiksi Pitchforkilla on taipumus olla poikkeuksellinen jäinen kotimaassaan hehkutettuja brittirockbändejä, kuten vaikkapa Glasvegasia ja White Liesia kohtaan ja samalla kiimailla lähes kaikesta jenkkiytye Animal Collectiveen liittyvästä lähes varauksetta.

Samaan aikaan brittilehti NME on tänä keväänä tyylyttänyt The Pains of Being Pure at Heartin sekä Fleet Foxesin Atlantin takana ylistetyt albumit. Fakta on kuitenkin se, että keskimäärin artisteja ja levyjä ylistetään mediasta riippumatta, jos tarvetta moiseen on.

KOHTI HYPEN MAKSIMOINTIA, TUNNETUSTA LEVYMERKISTÄ PLUSSAA

Matka kohti hypen maksimointia on lukuisten liikkuvien osien summa. Usein alkusäykseksi riittää pelkkä biisi, joka on joko positiivisella tavalla uutta luova tai vastaansanomattoman

hyvin vanhaa kierrättävä. Jos kriitikko kuulee täydellisyyttä hipovan biisin tuntemattomalta esittäjältä, hänellä on valta laittaa lumipallo pyörimään.

Muuten tuntemattomiin nimiin tarttumista edesauttaa, jos ne levyttävät laaduntarkkailussaan keskimäärin onnistuneelle ja arvostetulle merkille, kuten Dominolle, 4AD:lle tai Sub Popille.

Useimmiten samat biisit noteerataan tuoreeltaan lähes kaikissa isoissa medioissa, ja hyvin usein on helppo ymmärtää, miksi jokin kappale aiheuttaa kiinnostusta, vaikkei siitä itse intoilisikaan samalla tavalla.

Koska kyse on useimmiten juuri indie-artistista, heillä ei ole olemassa juuri minkäänlaista markkinointikoneistoa. Siksi mainoskampanjan sisään tärkeintä on nimenomaan sisältö, jolla anotaan julkisuutta portinvartijoina toimivilta kriitikoilta.

MOMENTUM HYÖDYNNETTÄVÄ, ”TRENDIBÄNDI” MAINITTU

Lätkä- ja valokuvaustermejä käyttäen tärkeintä on momentumin hyödyntäminen ja ratkaisevan hetken löytäminen. Jos albumia joutuu biisien pohjalta luodun hypen jälkeen odottamaan liian kauan, kiinnostus katoaa hetkessä, olivat ne ennakkoon julkaistut biisit miten hyviä tahansa. Tässä yhteydessä voidaan mainita eräs kuumaan rautaan ja takomiseen liittynyt sanonta sekä eräs ranskankielisen nimensä kirjainjonoksi lyhentänyt helsinkiläislähtöinen elektroduo.

Henkilökohtaisesti vieroksun eniten sitä, kuinka uuteen ja keuhuttuun pop-musiikkiin lyödään herkästi trendibändin palalta kalskattava leima.

Tuntuu ylipäätään hölmöltä pohtia musiikin trendikkyyttä, sillä merkittävin lähtökohta ”trendibändi”-statukselle on usein ammattimaisessa levykriitikissä, jossa arvostetun median skribentti päättää kehua vuolain ylisanojen suhteellisen tuntematonta bändiä ja olettaa saavansa lukijoilta mielipiteelleen vastakaikua.

Eli käytännössä musiikkijournalismin huip-puamattilainen, joka toki on mitä suurimmalla todennäköisyydellä valkoinen ja englantia äidinkielenään puhuva mies, antaa oman perustellun suosituksensa muille musiikista kiinnostuneille. Ja kun nämä edelläkävijyyttä haluavat musadiggarit innostuvat, bändistä tulee yhtäkkiä kirosana niille, jotka yrittävät asettautua trendin yläpuolelle.

Heiltä jää usein huomaamatta, että nämä bändit ovat julistettu hyväiksi ennen kuin niistä tulee muodikkaita – eikä toisinpäin.

Ei ole lainkaan liioittelua väittää, että juuri näiden hehkutettujen bändien ja levyjen joukosta siiviloituvat ne 2010-luvun joydivisionit, smithsit ja mybloodyvalentinet, joita rakastetaan vielä vuosikymmentenkin kuluttua.

Tämän päivän ”trendibändiä” on turha pilkata, sillä siitä on tulossa hyvin mahdollisesti huomisen legenda. ☺

RUUSUJA

BYROKRAATEILLE

Palautteen antaminen ei ole suomalaisille aina helppoa, varsinkaan positiivisen sellaisen. Etenkin kulttuuripuolella positiivinen aktivoituminen olisi kaikkien etu, kirjoittaa **Arttu Tolonen**.

KUVITUS LEO KARHUNEN

Kohtalaisen nuorena ymmärsin markkinatoudesta yhden asian. Jos kukaan ei valita, homma ei toimi. Yhdellä tasolla tässä oli, ja on, parantamisen varaa Suomessa. Ihmiset eivät valita tarpeeksi huonosta palvelusta, jo hiukan jäähtyneenä pöytään saapuvasta ruoasta ja muista kaupallisten tahojen tarjoamista epätydyttävistä tuotteista ja palveluista. Syyllystin tähän itsekin.

Tässä pääsemme muna-kana -ongelman ääreen: johtaako valitusten vähyys siihen, etteivät monet suomalaiset yritykset osaa suhtautua tai reagoida niihin oikealla, imagoaan parantavalla tavalla? Vai johtuuko valitusten vähyys siitä, että tämä kyvyttömyys reagoida kritiikkiin tekee reklamointitilanteesta vaivaannuttavan?

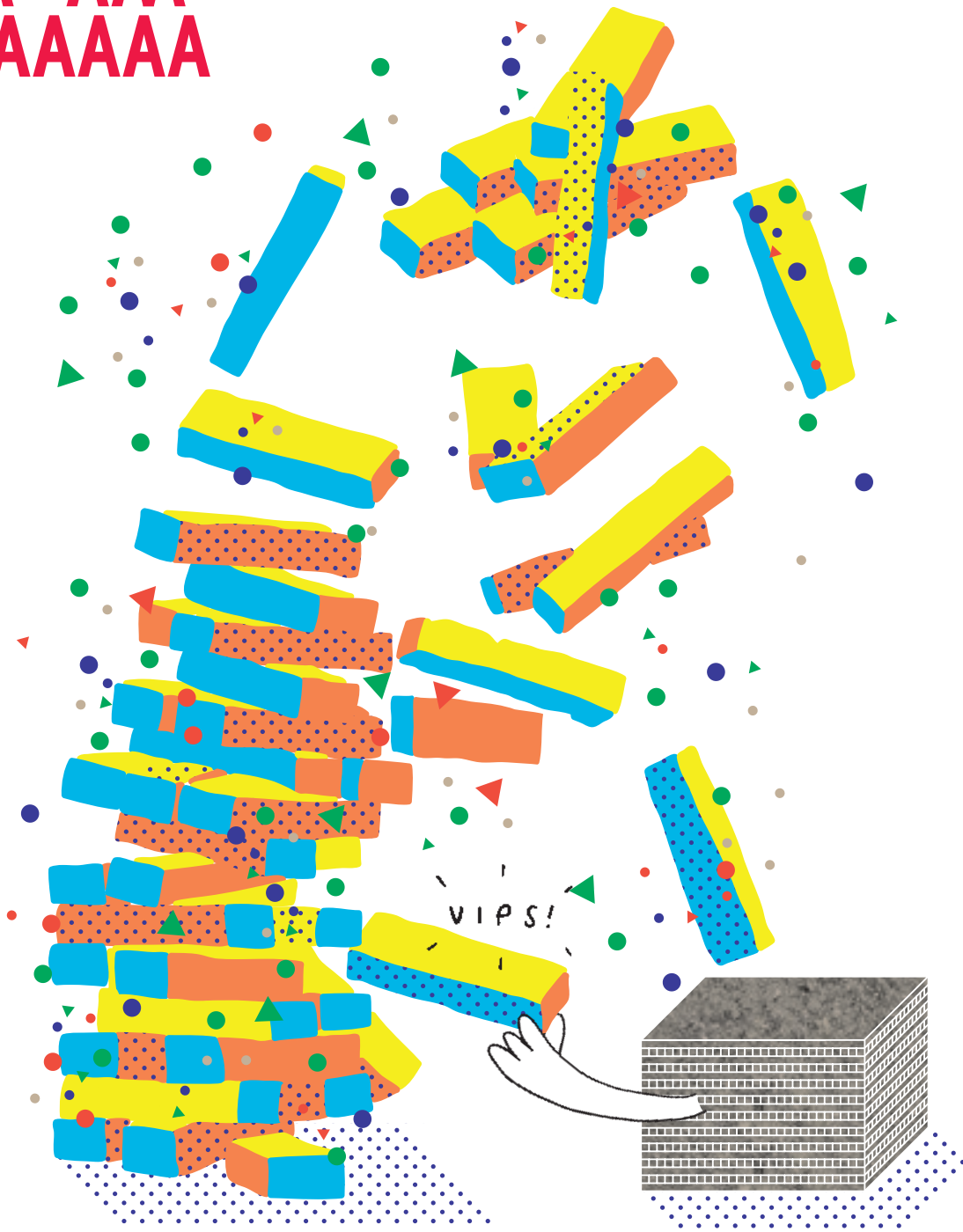
Virallisille tahoille valittaminen on taas aivan eri tasolla. Tai ainakin maassamme on erittäin äänekkäs vähemmistö, joka valittaa vapautuneesti kaikesta mahdollisesta kaupunkifestivaalien aiheuttamasta häiriöstä siihen, että jonkun liian mausteinen ruoka tuoksuu rappukäytävään. Joidenkin mielestä valtion tehtävä on pelastaa meidät toisiltamme ja itseltämme.

Tämän tehtävän täyttämiseksi me kaikki olemme rahoittaneet valtavan byrokraattisen koneiston rakentamisen. Ja rahoitamme sen ylläpidon hamaan tulevaisuuteen. Byrokraattisen koneiston ensimmäinen tehtävä on tehdä itsensä välttämättömäksi. Suomalainen ja helsinkiläinen päätöksenteko onkin kovin virkamiesvetoista ja tähän on alettu kiinnittää huomiota vasta äskettäin.

Byrokraatia polkaistaan käyntiin inputilla, eli syötteellä. Pidempivaikutteisia syötteitä ovat esimerkiksi säädökset ja säännöt joita yhteiskunta generoi juuri suojelemaan meitä toisiltamme ja itseltämme. Näiden synnyttämiseen liittyy pitkä ja tuskallinen prosessi, johon emme tässä puutu. Lyhyellä aikavälillä sen toimintaa voi suunnata haluamaansa kohteeseen ottamalla yhteyttä johonkin virastoon, eli luomalla itsensä ja byrokraatian välille rajapinnan. Tässä tilanteessa yksilöllä voi olla yllättävän suuri vaikutus.

Otetaan esimerkiksi Töölönlahden rannalla vuoden 2010 kesän toiminut, suosittu kahvila-kioski Tyyni. Kahvilan vedensaanti oli hoidettu vetämällä letku vilkkaasti liikennöidyn kävely- ja pyörätien

A A AA
AAA A
A AAA
AAAAA

“Myös Flow Festivalin tulevaisuus on ajoittain ollut vaakalaudalla.”

yli. Helsingin Sanomien mukaan tuhansista ja taas tuhansista letkun yli kävelleistä, juosseista ja pyöräilleistä ihmisistä kaksi kompastui siihen ja toinen kompastujista teki asiasta valituksen. Yksi ihminen.

Tämä käynnisti prosessin. Letku poistettiin rakennusviraston määräyksestä, jonka seurauksena ympäristökeskuksen terveystarkastaja ärähti. Asianmukaiseen vesiliittymään investointia oli yrittäjän puolelta taas vaikea tehdä kun vuokrasopimuksen jatkosta ei ollut mitään takuita. Rakennusvirasto taas ei halunnut jatkaa vuokrasopimusta, jos vesiasia ei ollut kunnossa. Omalla kepeällä tavallaan tilanne oli kafkamainen.

Utisoinnin seurauksena kahvilan purkua vastustamaan nousi spontaani pieni kansanliike ja lopputulos oli, että yleisten töiden lautakunta päätti muuttaa virkamiesten tekemiä päätöksiä. Saamme siis vuoden 2011 kesälläkin nauttia kahvilan mud cake -leivoksista.

Tapauksessa kannattaa huomioida erityisesti yksi asia. Tarvittiin yhden ihmisen täysin ilman näkyvyyttä tekemä anonyymi valitus käynnistämään prosessi, jonka hetken väijäämättömältä näyttänyt lopputulos olisi ollut kahvilan toiminnan lopettaminen. Prosessin pysäyttämiseen taas vaadittiin pieni kansanliike ja rutkasti näkyvyyttä sekä perinteisessä että sosiaalisessa mediassa.

Myös Flow Festivalin tulevaisuus on ajoittain ollut vaakalaudalla. Taiteellinen johtaja Tuomas Kallio kertoi Ylioppilaslehden haastattelussa tämän vuoden tammikuussa, että vuosina 2008 ja 2009 noin 50 000 kävijän festivaalin synnyttämästä melusta valitti neljästä seitsemään ihmistä. Siis 4-7 henkilöä versus 50 000. Asia korjattiin PA-investoinneilla eikä vuonna 2010 tullut yhtään valitusta, mutta lupa-asioissa vastarintaa ja hidastelua tuli silti vastaan. Tässäkin tapauksessa kaikki oli loppujen lopuksi hyvin, mutta 2012 on jälleen uusi haaste ja sen kohtalo riippuu tämän vuoden festivaalin onnistumisesta.

Se riippuu ehkä myös teistä. Kysehän ei ole mistään järkkymättömästä, maailman rakennuspalikkana toimivasta matemaattisesta lainalaisuudesta. Silti anekdoottipohjalta lienee helppo

olettaa, että kaupunkitilassa tapahtuvan toiminnan puitteissa yhdellä virallisille tahoille kohdistetulla valituksella on huomattavasti suurempi painoarvo kuin yhdellä kiitoksella tai kehulla. En tiedä mikä tämä suhde on, mutta veikkaisin yhden risun vastaavan satoja tai jopa tuhansia ruusuja.

Jos kaupungin koneisto toimii näissä asioissa pääasiassa syötteen perusteella ja tällä hetkellä ainoa input jota koneisto yleensä saa koskien erilaisia julkisia tapahtumia on negatiivista, ei siitä voi seurata hyvää. Meidän, jotka nautimme elävästä kaupunkitilasta ja siedämme ajoittaista meteliä ja jopa taloyhtiön rappukäytävään tulviivia mausteen tuoksuja kannattaa rakentaa rajapintoja kaupungin byrokraatiaan yhtä aktiivisesti kuin kortteileissamme ja naapurustoissamme vuosikymmeniä aktiivista myyräntyötään tehneet Nimbyt*.

Jos käytte tänä kesänä Flow'ssa tai Tuskassa; jos ostitte letun pilottihankkeen puitteissa toimiluvan saaneesta Camionette-autosta, melkein historiaan jääneitä munkkeja Maunulan majalta tai kakkua kahvila-kioski Tynnistä; jos olette nauttineet kaupunkilaisten omaehtoisesta toiminnasta, ilmoittakaa asiasta kaupungille. Virkamiehillekin täytyy kertoa mikä on hienoa Helsingissä.

Pykäläviidakossa voi olla hyvin vaikea hahmottaa kokonaisuutta, jos me kansalaiset emme sitä vapaaehtoisesti ja aktiivisesti järjestelmään syötä. Jokainen syöte rakentaa sitä perspektiiviä ja ajan myötä ehkä päätöksentekokin muuttuu avoimemmaksi, jolloin voimme ottaa aktiivisemmin ja läpinäkyvämmiin osaa itse prosessiin. Siihen saakka kannattaa antaa hyvää palautetta.

Helsingissä palaute kannattaa suunnata kaupungin rakennusvirastolle. Asiakaspalveluosoite on rakennusvirasto@hel.fi. Osoitteesta hkr.hel.fi pääset myös palautelomakkeeseen. Asiani koskee -listan 7. kohta sopii meidän tarkoituksiimme.

Ajatelkaa asiaa Helsingissä muualla aina miellyttäviin ilmiöihin ja palveluihin törmätessänne. ☺

*Nimby = Not In My Back Yard, eli "ei minun takapihalleni": lähialueille suunniteltujen epämiellyttäväksi koettujen rakennusprojektien, ilmiöiden ja tapahtumien vastustamista.

V VV V AAAAA
AA A AAA A
A A A A

Q

Sampo Axelsson ja A Tribe Called Quest kuuluvat erottamattomasti yhteen.

Kauppatorin kultajuhlissa ei räpätty touku-kuussa 1995. Hiphop oli omituista alakulttuurimusaa ja suomenkielinen puhelaulu odotti vielä keksimistään, valtakunnantason listaläpilyönneistä puhumattakaan. Huumoriräpillä 80-luvun lopulla hetkellisesti läpilyöneitä Pääkkösiä ja kumppaneita ei tässä yhteydessä lasketa.

"Skene" oli kuitenkin olemassa, pääkaupunkiseudulla ainakin. Ulkomaanvieraitakin nähtiin silloin tällöin: De La Soul, Ice T, Eric B & Rakim ja Gang Starr konsertoivat kaikki Helsingissä 90-luvun ensimmäisellä puoliskolla. Valtavirran musiikki-media seurasi ilmiötä kiinnostuneena oloisena, mutta piti rock-Suomessa välttämättömän hajuraon räppäreihin. Meille faneille tärkeimmät mediat olivat Akateemisen lehtihyllyn muutama hassu lehti ja MTV. Jos kotona oli kaapeli, *Yo! MTV Rapsia* seurattiin uskollisesti. Jos ei ollut, ei hätää: kaverit kopioivat parhaat videot kaseteille ja laittoivat kiertoon.

VAIKUTUSVALTAINEN NATIVE TONGUES

Aikakauden merkittävimpiä ja pitkäkantoisimpia hiphop-ilmiöitä oli kevyesti hipiittävä Native Tongues -kollektiivi positiivisine ja hyväntuulisine albumeineen: vain hiukan kärjistäen voisi väittää että jos ei ollut karaistunut gangsta rap -ihminen, oli luultavasti Native Tongues -fani. Vaikka De La Soul, Jungle Brothers ja A Tribe Called Quest eivät koskaan varsinaisesti listoilla keikkuneetkaan, New Yorkin rap-eksentrikkojen vaikutus levisi laajalle. Ysäri-hiphopin koko kepeämpi ja hauskeampi puolisko on porukalle velkaa ja vaikutteet kuuluvat edelleen, esimerkkeinä maailmanlaajuiset Dilla- ja Post-Dilla -liikkeet sekä **Kanyen** viime vuotinen menestysalbumi.

Q-Tipin, Phifen, Ali Shaheed Muhammadin ja mystisen **Jarobin** A Tribe Called Quest oli vuosikymmenen rakastetuja ja tasalaatuisia räppäjäkokoontia. Kaksi legendaarista albumia ja kolme siihen päälle hyvän ja erinomaisen rajamailta on edelleen hiphop-historian kovimpia saavutuksia. Ryhmän hajottua Q-Tip etunenässä on pitänyt laatua yllä ja on pysynyt ainoana 80-luvulla läpilyöneenä MC:nä ajankohtaisena pitkälle 2000-luvulle. Muutaman vuoden takainen, erinomainen *The Renaissance* käy tästä esimerkiksi.

T

YSÄRILLÄ TAPAHTUNUTTA

Back to the 90's. Pikkuhiljaa ensimmäisten kultajuhlien jälkeen alkoivat hiphop-hommat kiinnostaa ugreja toden teolla. Pitkän hiljaiselon jälkeen nähtiin Helsingissä taas ulkomaanvieraita kun The Roots ja **Common** saapuivat Tavastialle 1999 ja 2000. Jokapäiväistä hupia amerikkalaisista tuli kuitenkin vasta myöhemmin: uudella vuosituhatluvulla underground-artistien ja menneiden aikojen tähtien liiketoimintamalliksi muodostui toistuva Euroopassa kiertäminen. Siinä vaiheessa kun räplevyjen myynti romahti Yhdysvalloissa täällä alkoi ravaamaan ajankohtaisiakin staroja. Yllätys yllätys, A Tribe Called Questia tai Q-Tipia ei tänne asti milloinkaan saatu.

Elokuussa sulkeutuu tietynlainen kahden vuosikymmenen ympyrä, ainakin allekirjoittaneen maailmassa. Jos maailmanloppu tai peruutus ei sotke Flow-suunnitelmia, hiphopin saralle ei livepuolella jää oikeastaan mitään odotettavaa. Toivottavasti asiantilaan saadaan muutos jossain vaiheessa. ☺

P

Yksinkertaisesti suurin ja kaunein!

OHJELMISTO JULKISTETAAN 2.9. >>> WWW.HIFF.FI

24th HELSINKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
Rakkautta & Anarkiaa
 15.-25.9.2011 www.hiff.fi

| BIO REX • MAXIM • KINO ENGEL • KESÄKINO ENGEL • KINOPALATSI • ANDORRA • DUBROVNIK • ORION |

IMAGE

TERÄVÄ AIKAKAUSLEHTI

Tiedä mistä puhutaan
TILAA IMAGE
TARJOUSHINTAAN!

Flow-erikoistarjous
3 NROA VAIN 11 €!
 (NORM. 22 €)

-50%

Tilaa netissä...

www.image.fi/flow

Tilaa itsellesi
 tai lahjaksi kaverille!

...tai tekstiviestillä!

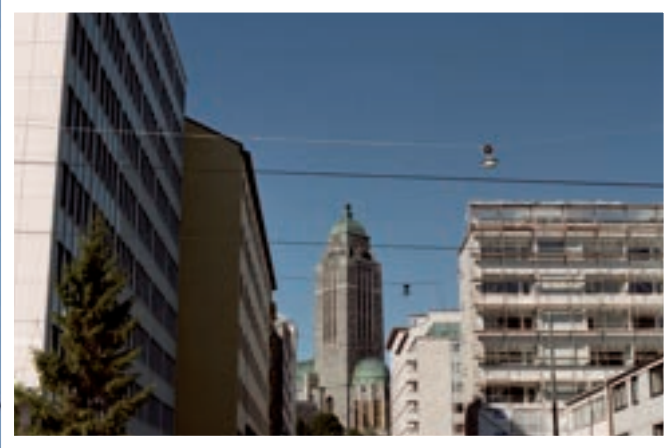
Lähetä maksuton viesti numeroon 16278:
 TILAA K3IMN ETUNIMI SUKUNIMI KATUOSOITE
 POSTINUMERO POSTITOIMIPAikka

Muista välilyönnit!

A-lehtien kestopilaus on tavallista reilumpi: saat jokaisen jaksos alkamisesta tiedon 1 kk etukäteen, jotta voit rauhassa päättää jatkosta. Tilaus jatkuu, kunnes toisin päätät. Kestotilaus laskutetaan kulloinkin voimassa olevaan hintaan. Kestotilauksesi ollessa voimassa sinulla on jatkuva voittomahdollisuus A-lehden Oy:n Suurarvonnassa. Nimi- ja osoitetietoja voidaan käyttää ja luovuttaa markkinointiin henkilötietolain mukaisesti. Lisätietoja rekisteriselosteesta: www.a-lehdet.fi tai A-lehden Oy, Risto Rytin tie 33, 00081 A-lehdet. Alle 18-vuotiaalta tarvitaan huoltajan suostumus tilaukseen ja arvontoihin. Tarjous voimassa uusille tilaajille 31.8.2011 asti. Tilaus alkaa seuraavasta mahdollisesta numerosta.

image
 kustannus

K3IMN

KALLION

KALLIIT KUKAT

Helsingin Kalliossa Heikki Hurstin leipäjonoa ajetaan ulos ja yrittäjät tiivistävät rivejään. Itäisen kantakaupungin keskiluokkaistumisesta on kirjoitettu jo 30 vuoden ajan. Nytkö se vihdoinkin on totta, pohtivat **Mikael Brunila** ja **Miika Saukkonen**.

VALOKUVAT OSMA HARVILAHTI

Kallio keskiluokkaistuu. Näin julisti kaupunkitutkija **Pasi Mäenpää** jo 80-luvun puolivälin tienoilla ja samaa on hoettu lehtikirjoituksissa pitkin 2000-lukua. Silti Kallio on säilyttänyt edustuspaikkansa Helsingin työläiskaupunginosana, outona lintuna, jonka siipien alla riittää tilaa.

Mäenpään aloittama keskustelu sai uutta pontta toukokuun alussa kahden vuorokauden sisälle sattuneen uutisen ansiosta. Ensiksi kerrottiin, että Helsinginkadulla yli viisi vuotta toiminut **Heikki Hurstin** leipäjonon oli saamassa kiinteistöstään lähtöpassin. Heti perään kerrottiin Kallion yrittäjien verkostoituvan pastellinvärisiksi Up With Kallio -projektiksi. Uutiset eivät liittyneet toisiinsa, mutta vahvistivat tunnetta keskiluokkaistuvasta Kalliosta.

LEIPÄJONOSTA KUUMA PERUNA

Hurstia uhkaava häätö nostatti vihaa. Pari nuorta kalliolaista pöyrystyi niin, että he perustivat häätöä vastustavan Kallio-liikkeen.

“Kallio on melko vahvasti gentrifioituvaa aluetta ja tästä lähti vahva vastareaktio. Me ei haluta, että täältä kipattaisiin kaikkea vähän epämiellyttävää ulos ja tästä tulisi sellainen Etu-Töölö, kuiva mutta periaatteessa ihan nätti alue”, liikkeen perustamiseen osallistunut ja Kalliosta asuva **Veikko Eranti** pohtii.

Gentrifikaatio merkitsee kaupunginosan keskiluokkaistumista. Aikaisemmin vaarallisina tai boheemeina pidetyt kaupunginosat herättävät uuden keskiluokan kiinnostuksen. Varakkaamman

väen muuttaessa alueelle vuokrat ja yleinen hintataso nousevat. Vähitellen aikaisemmat asukkaat, jotka alunperin tekivät alueesta mielenkiintoisen, joutuvat muuttamaan pois. Tätä kehitystä Kallio-liike ei halua nähdä Kalliosta. Miten siis toimia?

BERLIINISTÄ TUSKIN MALLIA

Berliinin Kreuzbergissä gentrifikaatiota vastaan on toimittu polttamalla rikkaiden autoja ja heittämällä ulostetta kalliisiin ravintoloihin. Helsinkiin siirretty osa Up With Kallio -verkoston yrityksistä saattaisi olla vastakkainasettelussa protestien kohteena.

Kalliosta pakka on kuitenkin sekoitettu toisin. Up With Kallion yrittäjät puolustavat leipäjonon ja järjestävät yhdessä gentrifikaatiota vastustavan Kallio-liikkeen kanssa korttelibileitä. **Veikko Erannin** sanoin Kallio-liikkeessä on kyse “hipsterin” sosiaalisesta vastuusta.

“Kyse ei ole siitä että Kalliosta tehdään hipstereille siistimpi paikka ja halutaan työntää ongelmat pois edeltä. Me halutaan pitää Kallio monimuotoisena ja vastaanottavaisena alueena, joka voisi olla sekä kiinnostava että avoin ja monikulotteinen.”

Monimuotoinen Kallio. Tätä myös monet Up With Kallion yrityksistä haluavat. Ilkämmin voisi sanoa, että leipäjononakin on oma arvonsa. “Nämä ennakkoluulot, mitä Kallioon liittyy, ne ovat meille hyvä juttu. Esimerkiksi hyvässä ja pahassa ikkunamme alla kiemurteleva leipäjonon on yksi nähtävyyksistämme.”

TOIMINTAA OMASSA NAAPURUSTOSSA

Kuulija saattoi hieraista epäuskoisesti, korviaan kun yhden huoneen hotellia Helsinginkadulla ylläpitävä **Timo Silvennoinen** kertoi toukokuussa Maikkarin aamu-TV:ssä kuinka hänen yriksensä suhtautuu leipäjonoon. Leipäjonon puolustukseksi tarkoitettu heitto oli ehkä ironiaa mutta silti täyttä totta.

Kallion kulttuurista pääomaa on nimenomaan rosoisuus. Up With Kallion perustajalla **Anna Pakarisella** kuitenkin on kaupunginosasta myös muita kokemuksia. “Nuo Kallion myyntilauseet ovat enää osatotuus. Me yritetään nostaa esille niitä muitakin puolia, ne rosoiset puolet kyllä pysyvät julkisesti esillä.”

Pakarinen haluaa Kallioon kohdistettavan enemmän positiivista valoa. Myös Eranti löytää Up With Kalliolle myönteisen roolin alueen kehityksessä. “Up With Kallio liittyy tiettyyn naapurustopolitiikan herättelyyn, jossa naapurusto pyritään pitämään elävänä. Ei fasadiltaan elävänä niin, että eletään muualla ja tehdään täällä vaan toimitaan omassa naapurustossa”.

GENTRIFIKAATION YDIN

Kalliosta asuntojen hinnat ja vuokrat nousevat huimaa tahtia. Alunperin gentrifikaatiotutkimuksessa korostettiin taloudellisesti heikommassa asemassa olevien ihmisryhmien syrjäytymistä alueelta. Tämän päivän tutkimuksessa

syrjäytettävänä saattavat kuitenkin myös olla kulttuuriset ilmiöt, toimijat tai arvot.

Eli jos gentrifikaatiota ei käsitetä vain hintojen nousuna vaan myös kulttuurisena ilmiönä, mikä Kalliossa siis oikein gentrifioituu? Työläiskaupungin osan autenttinen työläiskulttuuri? "Mun mielestä duunarikulttuurista puhuminen Suomessa 2011 vaatii aikamoisia älyllisiä voltteja", Eranti lataa.

Ei siis voida kulttuurin tasolla noin vain rajata autenttista Kalliota ja sille ulkoisia uhkia. Autenttisuuden ja keinotekoisuuden vastakohtapari ei kelpaa. Sen sijaan gentrifikaatiota voidaan tarkastella kaupunkitilan käytössä tapahtuneiden muutosten kautta.

Otetaan avuksi gentrifikaatiotutkimuksen klassikko. Sharon Zukinin kirjassa *Loft Living* tarkastellaan New Yorkin SoHossa tapahtunutta gentrifikaatiota. Zukinin mukaan SoHon teollinen historia ja kaupunginosan taiteellinen särmä muuttuu kulutettavaksi kaupunkiympäristöksi. Teollisen tuotannon tilat muuttuvatkin osaksi kulutettavaa tyyliä. Kaupunkitilasta itsessään tulee kulutustavaraa. Ja kuluttamiseen tarvitaan rahaa.

"Mahdollisuuksien kirjo, se ketkä voivat asua alueella ja mitä voi tehdä, kapenee", Aalto-yliopistossa yhdyskuntasuunnittelun tutkimus- ja koulutuskeskuksessa toimiva kaupunkitutkija **Tuomas Ilmavirta** selventää. Ilmavirtaa lainaten Zukinin gentrifikaatio-teoriassa "keskeiseksi tekijäksi

nousevat nimenomaan kulttuurin ympärille kietoutuvat niin kutsuttujen luovien toimialojen taloudelliset prosessit, joiden avulla kiinteistöjen arvot nousevat."*

TEORIASTA KÄYTÄNTÖÖN

Ilmavirran sanoista on helppo palata kysymykseen leipäjonosta. Päivittäin yli tuhat ihmistä vetävää leipäjonoa nimittäin uhkaa lähtö muun muassa siksi, että se on kuulemma laskenut erään asukkaan asunnon arvoa 20 000 eurolla.

Jos gentrifikaatiota vastustetaan vain monimuotoisuuden nimissä, sen takana piilevät todelliset konfliktit voivat helposti peittyä. Arkkitehtitoimiston hyvätuloinen osakas voi päättää design-liikkeisiin suuntautuneen ostoskiereoksensa Vaasankadulla nautitulla halvalla kaljalla, autenttisuutta etsien tai ikään kuin ironisena läppänä. Pienemmillä tuloilla elävälle kierros design-liikkeissä ei puolestaan ole kuluttajavalintaan tai "monimuotoisuuteen" liittyvä kysymys.

Gentrifikaatio liittyy myös talouden yleiseen rakennemuutokseen, jossa maailman suurkaupungit ovat yhä vähemmän yhteydessä

*Lainaus Tuomas Ilmavirran artikkelista *Kaupunkiasuminen ja gentrifikaatio*, joka julkaistiin Aalto-yliopiston vuosina 2007-2010 järjestetyn URBA-hankkeen yhteydessä: www.urba.fi.

teolliseen tuotantoon. Sen sijaan ne ovat yhä enemmän kuluttamisen ja immateriaalisen tuotannon tiloja. Tuotannon keskiössä on hankalasti määriteltävä "luovuus", persoonallisuus ja autenttisuuden etsintä.

Kuvaus sopii Up With Kallioon, jonka yritykset Pakarisen mukaan ovat "pieniä, luovia ja kaikki yrittäjät osallistuvat omalla naamallaan."

MIKSI NYT?

Mutta selvennetään vielä. Miksi gentrifikaatiosta puhutaan juuri nyt? Miksi käsite elää ja voi hyvin juuri nykyisyydessä? "Väestön keskimääräinen vaurastuminen ja ilman muuta rikkaiden luokan iso kasvu Suomessa", kuuluu kaupunkitutkija **Sampo Villasen** vastaus.

Gentrifikaatio pitää siis kytkeä yleiseen eriarvoistumiseen Suomessa. Euroopassa ja länsimaissa ylipäätänsä. "On tullut porukkaa, jolla on varaa ja se näkyy hintatasossa. Tulorakenteen muutos on sillä tavalla vaikuttanut, että on syntynyt nousukasmainen ylempi keskiluokka, joka voi vain siepata omaisuutta."

Villanen muistelee tapaamista tällaisen nousukkaan kanssa erään asunnon näyttötilaisuudessa Vallilassa. Kun tyhjästä ilmestynyt mies oli tarjonnut asunnosta siltä seisomalta siitä pyydetyn hinnan eli roimasti yli minkään markkinahinnan ja jättänyt muut ostajat nuolemaan näppejään.

RÖNSYILEVÄ PROSESSI

Ihan mutkitta Kalliosta ei kuitenkaan saa leivottua perheellisen keskiluokan paratiisia. Kalliossa, Alppiharjussa ja Vallilassa asunnot ovat kooltaan

keskimäärin reilut 40 neliometriä, kun asunnot Helsingissä ovat kooltaan keskimäärin 62,9 neliometriä. Pienet asunnot ovat hidaste, mutta eivät este, koska asuntoja voidaan yhdistää ja uusille alueille kuten Alppiharjun ja Kallion välissä sijaitsevaan VR:n Konepajaan voidaan kaavoittaa enemmän isoja asuntoja.

"Kaavoitus ja sosiaaliturva myös tasaavat alueiden ja kaupunginosien välistä kehitystä Suomessa", Tuomas Ilmavirta muistuttaa.

Kalliota pohdittaessa alkaa tuntua siltä, että gentrifikaation prosessi on kaikkea muuta kuin suoraviivainen. Kiinteistöjensä arvoista marisevat asukkaat eivät kuulu samaan rintamalinjaan kuin Up With Kallio. Kuitenkin tuntuu selvältä, että Up With Kallio on gentrifikaatiota prosessina edistävää projekti. Tätä Pakarinen ei halua kiistää.

"Kallis ja joidenkin mielestä tylsä keskusta tulvii yli äyräiden. Se tulva vaan kastelee Kallionkin jalat. Silti me voidaan vaikuttaa paikallisilla pienillä teoilla omaan ympäristöömme täällä. Jo seuraavaa kaupunginosaa odotellessa. Itse veikkaan Pasilaa, vaikka eiköhän siinä hyvä tovi vielä mene."

Tässä onkin gentrifikaation kimurantti paradoksi. Avoin ja monimuotoinen naapurustotoiminta ajaa naapuruston ulos. Viihtyvyyttä lisäävä yhteistoiminta on oman haudan kaivamista. Jos gentrifikaatiota halutaan vastustaa, pitää puhua taloudellisista ja sosiaalisista konflikteista. Kivat katutempaukset eivät riitä. Siksi Berliinissä poltetaan autoja.

Kallio-liikkeen vastaus haasteeseen on gentrifikaatioprosessin vääjäämättömyyden haastaminen. "Meidän proggiksen keskeinen idea on se, että näiden kehitysten ei aina tarvitse mennä samalla tavalla", Eranti tuumii. ☺

Mitä haluaisit nähdä kesällä Flow'ssa? Nyt voit ehdottaa ihan mitä tahansa, ihan vaikka itseäsiikin. Heineken Open Source Stagen eli O.S.S.:n ohjelman laatii yleisö ja jutun junailee Heineken. Rehtorina häärii DJ Fiskars. Viisi parasta ehdottelijaa palkitaan koko viikonlopun Flow-passilla. www.flowfestival.com/oss

Heineken
open your world

PARHAAT FLOW-MUISTOT

KUVA LAURI HANNUS

PALKINTO:
**FLOW-
RANNEKE**

"Nenämikit oli niin hauskoja ettei niistä raaskittu koskaan juoda. Ne taisivat kiertää suusta suuhun. Muuten kuvasta muistuu mieleen lämpö ja hurjan kuumat akrylyleneulet!"
-Helena Leskinen

"Kuvassa minä ja poikaystäväni, ensimmäinen yhteinen rakkauten kesä 2010. Flow'ssa se rakkaus roihusi. Jäi paljon uskomattomia muistoja."
-Hanna Mäkinen

"Kuva on teltasta, siellä taisi soittaa silloin The Drums. Kuvailin silloin lähinnä hyvää meininkiä ja onhan nuo ihan komeita poikia. Olin hankkinut Lomon ja kiusasin kanssajoraajia värillisillä salamoilla. Toi kuva on kyllä niin fiilis!" -Viivi Prokofjev

KUVA PIA KOIVISTO

KUVA LAURI HANNUS

KUVA VIIVI PROKOFJEV

KUVA EMMI LIIA SJÖHOLM

KUVA LAURI HANNUS

KUVA LEO KARHU

KUVA LEO LEOLAINEN

"Bailasimme näkymättöminä."
-Tuipe

"Hypittiin M.I.A:n keikalla ja yritin epätoivoisesti saada kuvaa M.I.A:sta, joka oli ihan parin metrin päässä." -Jasmine Färling

"En muista oikeastaan mitään kuvaamishetkestä, paitsi että lavalla oli Chemical Brothers" -Ursula Borg

"Tää on Diplon keikan aikana, otettu Voimalan lavan vierustalta." -Hanna-Maija Lahtinen

KUVA ARHI KUITTINEN

"Kuva ehkä lähinnä kuvastaa festareiden sunnuntaisia fiiliksiä - epäoivaa loppumisesta ja alkavasta arjesta." -Kimmo Isotalo

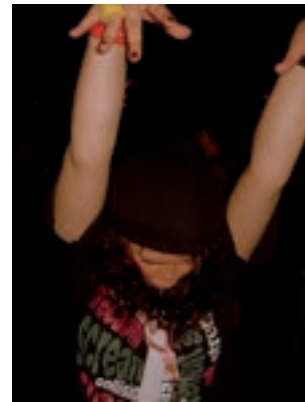

KUVA EMMI LIIA SJÖHOLM

"Olen toimittaja ja pidän valokuvablogia From Diana with Love. Kuva on otettu lomography-kameralla nimeltä Diana F+. Filmi on Kodak portra 400vc 120mm. Filmirulla on valottunut liikaa, minkä seurauksena taustapaperin numerot ja sana KODAK ovat piirtyneet negatiiville. Kuva on vuodelta 2010." -Emmi Liia Sjöholm

"Sadeviitan keltainen ei vaan oo hyvä väri mulle" -Satu Tuomela

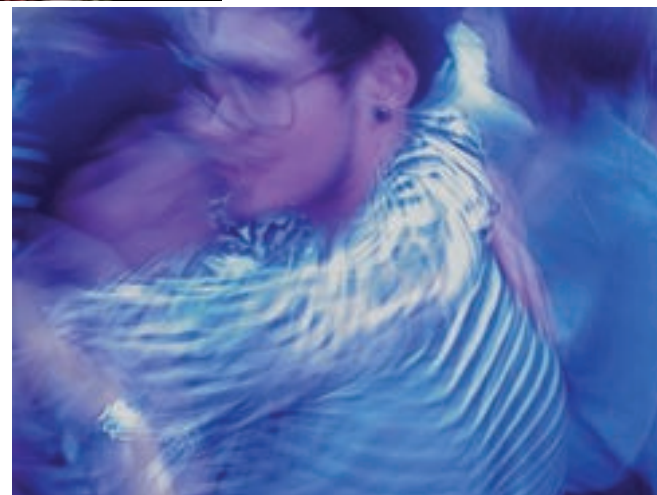
"Oltiin etkoilla Kalasataman metroaseman huudeilla kun huomattiin että kolme kavereistamme alkoi pussailemaan hetken hurmiossa." -Jasmine Färling

"Annakerttu ja Karla irroittelevat Major Lazerin tahtiin." -Hanna-Maija Lahtinen

KUVA JAMES TESTER

KUVA ARHI KUITTINEN

"Flow-sunnuntaina 2009 oli takapihalla WLH-dj:t soittamassa kulta-ajan klassikoita. Jallua meni kovaan tahtiin ja viimeisimpien kappaleiden joukossa oli Kirkan "Silta yli synkän virran", joka sai koko yleisön ja dj:t täyteen hurmukseen." -Maija Salmikivi

KUVA ARHI KUITTINEN

The Human League on kulkenut pitkän matkan maailman täydellisimmästä pop-yhtyeestä unholan syövereihin ja takaisin. Samuli Knuuti kertoo miten ja miksi

ELEKTROPOPIN ESI-ISÄT

”You were working as a waitress in a cocktail bar when I met you...” Täydellisempää alkusäettä pop-laululle on vaikea keksiä. Yksi kaikkien aikojen tunnistettavimmista syntikkaintroista, **Philip Oakeyn** kolkko tenori ja avauslause, joka pudottaa keskelle tarinaa ammatillisesta kunnianhimesta ja ihmissuhteiden muuttuvista valtasuhteista.

Kyse on tietenkin The Human Leaguen klassikosta *Don't You Want Me*, joka kapusi Englannin listaykköseksi jouluna 1981, kaksi vuotta **Margaret Thatcherin** valtaanastumiseen jälkeen. Se oli jo neljäs mutta suurin hittipointiminta albumilta *Dare* (1981), jossa täydellistyi uusi 80-lukulainen pop-estetiikka. *Dare* oli alusta loppuun syntetisaattoreilla tuotettu levy, mikä kuului: albumi ujelsi ja säksätti, paukkui ja vinkui, hetkeäkään se ei alentunut jäljittelemään oikeita soittimia.

MAAILMAN TÄYDELLISIN POP-YHTYE 1981-82

Vuosina 1981-82 The Human League todella oli maailman täydellisin pop-yhtye. Laulaja Philip Oakeylla oli nännilävistyksen, meikkiä tyttökoulun

tarpeiksi ja epäkäyttännöllinen, kasvojen toisen puolen kokonaan peittävä hiusheitto, jonka takaa hän lauloi tarinoita Kennedyn salamurhasta (*Seconds*), sarjakuvahahmo Judge Dreddistä (*I Am The Law*) ja jakoi siinä sivussa elämänohjeita rakkaudesta (hitit *Love Action* ja *Open You Heart*).

Philiä säestivät **Susan Sulley** ja **Joanne Catherall**, kaksikymppiset bileperhot, jotka Oakey oli pyydystänyt bändiin sheffieldiläisestä yökerhosta. Tyttöjen laulutaitoa saattoi diplomaattisimmillaankin kutsua vain viitteelliseksi, mutta heidän mukanaolonsa kieli sekä punkin amatööri-ihanteesta että uuden popin demokratian kaipuusta.

Susanin ja Joannen liittyminen bändiin oli viimeistellyt The Human Leaguen metamorfoosin diaesityksiä keikoillaan näyttävästä taideprojektista kolossaaliseksi pop-yhtyeeksi. Kokeellisten *Reproduction* (1978) ja *Travelogue* (1979) -albumien jälkeen osa yhtyeestä oli irronnut omaksi Heaven 17 -nimiseksi satelliitiksi ja tuottaja **Martin Rushentin** avulla jäljellejääneet olivat kuoriutuneet siksi yhtyeeksi, joka lauloi *Don't You Want Me*, *Mirror Manin*, *(Keep Feeling) Fascinationin* ja *The Sound Of The Crowdin*.

The Human League vaikutti silloin pysäyttämättömältä ja popin tulevaisuus näytti kirkkaalta. Se suorastaan hohti kromia.

PALLO HUKASSA UNHOLAA KOHTI

Se oli silloin mutta nyt on aina nyt.

Toukokuusta 2011 käsin on helppo nähdä, kuinka The Human League hukkasi pallon kolme vuosikymmentä aikaisemmin. Se sortui epärointiin ja egoisimiin silloin kun sen olisi vain pitänyt paiskia töitä. Tuottaja Martin Rushent sai potkut, vaikka Oakeyn sanojen mukaan yhtyeeltä kuului neljä kuukautta sen jälkeen vain rumpukoneen ohjelmoinnin opetteluun.

Daren viivästynyt seuraaja *Hysteria* (1984) oli ihan hyvä levy mutta silti liian vähän liian myöhään. Yhteistyö silloisten supertuottajien **Jimmy Jamin** ja **Terry Lewisin** kanssa poiki Human-mammuttihiitin, mutta kökköä *Crash*-albumia (1986) äänitettäessä tuottajakaksikko leipääntyi brittibändin epämusikaalisuuteen ja antoi tälle porttikiellon studioon.

Seuraavat vuosikymmenet The Human League vietti suureksi osaksi unholan mailla, mutta aina silti silloin tällöin kartalla piipahtaen. Pikkuhitit, kuten

Heart Like A Wheel, *Tell Me When* ja *All I Ever Wanted*, olivat kuin sähköitä vaihtoehtoisesta todellisuudesta, jossa futurismi ei koskaan kuollut eikä loistava tulevaisuus taipunut arkiseksi nykyhteeksi.

CREDO JATKAA TARINAA

Mutta vaikka yhtye ehkä hävisikin oman ottelunsa, se silti jätti jälkensä pelin sääntöihin. 2010-luvun elektroninen pop aina Cut Copysta Holy Ghostiin, Röyk-soppista **Robyniin** on napannut soundimaailmansa suoraan teräskaupunki Sheffieldin omilta pojilta ja tytöiltä. Saumattomasti näiden rinnalle tunkee myös upouusi *Credo*-albumi, jonka singlet *Night People* ja *Egomaniac* selvästi kantavat *Daren* perimää.

Jo 55 vuotta täyttänyt Phil Oakey on hukannut hiuksensa vuosien varrelle eikä enää esittele yleisölle nännirenkaitaan, mutta silti hänessä on pop-tähteä enemmän kuin sukupolvea nuoremmissa kollegoissaan. Kun Oakey astuu lavalle yhdessä kohta myös isoäiti-ikää lähestyvien ”tyttöjen” Susanin ja Joannen kanssa, tiedossa on oppitunti siitä kuinka elektronista poppia voi tehdä yhtä aikaa älykkäästi että lämpimästi, kuinka poseerata täydellä sydämellä.

”Add your voice to the sound of the crowd.” 🎧

RETRO- SOUL

2000-luvun aikana soul-musiikista on muodostunut ehta postmoderni ilmiö. **Markus Karlqvist** selvittää retro-soulin hedelmällisesti pulppuavan kompostin möyhennystä.

KUVITUS DANIEL PALILLO

Musien amerikkalaisten kirkoissa sikissyt soul-musiikki on monia evoluution askeleita kokenut genre, jonka viimeinen häntäluu löytyy kenties autotunetettujen r&b -tähtien ja dubstepin pelikentiltä. Valtavirran ja marginaalin välimaastoon viime vuosina pesiytynyt retro-soul onkin tässä jatkumossa outo esteettinen uudelleensyntymä.

Amy Winehouse, Duffy, Raphael Saadiq, Aloe Blacc, Sharon Jones ja myös Flow'ssa esiintyvä **Mayer Hawthorne** saattavat olla lähtökohdiltaan hyvin erilaisia artisteja, mutta kaikkien musiikkia yhdistää vahva viittaussuhde lähes 50 vuotta sitten eläneeseen tyyliin. Motown ja Stax -levy-yhtiöiden pölyisiä hittisoundeja kierrätetään enemmän tai vähemmän näiden kaupallisilla läpimurroilla.

Ennen kyseisen ainesosan lisäämistä keitokseen Saadiq oli kansainvälisesti melko marginaalista kulttisuosiota nauttiva r&b-laulaja ja Aloe Blaccista oli luultavasti kuullut vain kourallinen kokeellisen ug-räpin ystäviä. Minkä takia juuri tämä soul-tyyli

teki briansetzerit ja nousi uudestaan valtavirran tuntumaan, eikä esimerkiksi hyvin kuulijaystävällinen 80-luvun syntetisaattoriboogie? Vanhalle soulille olikin luotu kasvupohjaa jo pitkään.

POHJA SAMPLE-KULTTUURISSA

Rap-musiikki on 80-luvun lopulta asti kierrättänyt soulia ja funkia. Tätä tehtiin, koska monet hiphop-tuottajat pitivät vanhempiansa levyhyllyn soundia ajan tuotantonormeja parempana, ja koska heillä ei ollut varaa muuhun. Kokonainen sukupolvi on kasvanut kuunnellen **Wu Tang Clania, Public Enemya** ja **NWA:ta**. Moni rap-nuori on edennyt ensimmäisestä kuulemastaan **James Brownin** rumpubreikistä yhä syvemmälle soulin historiaan. Tästä sukupolvesta tuli suuri osa retro-soulin tekijöistä.

Vajaa kymmenen vuotta sitten popmusiikissa tapahtui kummia. **Neptunesin** ja **Timbalandin** johtaman syntetisaattorivetoisen rap/r&b-koneiston välissä alkoivat hönkiä tunkkaiset menneisyyden äänet. Muun muassa **Beyonce, J Lo** ja **Amerie**

SOUL SUOMESSA

"Tulen muistamaan humpan niin kauan kuin elän. Minähän aloitin täällä Suomessa soittamalla paikallisissa tanssiorkestereissa tangoa ja humpkaa." Näin kertoi ensimmäisen oikean suomalaisen soul-levyn tehnyt **Charles Williams Help!** -lehdelle vuonna 1976.

Osittain Yhdysvalloissa ja osittain Suomessa tehdyistä äänityksistä koostuva *Love Is A Very Special Thing* (EMI 1976) ja tältä lohkaistu single *Standing in the Way* mahtoivat olla mukavuusalueen ulkopuolella monelle suomalaisen levykaupan asiakkaalle.

Soulin asema kotimaassamme onkin ollut outo. **Stevie Wonderia**, **Minnie Ripertonia** ja **Curtis Mayfieldiä**kin on meillä väännetty iskelmän ja rokin välimaastoon, mutta kompastuskivenä on ollut se tärkein eli laulu. **Petri Petterssonin** ja **Maartin** musiikki ei missään nimessä ole huonoa, mutta gospelin väri ja nyanssit jäävät suomikosketuksen jäljiltä kokematta. Valintataloja ja Anttiloita 80-luvulla kansoittaneet alennus soul LP:t löysivät harvoja kuuntelijoita.

Onkin yllättävää, että retro-soulin alalla Suomesta on tullut keskeinen edelläkävijä. 90-luvun puolivälissä neljä nuorta Matinkylästä hylkäsivät monien suomalaisten orkesterien tavan tehdä funkista kiillotettua viihdemusiikkia. **The Soul Investigators** pelkisti amerikkalaisten esikuviansa musiikin omanlaisekseen ra'aksi ilmaisuksi. Julkaisut omilla Jive ja Timmion levy-yhtiöillä sekä amerikkalaisella Soul Firella olivat osa kansainvälistä retro-funk aaltoa, johon liittyi myös Sharon Jones & The Dap Kingsin ympärille koottu Daptone Records.

Tinkimättömien esteettisten pyrkimysten ajamana The Soul Investigatorsin musiikki kehittyi omaa paineetonta polkuaan. Ensimmäisen vokaalikkappaleensa bändi teki philadelphialaisen **Herb Johnsonin** kanssa vuonna 2004. Kun amerikkalainen **Nicole Willis** saapui kuvioihin vuotta myöhemmin, saatiin kuulla, että Espoon pojat osasivat myös säveltää tартtuvia soul-melodioita.

Kotimaisessa mittakaavassa *Feeling Free* -albumi ylsi valtaviin myyntilukuihin kansainvälisillä markkinoilla ja siitä tehtiin jopa paikallispainos Yhdysvalloissa. Seuraavaksi luvassa on albumi amerikkalaisen lauluduo **Myron & E:n** kanssa.

Uusin varteenotettava projekti tällä kentällä on rumpali **Teppo Mäkysen** ja laulaja **Johanna Förstin** Jo Stance. Pirteä ja pakoton soul-hahmo osaa laulaa ja soittaa, eikä kukaan livein todistanut voi olla vaikuttumatta esityksestä.

Jo Stance ei kuitenkaan luultavasti nouse Amyn ja Duffyn tasolle myyntiensä puolesta, jos suuret monikansalliset levy-yhtiöt eivät lähde markkinointitalkoisiin. Kenties niiden monistuskone ei enää hyväksy retro-soulia ja on sen luonnollinen aika vetäytyä takaisin marginaaliin.

ratsastivat listoille erikoisten kumppaneiden kanssa.

The Metersin **Zigaboo Modelisten** rumpukompi ja **Eugene Recordin** tuotannot Chi-Litesille neljän vuosikymmenen takaa eivät joutuneet ensimmäistä kertaa samplerin ruuaksi hiphop-tuotannoissa. Kuitenkin ensimmäistä kertaa niiden tahtiin tanssittiin Suomenkin onneloissa vasta, kun vanhan soulin ja funkkin tavaramerkikseen ottanut tuottaja **Rich Harrison** osoitti, että aika oli tullut.

SOUL = \$OUL

Moni teollisuusihminen näki soulin ässässä dollarin-kuvan. Tästä soundista olisi kenties tuotteeksi, jolla voisi myydä levyjä. Myös ainakin yksi pop-tähti koki vanhat soundit tärkeäksi osaksi aikuistumisprosessissaan. **Justin Timberlake** otti hoitaakseen Staxin kalmistot ja samaan aikaan lauloi musiikkihistorian väleihin kadonneen ohiolaisen **J.C. Davisin** deep funk kappaleen päälle *Futuresex/Lovesounds* -hittialbumillaan.

Ei ole selvää, oliko tuottaja **Mark Ronsonin** tarkoitus tuotteistaa Amy Winehouse niin pitkälle kuin tämä lopulta Brittien saarilta päätyi. Myivätkö Winehousen levyt niiden juurevan soundin vai lööppien huumesekoilun vuoksi? Kun putipuhtoinen naapurintyttö **Duffy** vuorostaan starttasi uransa hitillä, jonka videossa oli ihan oikeita northern soul -tanssijoita, oli peli selvä. Vaikka esitys oli läpituotteistettua ja autenttisuus pakotettua, myytiin tässä kuitenkin musiikilla.

Winehouse ja Duffy kertovat karua kieltään siitä, miten jälleen kerran afroamerikkalainen musiikki tarvitsi omat rollarinsa saavuttaakseen kaupallisen läpimurron. Omakustannepohjalta ponnistanut **Sharon Jones & The Dap-Kings** joutui tahkoamaan kymmenen vuotta kiertueilla ennen kuin heidän hiottu soundinsa vihdoinkin neljännen albumin jälkeen ylsi Starbucksin tiskille. Yhtyeen keskeinen hahmo heti Jonesin jälkeen, tuottaja, säveltäjä ja sanoittaja **Bosco Mann** palkattiin muun yhtyeen kanssa antamaan Winehousen keikoille se autenttinen soulin kosketus. Surullinen totuus lienee kuitenkin, että ilman Amya heidän levynsä eivät myisi yhtä hyvin.

Valkoisella keulakasvolla ratsastavan tuotteen rooliin Mayer Hawthornekin on kenties tahtomatta astunut. DJ Haircut nimellä rap-ympyröissä aikaisemmin toiminut detroitilainen on tuskin gospel-kirkon kasvatti. Ei tarvitse teoreettisen fysiikan alkeita päätelläkseen, miksi tämä paistatelee suosiossa rokonarpisen ja eläkeikäisen **Lee Fieldsin** sijaan. Näiden kahden pätevyyttä soulin kentällä on myös turha edes vertailla.

Hawthorne on kaikesta huolimatta hyvä laulaja ja hänen pastissintarkat coverinsa ja alkuperäiskappaleensa viestivät levynkeräilijän omistautuneesta suhteesta soulin historiaan. **The New Holidaysin** ja **Cliff Noblesin** kaltaisten yhden hitin artistien elvyttäminen olkoon herralle vain kunniaksi. ☺

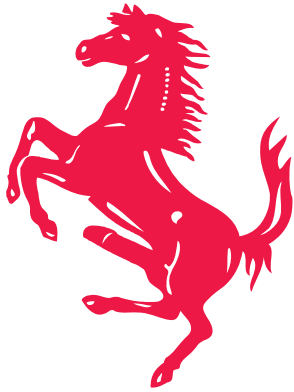

Ulkomainonta p y s t y y yllättämään

1500 suomalaista halusi nähdä ulkomainonnassa muutakin. JCDcaux pyysi 10 kansainvälistä suunnittelijaa toteuttamaan heidän toiveitaan.

w w w . f a c e b o o k
. c o m / M u u t a k i n

JCDcaux

AINAKIN OPIimme TANSSIMAAN

Horse Meat Disco kattaa ainakin
puoli Eurooppaa bileimperiumillaan,
kirjoittaa **Daniel Wang**.

TEKSTI ON ALUNPERIN JULKAISTU STRUT RECORDSIN HORSE MEAT
DISCO III -KOKOELMAN YHTEYDESSÄ. JULKAISTU TEKIJÄN JA
LEVY-YHTIÖN LUVALLA. KÄÄNNÖS: MATTI NIVES

Hyvät uutiset: hyvät ajat ovat täällä taas, ainakin mitä tulee tanssimiseen. Huonot uutiset: siinä ei ole mitään uutta. Kuten EU-lakien säätäjät pystyvät huomioimaan aikakirjoista talouskriisien tulevan ja menevän, samoin me, sukupolven *queerit* ja musiikinrakastajat, tiedostamme, ettemme suinkaan ole ensimmäiset, jotka viikosta toiseen suorittavat lauantai-illan ja sunnuntai-aamun riittejämme. Tuntuu, että 30 vuotta on lyhyt aika kun verrataan tähän päivään **Andrew Holleranin** sanoja New Yorkin gay-klubeista kuolemattomassa vuoden 1977 *Dancer from the Dance* -novellissaan: "Klubien tunnelmassa oli jotain erityislaatuista. Rannalla musiikki virtasi ulos avoimista ikkunoista

vaellellakseen merenlahtien yllä ja kadoten usvan lailla yötaivaalle, aivan kuten kaupungin kesäöiden seksuaalinen jännite kohosi korkeuksiin pulparvien ja ympäröivän kuumuuden itsensä kanssa. Mutta ne talvet: silloin samaisen kaupungin musiikilla ja miehillä pakatut klubit vangitsivat kaiken tämän sisälleen, poistaen ympäröivät luonnon lainalaisuudet yhtälöstä, tiivistäen koko asian ekstaattiseen hehkuun. Kuinka vakavaa se olikaan, kuinka synkkää, kuinka syvällistä ja sydäntäsärkevää, kuinka epätoivoista. Elimme kappaleiden soinnuissa, läheisen tanssijan välittömyydessä ja yhteisessä ehtoollisessamme, hiestä valuvina, samojen tamburiinien hyväileminä."

En ole käynyt Lontoon Horse Meat Discossa

ainakaan vuoteen tai kahteen. Kaipaan Eagle-klubin välitöntä ja hyväksyvää ilmapiiiriä, sen patriota ja biljardipöytää, tuttuja naamoja... Mutta diskohuuma kasvoi suuremmaksi kuin koskaan kuvittelimme-kaan, eikä vain? Kuinka se tapahtui? Onko kyse vain vapaan kapitalismin kyvystä tuottaa lisää bileitä vapaa-ajan massoilleen? Tai: unohtakaa Wembleyn stadionin ihmimeret laulamassa *Go Westiä*, olemmeko nyt Diskovallankumouksen vaiheessa 12 ja puoli, josta todisteeksi käyvät Englannin kuningattaren paheksunnasta huolimatta prinssi Harryn ja Pippan Buckingham Palaceen asentamat peilipallot?

Ei, en ollut Glastonburyn festareilla 2008, ikävä kyllä. Horse Meatin **James Stanton** näytti kuvat minulle kuukausia myöhemmin. New Yorkin katujen 1970-luvun tarkan rekonstruktion, sisältäen tiilitalojulkisivun, sutenöörit ja prostituoidut, drag queenit, machot ja niin edelleen, tanssimassa **Jacques Moralin** tahtiin. Kyseinen produktio voitti jopa palkinnon – kukapa voisi kilpailla *queenien* kanssa todistaakseen poittinsa?

Luulenpa silti koko jutun ytimen olevan, että Lontoo ja Berliini ovat nyt sitä, mitä New York on jo kauan sitten lakannut olemasta: greisibailausta ilman valomerkkiä. Ja koska Horse Meat Discolla on nyt myös kuukausittainen kiinnitys Lissabonin Lux-klubille, heidän diskoimperiuminsa on ankkuroitunut tiukasti Atlantin rannikolta Keski-Euroopan kautta alas Välimerelle asti. (kollektiivin **Severino** ja James tapasivat alunperin Bolognassa, joka on "Italian San Francisco" omalla tavallaan. Severino on alunperin Mantovasta, jossa englantilaisia hevosia jalostettiin 1000 vuotta sitten, mutta etpä ehkä arvaisikaan Jamesin sinisilmistä hänen äitinsä olevan lähtöisin pikkukaupungista läheltä Napoliä.)

Pääsinkin DJ-keikalle Luxiin kundien kanssa viime vuonna. En ollut siellä ensimmäistä kertaa, mutta luultavasti kyseessä on tähänastisista vierailuistani hauskin klubilla, jota ei hyvällä syyläkään voi nimittää intiimiksi tai sopivalla tavalla ryönnäiseksi. Luxissa iso joukko miehiä ja naisia tanssii viimeisintä huutoa olevien LED-valojen loisteessa, eikä kellään edes ole yllään nahkaliiviä tai peruukkia. Soundit ovat kohdallaan, homma pelaa kyllä ja niin pois päin, mutta minun lienee parasta raportoida siitä mistä tiedän parhaiten, eli kotikaupunkini Berliinin bileistä.

Tällaisia asioita on aina hankala kuvailla, sillä lopulta ne ovat vain kasa ohimeneviä tuntemuksia. En käytä huumeita klubbaillessani, sillä jos bileet todella olivat sitä mitä uskalsin toivoakin, haluan tietää, etten vain kuvittelut sitä huumatussa fantasiamaailmassani. Haluan tietää, että se oli jotain mitä me kaikki paikalla olleet jaoimme, että silmiemme ja tanssijalkojemme mania oli todellista.

Elettiin heinäkuun puoliväliä 2010. Sääennuste lupasi sulavan helteistä kesäiltaa ja ennen kuin edes pääsimme sisälle Tape-klubiin, tunsimme lämpöaallon puskevan itsensä palkkimaisena jonottavien ihmisten ylle paikan uumenista. Mielen valtaa levoton olo kuunnellessa ulos kantatuva bassopulssia, eteisestä tanssilattian suuntaan

ja lopulta koko gay-piirien Circus Maximuksen ytimeen: sadat miehet tanssin hurmassa riisuutuen **Machaël Zagerin** ja **Madleen Kanen** tahtiin. Ja ilta oli vasta alussa.

Tuntui kuin kaikki olisivat yhteisestä sopimuksesta päättäneet tavata täällä, jopa osa normaalisti tanssihaluttomista pojuista. Oli pakko kuvitella olevansa joko sademetsässä tai saunassa, koska selvästikään mikään tunnettu ilmanvaihtojärjestelmä ei pärjännyt käsillä olevalle kuumuudelle. Päivä kaupungissa oli ollut todellinen pätsi, joten ehkä tunsimme vain meitä hellineen auringon heijastukset ihoillamme? Vai oliko kuumuus kenties tämän kollektiivisen kehoniikkeen tuotosta? Olkapäitä, kyynärvarsia ja puolialastomia raajoja siellä täällä narikassa, yläkerran loungessa, täyttämässä kulkuväylät.

Satoja miehiä lisää, joukossaan myös joitakin tyylikkääntä naishenkilöitä, istui klubin takana sijaitsevalla massiivisella lastauslaiturilla, joka oli tarkoituksella jätetty avoimeksi illan ajaksi. Mikä runollisinta, kukaan ei mennyt klubin vieressä olevalle hylätylle teollisuusmaalle, jättäen näkyvän täysin paljaaksi puineen ja kaukaisuudessa seisovine rakennuksineen. Ei olisi liioittelua verrata näkymää jälkiteollisen ajan Katsura-palatsiin suoraan Japanin muinaisen imperialistisilta ajoilta. Langenneet aristokraatit, juopuneet samurait ja degeneroituneet kurtisaanit istumassa samalla kohotetulla terasilla, jonka takana avautuu suunnaton tasainen ja piirteettömän olinen kivipuutarha.

Mutta mitä enemmän käyskentelemme ympäriinsä, sitä paremmin tajusimme, ettemme tunteneet juuri ketään. Berliinissä on kolme homokeskusta, no ehkä neljä (Dieseliin pukeutuvat "muskelimajat" ovat Nollendorfplatzilta, revityt farkut viittaavat kenties Kreuzbergiin, söpöt opiskelijapojat puolestaan tulevat Friedrichshainista), ja Horse Meat Disco on siitä erikoinen konsepti, että sen yleisö tulee sekä lännestä että idästä.

Bilejengissä pidän tietyistä perusjamppa-vibasta, niistä muutamasta nimettömästä työlaikundista Lichtenbergistä tai Marzahnista, jotka aina tanssivat yksin lavalla verkkareissaan ja lenkkareissaan, ohuet kultaketjut koristamassa paljoita ylävartaloitaan. Seuran bongailu tuntuu olevan viimeinen asia heidän mielissään, he kenties elävät tanssille enemmän kuin millekään tai kellekään muulle.

"*Pantysniffereitä*" taas ovat ne muutamit drag queenit, jotka juoksentelevat ympäriinsä kreiseissä asusteissaan. En itse asiassa ole varma ovatko he toimintakykyisiä housteja vaiko vain koristeita, mutta arvostan erityisesti tiettyä nenärenkaastaan tunnistettavaa laihaa poikaa, joka aina sporttaa kiloittain meikkiä ja tiukkoja spandex-housuja. Hänestä mieleeni tulee koominen lintu, jolla on harakan säät ja papukaijan väriloisto, jonka missio on levittää hyvää tunnetta ympärilleen räpistellen siivet levällään ympäri klubia uudelleen ja uudelleen.

Se oli yksi niistä illoista, jolloin sitä jossain kohtaa huomaa pudonneensa kärryiltä siitä mitä DJ

soittaa, mutta jatkaa silti tanssimistaan maailman tappiin asti, sillä ilmeisesti mikään muu ei voi tulla musiikin ja rytmin luoman merkityssuhteen tielle. Kuten niin usein ennenkin, **Donna Summerin** klassikko *Lucky* pärähti ilmoille jossain kohtaa ja sen kirkaat syna-arpeggiot tuntuivat heijastelevan läpi huoneen leikanneita vihreitä laservaloja täydellisesti. Ja jos satuit olemaan oikeassa kulmassa, **sen Gregg Diamondin** biisin viuluriffit kuulostivat taivaalta alas sukeltavilta lintuparvilta, ja se tietty funky bassonuotti oli kuin joku mystinen morskoodi lähettämässä salaista dataansa läpi suonien.

Tietenkin myös Berliini itsessään on jonkin sortin Yhdistyneet Kansakunnat. Siellä sun täällä voi sattumalta kuulla ranskaa tai italiaa puhuttavan, joskus japania, puola, kreikkaa tai jopa hepreaa. (Tape-klubin omistaja Yoni, laajan ihailun kohde monestakin syystä, on alunperin Israelista. Hän muuten akustoi klubitilansa omin käsin.) Myönnettäköön, että Berliinillä ei ole New Yorkin tai Sao Paolon lattarikauneutta, tai Pariisin upeaa afrikkalaisvibaa. Mutta jokin kapungin luonteesta on enemmän tasa-arviosta ja hieman vähemmän hermostunut kyseisiin paikkoihin verrattuna.

Jos vogueing tanssityyliä syntyi Amerikan mustien ja latinoväestön sosioekonomisen puutostilan tuloksena, ei ole ihmeäkään, että tämänkaltaiset tapahtumat toimivat Berliinin nykyeurooppalaisessa ilmapäiressä. Horse Meat Discon tanssilattia ei ole kilpailuhenkinen arena vaan pikemminkin karnevaali, jota on siunattu terveellisellä annoksella brittiläistä camp-henkeä ja sielukkuutta.

Kuka tahansa DJ, joka ei itse rakasta tanssimista, on yksinkertaisesti huijari. (Pyydän, sities-rakaa yms!) Kun ajattelen keitä DJ:tä mieluiten kuuntelisin, näen heidän tanssivan. Näen Jim Stantonin vilauttavan pahaenteistä virnistystä ja heittävän kätensä ilmaan gospel-henkisesti soittaessaan sopivasti jatkettua edittä **Thelma Houstonin** *Love Me This Way*tä, jonka voi ainoastaan kuvailla olevan periksi- ja anteeksiantamaton (parhaalla mahdollisella tavalla).

Joidenkin ihmisten tanssityylit muistuttavat minua siitä, miten hyvän basistin tulee olla sopivan hellästi biitin takana, poukkoilevasti synkopoiden. Se miten Severino liikehtii levyjä soittaessaan, on juuri tätä osastoa – ikään kuin hänen torsionsa, käsivartensa ja jalkansa olisivat kukin eri kellon alaisia, kukin millisekunnin toisistaan poiketen. **Luke Howardin** erittäin pitkät jalat tekevät myös näin. Ne ovat oikeastaan niin mittavat, että kun hän nostaa polveaan ykkösellä, liike tuntuu samalla heijastelevan jo toista ja kolmatta iskuja.

Olemme siis yhä Tape-klubilla tänä päättymättömänä aamuyönä – aurinko nousee niin hirveän aikaisin täällä heinäkuussa. Sisällä juhlat jatkuvat, ulkopuolella kaunis argentiinalainen tummasilmäinen poika (sattumalta sekä loistava jälkiruokakokki että perkussionisti) seisoskelee terassilla yllään ainoastaan farkkushortsit ja tummanpunaista huulipunaa. Haukkaan raitista ilmaa ihmetellen sitä, että kukaan ei ole vielä kukaan

ilmeisesti lähtenyt kotiin. Sanomatta sanaakaan hän painaa minut seinää vasten ja tahraa huuleni pikaisesti huulipunallaan. En musta mitään biisiä Jim tai James soittivat seuraavaksi, tai kuinka kauan olin paikalla, tai edes miksi kaikki oli silloin niin jännittävää. Oikeastaan kaikki muistikuvat noista hetkistä ovat jo kovin epäselviä.

Tavallaan muistan itseni ja pienen joukon hc-diggareita hyppelöimässä innokkaasti aamuyhdeksän maissa Sevyn pyöräyttäessä **Jody Watleytä** ja Chic Cheerä, mutta kun tarkastelin klubin flyereitä, huomasin Sevyn olleen puikoissa elokuussa heinäkuun sijaan. Aivan kuten pelkäsin: muistikuvani olivat varsin hataria.

Onneksi mitään kuva- tai videoaineistoa ei ole liiemmästi saatavilla, sillä näiden bileiden tunnelma ei varmasti koskaan välittyisi riittävässä määrin. Kun kysyin Jamesilta hänen mielikuvastaan kesästä 2010 Berliinissä, hän vastasi ilman ironian häivääkään: "Totta kai meininki oli huipussaan, mutta en pidä siitä että bileet on tucotettu niin täyteen jengia ettei mahdu kunnolla tanssimaan tai liikkumaan muutenkaan. Kuten **Amanda Lear** on osuvasti todennut, laatu tietenkin korvaa aina pelkän määrän."

Ikääntyessäni tunnen diskomusiikin merkityksen kasvavassa määrin fyysisenä intensiteettinä älyllisten elementtien sijaan. Jos bossa nova on todella, kuten **Antonio Carlos Jobim** on sanonut, Chopinin melankoliaa risteytettynä sambarytmiin, täytyy diskossa rakastamiemme jousten ja torvien olla Straussin ja Beethovenin sinfoniaoita ratsastamassa kilkuttavien salsarytmien ja rock 'n' roll -paukkeen päällä. Elämme hyväksi todettujen sointuvaidosten väistämättömässä maailmassa (Bach kirjoitti sen sääntökirjan), ja aivan varmasti tuulahdus Debussyn *Clair de Lune*a sisältä aina **Ashford & Simpsonin** 70-luvun lopun huokaileviin jousisoundeihin. Itseni ja Luke Howardin suosikkilauluja **Celi Been** ääni on kirkkaudessaan kuin mitä hienoin hopeinen huilu.

Hyvä diskomiksia onkin mahdollista ymmärtää matematiikan ilmentymänä – ja vielä spesifinä 2-4-8 -tyylisenä matikkana jopa, mutta kun tanssijoiden vartaloit synkronoituvat keskenään, kaikesta tulee automaattista. Tässä juuri painivat älyllisyys ja intensiteetti. DJ:nä on aina oltava askeleen edellä siitä, mitkä musiikilliset mekanismit sytyttävät tanssilattian tuleen. Koko ajan on samalla oltava hetken hermoilla; hetken, joka käskää lopettamaan ajattelun ja antamaan periksi rytmille.

Millaista kaikki tämä oli vuonna 1978? Tuskin kovinkaan erilaista. Klubien on täytynyt olla tasan yhtä hikisiä, ilmassa vellovien miestuuksujen yhtä huumaavia, sattumanvaraisen anonyymien hiljaisen pierun juuri yhtä epäsovivan hauskan. On mysteeri miksi flanellipaidat, parrat ja viikset ovat tehneet niin vastustamattoman comebackin ja miksi kyseinen trendi ei tunnu katoavan minnekään. Ehkäpä koska naamakarvoitus on miehille luonnollista? Tape-klubin alati innokas housti Jerry pukeutuu aina flanellipaitaan. (Itselleni kyseinen vaatekappale tuo mieleen kelttiläiset

ja germaaniset heimat ja parhaimmillaan jopa pitkänhuiskeat, parrakkaat, vaaleaveriköt muumiot ajalta 1800 eKr, jotka hiljattain kaivettiin ylös Kiinan etäisiltä aavikoilta. Niillä oli jalassa tartan-legginsit.) Ei heittäydytä sentään yltiöromanttisiksi. Monessa mielessä menneisyys ei ole yhtään nykyisyyttä kummempi. Jotkut illat varmasti olivat sateisia ja ankeita, joinakin kertoina taas oli varmasti yhtä surullista huomata oman deitin olevan liian pleksit ja katoavan miestenhuoneeseen jonkun kockelia tarjoavan rontin kanssa. Aivan kuten nykyäänkin. House-musiikki oli kuumaa kamaa 1989, uudelleen vuonna '96 ja kenties 2001. Mutta vaikka kaikki eivät sitä suostu myöntämään, diskomusahommissa ei ole vuoden 1978 voittanutta. Sanon '78, en edes '81 tai '83, koska usein ajattelen kuinka huuletonta kaiken on täytynyt olla ennen AIDS-epidemian yhtäkkistä ilmaantumista. Kuvittelen millaista olisi tietää monien samalla klubilla olevien häviävän pian kuvioista, tai joutua itse sairaalaletkuihin makaamaan violetteja rakkoja käsivarsissaan, tajuten koko elämän kadonneen hetkessä hintana yhden illan romanssista. Tai jos olisin rakastunut johonkin kundiin oikeasti, millaista olisi ollut tietää tuhonneensa myös hänen tulevaisuutensa. Diskon kulta-aikoina gay-miehet todella irrattelivat, koska kukaan ei tiennyt mikä katastrofi kulman takana odotti. (Nat King Cole lauloi: *"There may be trouble ahead, but while there's music and moonlight and love and romance; let's face the music and dance"*.) Ja vuonna 2011, kun HIV-terapia on edennyt tasolle haihduttamaan ajatukset aikaisesta valomerkistä, hyvät ajat, ainakin omalla tavallaan, ovat täällä taas. Toki jotain pelottavia pöpöjä yhä kurkistelee pimeistä nurkkauksistaan, eivätkä asiat ole nytkään täydellisesti. Silti kaikki näyttää paremmalta kuin vuonna 1983. Epämukavan nuoruuden ja

ja suurenmoisia tunteita, klubilla tai baarissa jossa ei yhtäkkiä huomaakaan olevansa pienessä konservatiivisessa kylässä Pohjois-Ruotsissa tai Etelä-Espanjassa. (Ja ydinperheemme, kuinka paljon ikinä heitä rakastaisimmekaan, on jossain hyvin kaukana.)

Juuri siksi olemme täällä yön kääntyessä sunnuntaiaamuksi, kaikkien näiden miesten keskellä jotka, enemmän tai vähemmän, haluavat samaa kuin me itsekkin. Ja jos näin ei ole, voi yhtä hyvin vaikka vetäytyä luostariin. On hienoa olla elossa ja tanssia diskomusan tahtiin jälleen vuonna 2011. Sitä ei pidä ottaa itsestäänselvyytenä, vaan arvostaa kaikessa mahdollisessa hienoudessaan.

Bileisiin mennessään voi huomata, että esillä on liikaa vartaloita ja kasvoja, monia joista ei koskaan enää näe uudelleen. On liikaa hyviä biisejä ja säkeitä, joten kaikkia loistolevyjä ei voi milloinkaan omistaa. Olo on kuin menisi merenrantaan ihmettelemään ulapan avaruutta vaikuttuen sen kaikkivoipaisuudesta. Sitten sitä kuitenkin kumartuu ja poimii muutaman kauniin kivenmurikan taskuunsa. Kotiin vietynä ne tuovat iloa muassaan. Jälleen uusi diskokokoelma. Jälleen uusi fantasiaillan soundtrack, uusi raivokkaan ilon tiiviste.

Puhuessaan Malonen ensimmäisestä poikays-tävästä New Yorkissa, duunariluokkaa edustaneesta italialaisesta, joka nousi kukoistukseen Fire Islandin muskelikuningattarena, Sutherland huokaa: "... Hän tienaa kaksikymmentä tonnia vuodessa nykyään ja pääsee joskus myös eläkkeelle. Ja meillä ei ole rahaa bussilippuun Denveriin", jatkaen hymyillen: "No, toisaalta elimme muille asioille".

"Ainakin opimme tanssimaan", Sutherland toteaa. "Ja mikä on sitä tärkeämpää? Ei yhtikäs mikään." ☺

POST- DUBSTEP JA GARAGEN PALUU

Mikael Brunila ja Miika Saukkonen kertovat mitä on UK funky ja sen, onko se kenties post-dubstepiä.

Viitisen vuotta sitten dubstep oli uusi tajunnan räjäyttävä juttu: jännää ja outoa, futuristista ja kieroutuneen kuuloista bassomusiikkia 140 biittiä minuutissa. Vuosituhannen vaihteessa Briteissä kukkineen garage-musiikin synkemmistä sävyistä kehittynyt dubstep löi pian läpi myös maailmanlaajuisesti.

Dubstepin viime vuosien kehityssuuntien laskemiseen eivät tahdo kahden käden sormet riittää.

Tänään monien tuottajien kohdalla puhutaan jo post-dubstepista. Vaikutteita haetaan brittiskennelle vieraammista aineksista kuten minimalistisesta

teknosta ja Chicagon footwork-musiikista, mutta toisaalta myös vanhasta garagesta. Eräs kovaan maineeseen noussut rajankävijä on **David Kennedy**, joka tunnetaan paremmin nimillä Pearson Sound ja Ramadanman.

Kennedy tutustui dubstepiin aivan ilmiön ytimestä käsin. Lontoossa dubstepiä tekivät tunnetuksi tietyt radioasemat ja klubit. Erityisen maineeseen nousi **FWD»** -klubi, jolla vielä alaikäinen artistinaku alkoi käydä keväällä 2006. **FWD»**:ssä Kennedy tutustui **Ben Thomsoiniin** ja **Kevin McAuley**'hin (Ben UFO ja Pangaea) ja tuttavuudesta syntyi Hessle Audio -levy-yhtiö vuonna 2007.

UK FUNKYN ANATOMIA

Dubstepin viimeaikaisen kehityksen keskeisimpiä vedenjakajia on UK funky. Klubimusiikin uusille genreille tyypilliseen tapaan funky pakenee tarkkoja määrittelyjä. Voidaan kuitenkin yrittää.

Funkya on kuvailtu ilmaisulla "broken beat kohtaa tribal housen" tai brittishouse, jossa on vaikutteita garagesta, grimestä ja junglesta - sekä socasta ja afrobeatista. Funkysta kiinnostuneet tuottajat erottuvat selkeästi dubstepin nykyisestä valtavirrasta. Jälkimmäiseen kuuluu ylimitoitettu "wobble"-efektin käyttö, jonka johdosta tyyliä voidaan kutsua "sahastepiksi".

"Dubstepin sisällä on selvä splitti", funkya tekevä **Roska** pohti vastikään **XLR8R**-lehden haastattelussa. "On yksi puoli dubstepistä, joka suosii 'pieru-dub' -soundia - sellaista riipivää bassoa. Toisella puolella funkyn pimeämmät elementit kohtaavat dubstepin housemmat elementit".

VAIKUTTEITA MONIPUOLISESTI

Ramadanmanin ja Hessle Audion julkaisut ovat hyvä esimerkki vaikutteiden moninaisuudesta: työkalupakista löytyy halfstepiä ja futuristista garagea, UK funkya lähestyvää sekä yhä teknompaa materiaalia. Mielenkiintoinen läpileikkaus löytyy myös Ramadanmanin keväällä ilmestyneeltä *Fabriclive*-miksaukselta.

Syvälinen, kokeellinen dubstep on jokseenkin osuva nimitys Ramadanmanin soundille, mutta Kennedy itse haluaa välttää musiikkinsa kategorisointia johonkin dubstepin alagenreen.

"Kaikki on hidastunut vähän, eikä ole kovinkaan paljon 140 bpm:n musiikkia jota vielä soittaisiin DJ-keikoilla, muutamaa hassua biisiä lukuunottamatta. Tuolla tempolla voi tehdä vain tietyn määrän juttuja, on vain tietty määrä rytmejä. Hidastaminen antaa vähän lisää liikkumavaraa", Kennedy kertoo helmikuussa julkaistussa *Little White Earbuds* haastattelussa.

DUBSTEP X TEKNO

Näyttää myös, että dubstepin ja teknon maailmat ovat alkaneet kohdata uudella tavalla. Supertähti-DJ **Ricardo Villalobos** on soittanut seteissään dubstepiä ja legendaarinen teknotuottaja **Carl Craig** teki hiljattain remixin Ramadanmanin ja Appleblimin kappaleesta *Void 23*. Teknoystävällistä dubstepiä on julkaistu mm. lukuisten berliiniläislevymerkkien kokeelmalevyillä.

Kennedy katsoo, että on syntynyt iso genererajoja rikkova ja eri tempoja käyttävä tuottajien liike, joka sekoittaa juttuja. "Nyt voit esimerkiksi mennä **FWD»** -klubille ja kuulla funky housea, sen perään teknoa ja sen perään printeisempää dubstepiä. Tämä on se, mitä on tapahtunut - ihmiset ottavat vaikutteita laajasta kirjosta eri lähteitä." 🎧

TERMISTÖÄ

KOONNUT: MIKAEL BRUNILA
JA MIIKA SAUKKONEN

HARDCORE-JATKUMO

Hardcore-jatkumo (*the Hardcore Continuum*) on englantilaisen musiikkikriitikon **Simon Reynolds**in lanseeraama termi, joka viittaa jatkuvuuteen brittiläisessä elektronisessa musiikissa. 1990-luvun alkupuolen hardcore rave -skenestä käynnistyi Reynoldsin mukaan omaleimainen brittiläinen musiikkitraditio, joka on pysynyt koossa lähes 20 vuoden ajan. Monista muutoksista huolimatta tietyt peruselementit ovat pysyneet samoina junglesta ja 2-step garagesta tämän päivän grimeen ja basslineen. Reynoldsin analyysissä jatkumon ydinelementtejä ovat "biittitiede groovaavan ja räkäisen soundin välimaastossa, synkkä ja syvä basso, nopeasti päpättävät MC:t live-miksatuissa DJ-seteissä". Skenen taloudellinen infrastruktuuri on säilynyt monilta osin samankaltaisena: piraattiradiot, itsenäiset levykaupat, white labelit ja dubplatet, tietyt rave-promootorit ja klubit.

UK GARAGE

1990-luvun alussa Iso-Britanniassa kehittynyt house-musiikin tyyli, joka sai nimensä newyorkilaisen Paradise Garage -klubin soittaman musiikin mukaan. Alussa garagea soitettiin usein jungle-tapahtumien kakkoshuoneessa. DJ:t alkoivat nopeuttaa jenkki-garage-biisejä, jotta ne sopisivat jungle-yleisölle, ja tätä alettiin kutsua "speed garageksi". MC:t alkoivat räpätä biisien dub-versioiden päälle. Myöhemmin sai syntynsä 2-step garage, jonka tunnusmerkinä oli 4/4-tasatahdista poikkeava biitti, ja jossa käytettiin usein r&b-tyylisiä vokaaleja. Vuosituhannen vaihteen jälkeen UK garagen suosio laski, ja osa tuottajista alkoi kehittää soundia synkempään ja aggressiivisempaan suuntaan, joka synnytti uuden genren nimeltä grime. Viime vuosina UK garage on noussut uudelleen esille mm. useiden dubstep- ja funky-tuottajien suuntauduttua "takaisin juurille". Termillä "future garage" viitataan uuteen kokeelliseen garage-pohjaiseen musiikkiin.

Kuunneltavaa: *Artful Dodger, MJ Cole, Zed Bias, Groove Chronicles*

DUBSTEP

Termi, jota alettiin käyttää vuoden 2002 paikkeilla tummanpuhuvan garagen suuntauksena syntyneestä musiikkityylistä. Varhainen dubstep tarkoitti synkempiä ja kokeellisempia dub-remixejä 2-step garage-biiseistä. Musatyyliä alettiin edistää mm. **FWD»** -klubilla Lontoossa. Myöhemmin tyyli kasvoi yhä enemmän erilleen garagesta.

Kuunneltavaa: *Benga, Skream, Mala, Kode9*

UK FUNKY

Lontoossa kehittynyt bilehenkinen house-musiikin tyyli, johon yhdistyy elementtejä socasta, broken beatista, dubista ja afrikkalaisesta musiikista. Osa funkysta on kuorrutettu garagesta tutuilla r&b-tyylisillä vokaaleilla, osa on MC-vetoisia tanssi-biisejä, mutta usein on kyse myös riisuista instrumentaali-biiseistä. Monet grime-artistit ovat kokeilleet tehdä grimeä ja yhdellä grimen kärkinimistä, Marcus Nastylla, on ollut merkittävä rooli musatyylin kehityksessä.

Kuunneltavaa: *DJ Naughty, Ill Blu, Lil Silva, Crazy Cousinz, Roska*

CHRISTOPHER WALKEN

TEKSTI HELMUT EDISON (BSEUDONYMI)
KUVITUS RAMI NIEMI

Christopher Walken ei ole tästä maailmasta. Välillä hän saapuu omasta ulottuvuudestaan Maapallolle ja näyttelee elokuvassa. Sitten olento palaa sinne jonnekin, mistä kaikki cool-materia on peräisin.

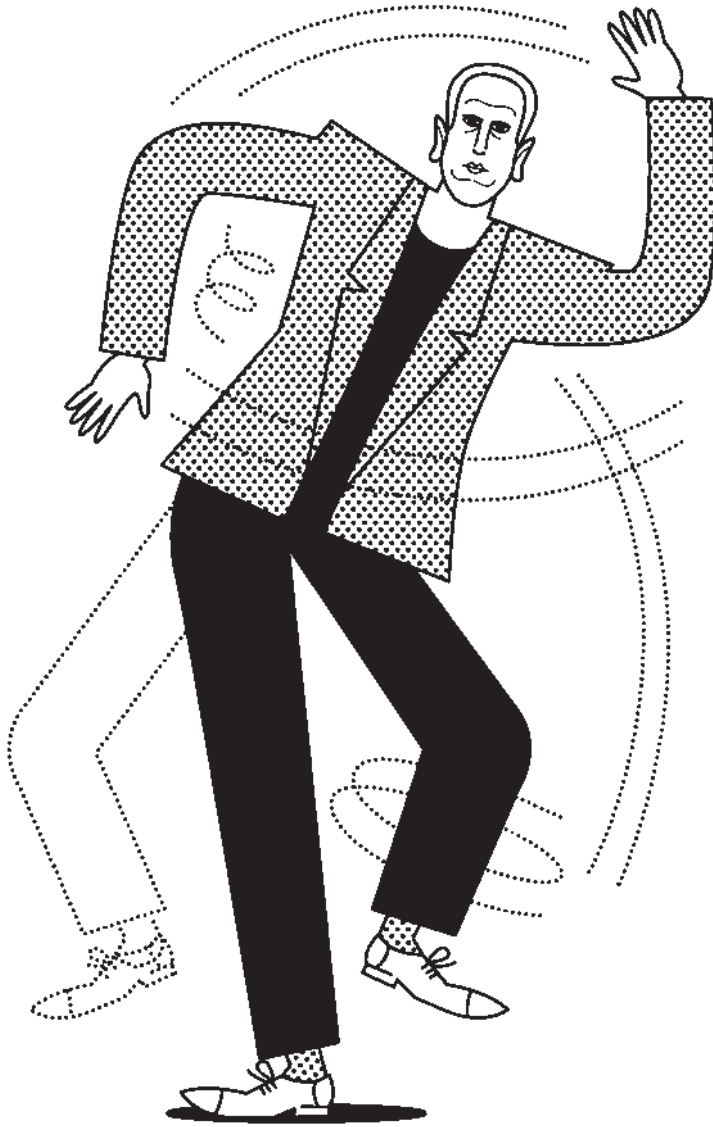
Voimme haaveilla cool-materiaan haltuunotosta, mutta sitä on purkautunut planeetallemme vain hyvin vähäisiä määriä. Sekin on jakautunut epäoikeudenmukaisesti. **Jack Nicholsonilla** on sitä. **Charlotte Gainsbourgilla** on sitä. **Miles Davisilla** oli sitä. Kissoilla on sitä. **Charles Bukowski** voisi kertoa lisää, mutta hän on kuollut.

Walkenin esiintymiset ovat kuolevaisten oivallisin keino tutkia tätä rinnakaistodellisuutta. Kun kissamainen – ei sattumaa! – Walken on välittömimmässä kosketuksessa ylempiin voimiin, hän ryhtyy spontaanisti tanssimaan. Musiikkia ei välttämättä tarvita. Liikkeet ovat aineen vapautumista suhteellisuusteorian asettamista reunaehdoista. Koko maailman paradigma heilahtaa lyhyeksi hetkeksi, jonka aikana askelten välistä voi nähdä Totuuden. Nämä tanssikohtaukset ovat elokuvan apoteosia, jumalaiseksi muuttumista. Siksi Walkenin liikkeen matkiminen on parasta, mitä ihminen voi tomumajallaan tehdä, tanssilattialla tai muualla.

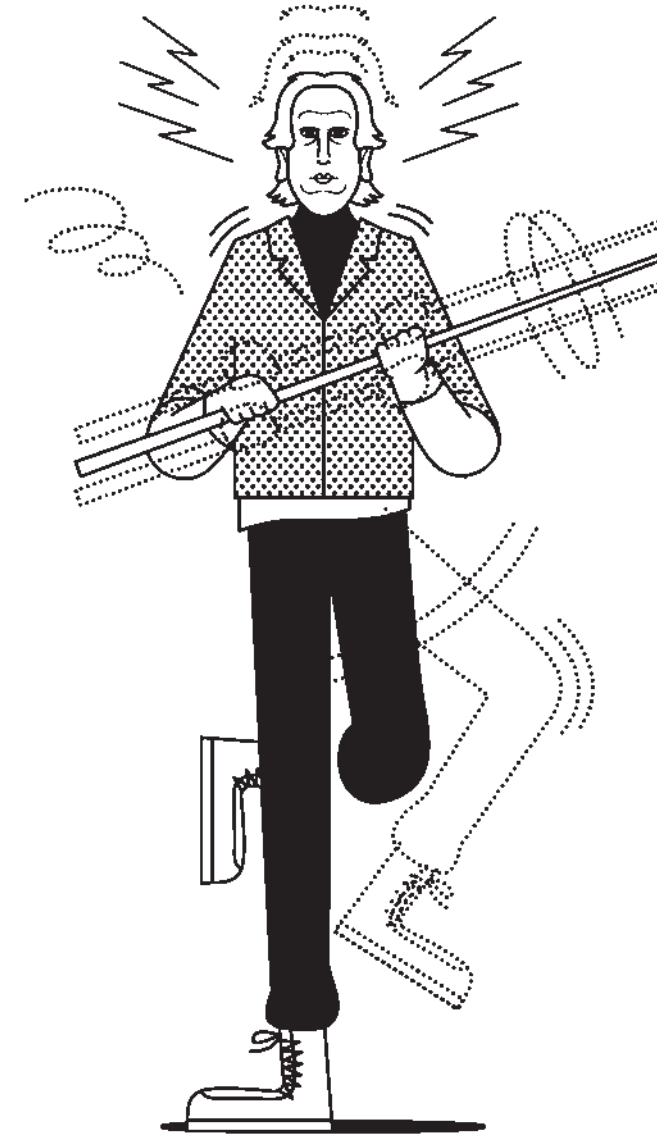
Amerikanranskalaisen **Abel Ferraran** filmi *King of New York* (*New Yorkin kuningas*) kertoo miehestä, joka kaupaa huumeita ja työllistää afroamerikkalaisia. Elokuvan alussa mies pääsee vankilasta, jossa häntä on säilytetty vuosikautia. Hotellihuoneessa järjestetään ilon juhlat, joiden alussa Walken purkaa "jännitteitä" intoutumalla spontaaniin yhden hengen tanssiin. Liekö inspiraation lähteenä **Michael Jackson**, sillä sekä käsi- että jalkatyössä on viitteitä kuuluisaan "kuukävelyyn".

LEVYTUOTTAJA

Typerän kanukin **Michael Myersin** laatimassa elävässä kuvassa *Wayne's World II* (*Waynen maailma, toinen osa*) ihmiset käyttäytyvät kuin pommin nielleet apinat. Häpeällisen töräyksen ainoa elegantti asia on levytuottajan roolissa nähtävä Christopher Walken. Luonnollisesti ala-arvoiset, heavy-musiikilla selkäransansa mädättäneet "koomikot" ovat tehneet tästä ylä-arvoisesta olennot filmiin pellen ja lurjuksen. Näinhän toimittiin Neuvostoliitossakin. Elokuvasa on kuitenkin jakso, jossa Walken joraa diskossa tyyliillä, joka peittää alleen kaiken ympäröivän kuonan. Hän tekee naisten ympärillä jaloja pokausliikkeitä, syviä lantion työntöjä alaspäin. Kulmat kurtussa ja katse huolestuneena Walken ikään kuin panee. Ilmaa. Seksikkäintä on täydellinen uppoutuminen tanssin maailmaan.

DUUNARI

Filmissä *The Deer Hunter* (*Kauriinmetsästäjä*) Walken esittää jossain Yhdysvaltojen rupumailla asuvaa pohjoisamerikkalaisen työväestön edustajaa. Hänen ja hänen ystäviensä elämästä tulee mutkikasta, kun he joutuvat lomalla Vietnamin vaikeuksiin ja palattuaan käyttäytyvät jokseenkin hermostuneesti. Ravitsemusliikkeessä, biljardipelin tiimellyksessä Walkenin esittämä miekkonen intoutuu tanssahtelemaan biljardikepin kanssa. Mikäli ohjaaja **Michael Cimino** olisi ollut kiinnostunut kuolemattomien mestariteosten tekemisestä eikä omasta navastaan, hän olisi antanut pitkävetiselle miserablismielokuvalla nimeksi *Walken Dancin'* ja rakentanut sen tämän ihastuttavan jakson ympärille. Sitä ymmärrystä ei hänelle oltu suotu.

4

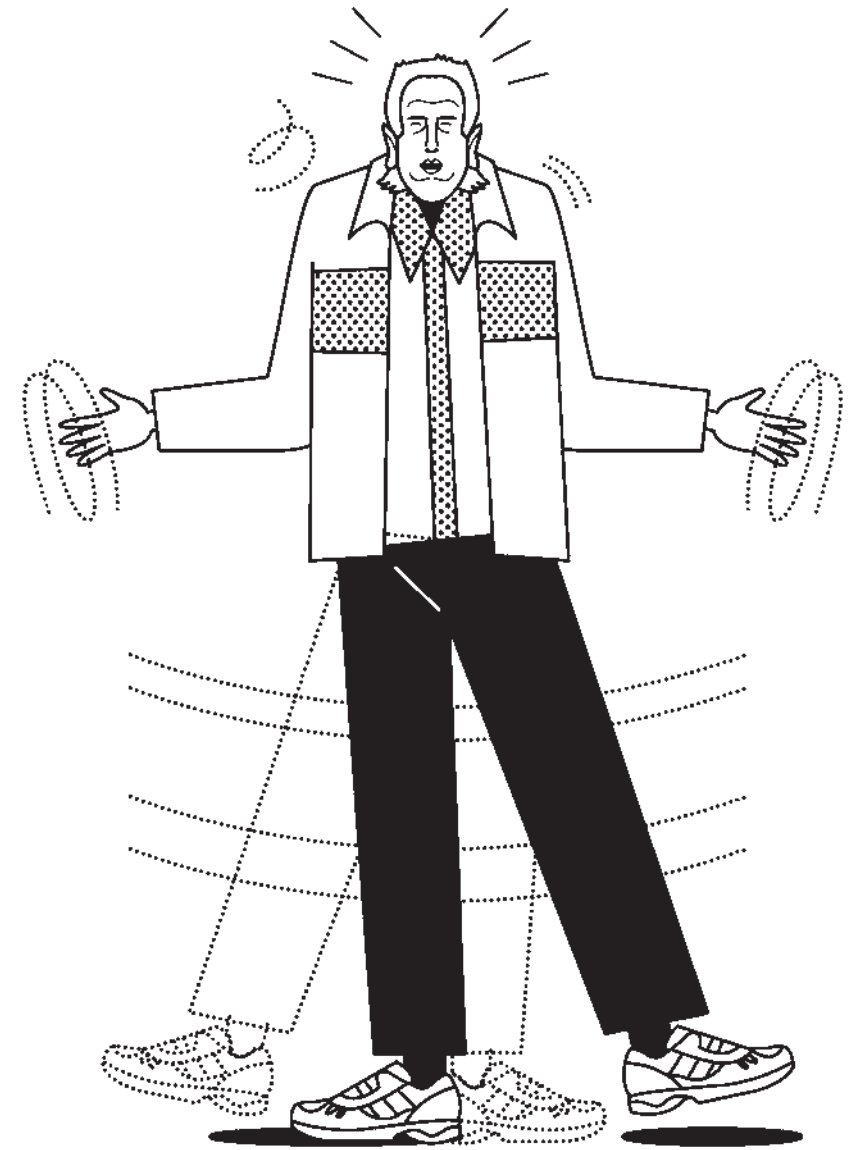
PARITTAJA

Kuuluisan britin **Dennis Hopperin** kirjoittama *Pennies from Heaven* (*Taivaan talikynttilät*) on menneelle ajalle, kenties hieman satumaiseenkin miljööseen sijoittuva musikaalifilmi, jossa näyttelijät ilmaisevat itseään laulun ja tanssin keinoin. Tässäkin höllyttävässä joukossa Walken erottuu edukseen. Hän esittää viiksekästä parittajaa, joka muun muassa sjungaa kappaleen *Let's Misbehave*. Nainen molemmissa kainaloissaan Walken iloitsee, riisuutuu turhista vaatteista ja steppaa, mikä on luonnollisesti kauneinta mitä mies voi tehdä ilman vaatteita. Naisten suhteen asia on eri.

5

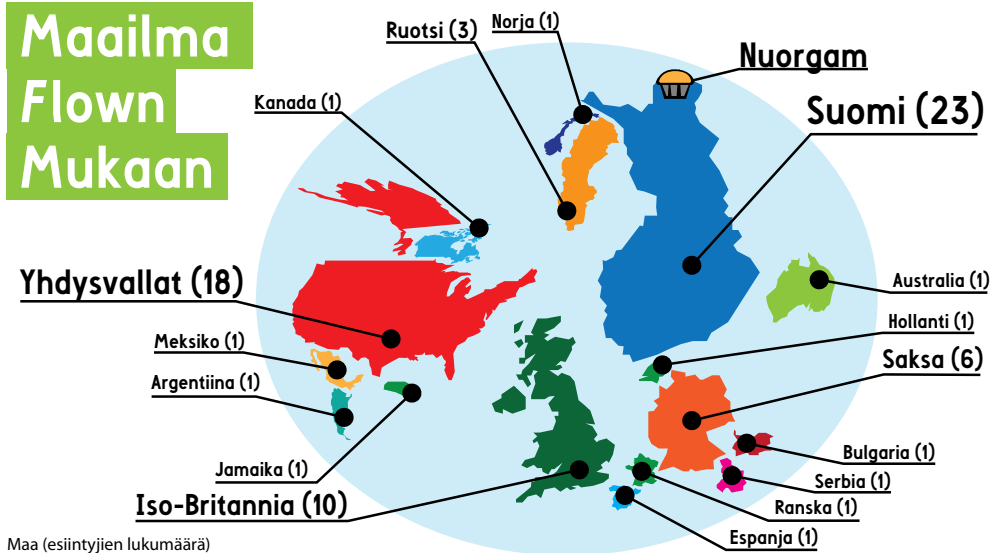
PUUKOTTAJA

Paremmiin "kameran edestä" (näyttelijänä) tunnetun **John Turturron** ohjauksessa syntynyt *Romance & Cigarettes* (*Romanssi sekä savukkeet*) on musikaalio, josta ei puutu rivoutta eikä skandalöösiä menoa. Walkenin esittämä miekkonenkin äityy tökkäämään entistä vaimoaan teräaseella (huom. älä tee tätä), ennen kuin heittäytyy sykähdyttävään koreografiaan häntä pidättämään tulleiden "sinivuokkojen" (poliisien) kanssa. Esimerkiksi höyhenenkevyet hyppyt ilmaan on hyvä omaksua omaan tanssirepertuaariin, jos haluaa kiinnittää hyvän maun omaksuneiden kanssaihminen huomion. ☺

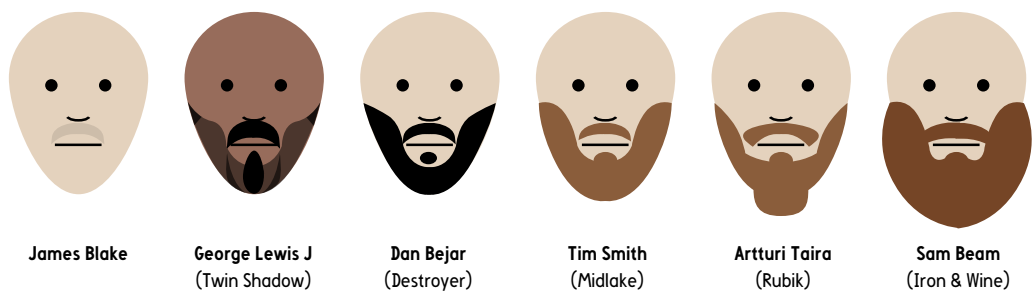

Maailma Flown Mukaan

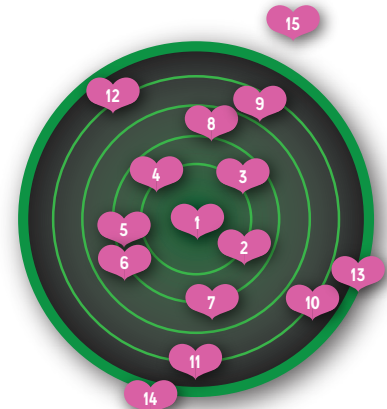
Partavertailu

Huom! Vertailukohteen korostamiseksi toimitus ajoi kilpailijat kaljuiksi.

Äänimallisuksikset

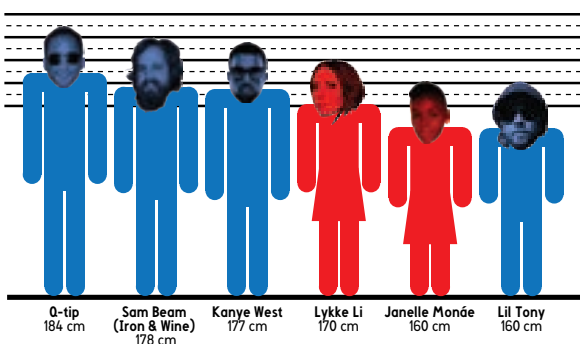
	Oletko lukeutunut Tunteettomman soittoaan?	Pitätkö mämmistä?	Oletko käynyt armeijan?	Katsoitko tämän vuoden jääkiekkofinaalin?	Osaatko Finlandia-hymmin sanat ulkoa?	Isänmaallisuuspisteet yhteensä
Ville Ahonen	●	●	●	●	●	3
Delay Trees				●	●	1
Johanna Försti (Jo Stance)				●	●	2
Jukka Eskola	●	●	●	●	●	3
Jori Sjöroos (Magenta Skycode)	●	●	●	●	●	2
Shine 2009	●	●	●	●	●	4
DJ Ender (Hannulelauri)	●	●	●	●	●	2
Jori Hulkkonen	●	●	●	●	●	4

Gaydar

- Hercules & Love Affair
- The Human League
- Twin Shadow
- Röyksopp
- Minä ja Ville Ahonen
- The Pains Of Being Pure At Heart
- French Films
- Destroyer
- Warpaint
- Lykke Li
- Midlake
- Mogwai
- Ariel Pink's Haunted Graffiti
- Sly & Robbie
- Kanye West

Pituusvertailu

NRGM FLOWN ENNÄTYSKIRJA 2011

★ NUORGAMIN MUKAAN ★

Junior

Klara Söderberg
(First Aid Kit)
18 vuotta

ikäero
40v, 7kk ja
29 päivää

Senior

Sly Dunbar
(Sly & Robbie)
59 vuotta

Painavin levylaukku

Soitin 100% vinyylillä vuoteen 2004 saakka. Näinä päivinä varsinkin klubikeikat painottuvat digitaaliseen mediaan, CD-caseen, joka painaa ehkä reilun kilon. Flowssa esiintyn kyllä livenä.

Dj Anonymous levy laukku: 11,2 kg artistin paino salainen	MattiP / Teeth levy laukku: 14,3kg artisti: 82,4	Dj Ender / Hannulelauri levy laukku : 19,2 kg artisti: 67,9 kg	Dj 3Rrd (House Party Dj's) levy laukku: 21,9 kg artisti: 72,7kg	Jori Hulkkonen levy laukku: 22 kg artisti: 68 kg
---	--	--	---	--

40 VUOTTA

DJ-KULTTUURIN

SYDÄMESSÄ

Danny Krivit on DJ-legenda sanan todellisessa merkityksissä. Petri Rautianen rupatteli miehen kanssa aiheesta.

David Mancuso rakentamassa ensimmäisiä kertoja päivänkiertoon verrattavaa musiikillista kokonaisuutta kotoisassa Loftissa. Nicky Siano miksaamassa levyjä ja huudattamassa yleisöä pioneeriklubi The Galleryssä. Deejijiden DJ Larry Levan testailemassa välipäivinä uusia levylöytöjä rakenteilla olevan Paradise Garagen maailmankuululla äänentoistolla.

Newjerseyläis-DJ Danny Krivit oli joka kerta paikalla. Hän soitti tai vieraili lähes jokaisessa legendaarisessa diskossa, lähes jokaisen legendaarisen DJ:n seurassa. Hän eli vaihtehtoisien diskoskenen kulta-ajan, tunki ne nimet, jotka edelleen lausutaan kun halutaan puhua siitä, mitä yöelämä joskus oli ja mitä sen pitäisi olla.

40-vuotista taivaltaan deejjinä tänä vuonna juhlistava Krivit on yksi elävimpiä newyorkilaisen disko-DJ -perinteen jatkajia. Eikä vain deejjinä. Hänet on nostettu esiin myös muotiin viime vuosina tulleiden edittien – vain leikkaamalla ja liimaamalla uudelleen rakennettujen biisiversiointien – arvostettuna kummisetänä. Ensimmäisen edittinsä Krivit teki kaverinpalveluksena vuonna 1983.

ALKUSYÄYS

Krivitin ura alkoi varhain, 14-vuotiaana. Hänen isänsä seurasi 70-luvun trendejä ja muutti musiikkijulkusten suosiman The Ninth Circle -ravintolansa homoystävälliseksi diskoksi. Nuoresta Dannystä tuli tietysti paikan DJ.

Kaksi valaisevaa kokemusta sysäsivät hänet lopullisesti DJ-uralle. Ensimmäisen hän koki kuullessaan kotona fiilistelemään levyjä David Mancuson soittamina. Epäilyt oman musiikkimaun outoudesta kaikkosivat, kun Loftin seksuaalisia suuntauksia ja ihonvärejä sekoittava tanssilattia otti samaiset, valtavirran ulkopuoliset biisit lämpimästi vastaan.

Toinen kokemus kuulostaa kohtaukselta elokuvasta, mutta on totta. Krivit sattui asumaan levymerkki Polydorin varatoimitusjohtajan alakerassa ja hänet kutsuttiin jatkuvasti hengaillemaan toimistolle. Eräänä vierailupäivänä vara-tj esitteli Krivitille yllättäen toimistolle saapuneen James Brownin, jonka suunnaton fani Krivit oli. Brown kuuli jannun olevan DJ ja kiirehti tälle promona *Get on the good foot* -levynsä. Levyn kantta tarkastellaan Krivit huomasi Brownin poseeraavan kannessa samoissa valkoisissa kokohaalareissa kuin elävänä hänen edessään.

70-luvun loppuun mennessä kunnolla käyntiin päässyt ura poiki vakituisia pestejä muun muassa The Roxyssä. 90-luvulta näihin päiviin jatkuvat François K:n, Krivitin ja Joe Clauselin perinteitä kunnioittavat Body & Soul -illat ovat Ison Omenan bileskenen merkkitapauksia. Sen lisäksi Krivit on tehnyt liudan remixejä ja edittejä afroamerikkalaisen musiikin isoille nimille.

ELOKUUSSA SUOMEEN

Nyt yli 60 000 levyllä kotinsa täyttänyt ja 40 vuotta tanssimusiikin pääkaupungin ilmaa hengittänyt

Krivit saapuu Suomeen – yhdeksi illaksi.

Asetelma on herkullinen: tanssimusiikin elävä pioneeri maassa, jossa diskomusiikin järjestyttävää vaikutusta ei koskaan koettu samalla asteikolla, maassa jossa soitettu diskojyhtä oli pääosin tuontitavaraa.

Soitto New Yorkiin. Danny Krivitin vastaa erehtymättömällä nykikäisellä aksentillaan kysymykseen kultaisten vuosien merkityksestä. ”Elin sen ikimuistoisen ajanjakson läpi, mutta se ei ole ainoa syy, miksi rakastan intohimoisesti soittamaani musiikkiani”, Krivit kertoo. ”En etsi keikoilla soittaessani samana ajanjaksona eläneitä, vaan ihmisiä, jotka jakavat saman intohimon musiikkiin. Joten etsin niitä, jotka pitävät kertakäyttöisen musiikin sijaan musiikista, joka on riittävän hyvää kestääkseen aikaa.”

Tämä tarkoittaa pääasiassa vanhempaa musiikkia, jazzin, funkin, housen ja discon tunteita ja tunnettuja helmiä. ”Se iskee, siinä on niin paljon persoonallisuutta ja oikealla tavalla esitettyä sen persoonallisuuden saa huipussaan esiin. Soitan levyjäni tunteella – ne merkitsevät jotain minulle – ja kun kerron niitä yhdistelmällä isompaa tarinaa, kuulija kokee niiden tärkeyden ja väkevyyden. Levyni ovat minulle mielettömän yksilöllisiä, ja vaikka rakastan uusiakin tuotantoja, niin en tykkää siitä, miten samankaltaista ja ennalta arvatavaa uusi musiikki on.”

LUVASSA TOISTAISEKSI SALAISIA YLLÄTYKSIÄ

Krivit ei suostu paljastamaan yhtään Flow-keikkansa levyä etukäteen. Kaikki riippuu yleisöstä ja fiiliksestä. Mittavan kokoelman kanssa keikoilla liikkuva deejii luonnehtii varovaisesti tyyliään sielukkaaksi, funkkaavaksi ja positiivisella sanomalla varustetuksi.

”Etsin lisäksi aina mukaan levyjä, joita ei olla soitettu hetkeen missään. Ja soitan musiikkia, jota ihmiset eivät olettaisi minun soittavan, kunhan se toimii minulle itselleni,” Krivit tunnelmoi. ”Haluan todella saada yhteyden yleisöön, herättää heissä tunteita. Joskus tanssimusiikki koittaa vaikuttaa samoin kuin lääkäri, joka testaa polvirefleksiä. Sellaisesta reaktiosta en pidä. Haluan toki, että ihmisten kädet ovat ilmassa, mutta haluan heidän ajattelevan lähtiessään, että ’sen biisin todella tunsin’ tai että he kokivat todella jotain erilaista.”

Pitkien soittokeikkojen hitaasti avautuvalle tunnelmalle ja hienovaraisille biiseille on kuitenkin Krivitin mukaan yhä harvemmin aikaa hektisessä nykyhetkessä.

”Kun soitan upealle yleisölle, arvostan heitä todella. Koska nykyaikana on harvinaista löytää kärsivällisyyttä ja ihmisiä, joilla on kykyä ymmärtää hitaammin avautuvaa musiikkia. Rakastan hyvää musiikkia ja toivon, että soitan Flow’ssa ihmisille, jotka tuntevat samoin. Toivottavasti he ymmärtävät, että oikeastaan vain sitä varten olen siellä”, lopettaa Krivit. ☺

LAMMMAISET VAIKUIS- LAISAT HTEEN ATTIEN

Tämän päivän paras indie perustuu kaksi vuosikymmentä hyljekstittyy musiikkiin, toteaa Teemu Fiilin.

Kulaiden, chorus-efektiin upotettujen puhtaiden kitarasoundien aallot pyyhkivät rantahietikkaa. Niitä on päällekkäin niin monta kerrosta että yhtä on vaikea erottaa toisesta. Raukean ujo trumpetti puhaltava rytmittömästi leijailevia riffejä ilmassa. Heleä syntetisaattorin arpeggio kuplii vasemmasta kaiuttimesta oikealle ja takaisin. Tilavat ambient-soinnut luovat mattoa takana, rumpujen lyödessä varovaista diskorytmiä. Kaiken alla perkussiot naputtavat mantraansa. Basso rullaa staattisen vastustamattomasti eteenpäin Chicin *I Want Your Lovesta* tutulla rytmityksellä. Toinen, nauhaton bassokitara maalailee trumpetin tavoin tilattomia sointuja. Välinpitämättömän kuuloinen miesääni aloittaa: "Wasting your days chasing some girls alright, chasing cocaine to the back rooms of the world all night."

Tätä kuulostaa Destroyerin Kaputt-levyn nimikappale. Soft rockin, AOR:n ja smooth jazzin sekoitukselta, pastellisävyyiseltä, vaarattomalta ja mukavalta kuin pari aamutossuja. Kanadalaisen **Dan Bejarin** käytännössä yksin pyrittämän Destroyerin pehmeä eepos on alkuvuoden 2011 kuumimpia indie-albumeja. Tätä ei olisi ollut helppoa nähdä vuonna 2005, eikä etenäkään vuonna 1995.

MELKEIN VOITTAMATON AOR

AOR ja soft rock oli suurinta tai ainakin lähes suurinta valtavirtojen musiikkia melko tarkkaan syntymästään 1970-luvun alussa aina grungen ilmaantumiseen 1990-luvun alussa. AOR kesti punkin vastarinnan 70-luvun lopussa, koska sillä oli massat takanaan. Uuden aallon useimmat AOR-artistit ottivat jopa avosylin vastaan, päivittäen itsensä näennäisen ajankohtaiseksi ja esitellen uuden soundin sukupolvelle keski-ikäisiä rock-harrastajia. Myöskään tukkametallista ei ollut AOR:n kukistajaksi, niin lähellä genret olivat toisiaan 1980-luvun lopulla. Mutta grungen edessä AOR oli täysin aseeton. AOR oli vanha sukupolvi, joka

jäi vallankumouksen jalkoihin. Yhdessä yössä se muuttui "siitä musiikista mitä kaikki kuuntelevat" nolostuttavimmaksi asiaksi planeetan päällä. Ja tämä asiantila säilyi pitkään.

Grunge, sekä kaikki hieman vaikeasti hahmotettava 90- ja 2000-lukujen alternative rock muuttui hetkessä valtavirraksi. Paradoksaalista kyllä, jo vuonna 1995 alternative ei ollut enää vaihtoehto millekään. Pearl Jam ja Incubusin kuuntelu oli x-sukupolven edustajille tasan yhtä kapinallista kuin Toton ja The Doobie Brothersin kuuntelu 15 vuotta aiemmin heidän vanhemmilleen. AOR:n kustannuksella naureskelu oli Rage Against The Machine -paitaisten takkutukien ajanviete numero yksi. Indie, grunge ja altsu olivat x-sukupolven default-ääniraita, kaapu. johon kaikki valkoinen rockmusiikki puettiin, oli se mitenkään vaihtoehtoista tai ei. Listat olivat gangsta rapin ja countryn lisäksi täynnä vaihtoehtorockia. Se muuttui muutamassa vuodessa oman aikansa AOR:ksi. Tätä ei kuitenkaan kerrottu kaikille niille bongiensä kanssa sähläville Blind Melon -faneille.

SALARAKAS

Toki esimerkiksi Phoenix kauhoi vuoden 2000 debyyttillään Unitedilla vaikutteita vanhasta AOR-astiasta, mutta yhtyeen kotimaalla Ranskalla ja katu-uskottavuutta hakevalla rockilla ei olekaan mitään tekemistä keskenään. Vasta 2000-luvun puolivälin jälkeen asenneilmasto alkoi todella muuttua. 1980-luvun alun jälkeen syntynyt Y-sukupolvi oli jo kyllästynyt keskinkertaisen indierockin loputtomaan tulvaan. Musiikkia alettiin hakea sieltä, mistä sitä ei ollut pitkiin aikoihin haettu: mutsin ja fajian levyhyllystä. Kaikille tutut, mutta vuosiksi tuulijajolle jätetyt AOR ja soft rock alkoivat saada hyväksyntää. Toisilta ehkä ironisesti, mutta monilta myös täysin puhtaasta sydäimestä.

Aiemmin AOR edusti – ja edustaa yhä monille x-sukupolven aikuisille ja heitä vanhemmille – paha ja kaupallista, ammattilaisten tekemää, ilotonta ja kliinistä listamusiikkia. Sitä kuuntelivat jupit ja jupit olivat ankeita. AOR:n vastapoolina oli hyveellinen ja oikeamielinen punk, new wave, indie ja alternative.

AOR edusti pahuutta ennen kaikkea musiikkikriitikoille. Toton kitaristi **Steve Lukather** kertoi tekemässään haastattelussa yhtyeen saaneen vuosien varrella niskaansa koko maailman rock-toimittajien ulosteet. Silti hän oli varma että jos heidät kaikki laitettaisiin yhdessä huoneeseen ja juotaisiin känniin, loppuillasta he laulaisivat *Africaa* ja *Rosannaa* muistaen jokaisen sanan ulkoa. Lukather viittaa siihen, että ulkopuolelta viileät ja uskottavuuttansa vaalivat kriitikotkin ovat nauttineet AOR:stä – salaa. On silti hienoa, etteivät vihamieliset kriitikot onnistuneet lannistamaan musikon itsetuntoa. Tämän vuoden toukokuussa ilmestyneessä Classic Rock -lehden AOR-numerossa on retrospektiivinen Toto-artikkeli, jossa Lukather toteaa vaatimattoman sävyn menneisyytensä synneistä: "I guess our only crime was to write and play great music".

TOP 5

AOR-ESSENTIAALIT KESÄILTÄAN

UUDEN SUKUPOLVEN AOR-SKENE

Nyt, kun AOR ei ole edustanut valtavirtaa enää yli 20 vuoteen, ei sitä voi raskauttaa enää samoilla arvolutauksilla kuin ennen. Tämän päivän pari-kymppiset AOR:n ystävät tuskin ymmärtävät, miksi psychobilly-artisti **Mojo Nixon** lauloi 21 vuotta sitten "Don Henley Must Die". Juppejakaan ei ole enää olemassa, tai ainakaan niitä ei kutsuta jupeiksi. Mikä joskus edusti musiikillista ja elämäntavallista vääräuskoisuutta, on nyt vain musiikkia. Hyvin soitettua, tuotettua ja sävellettyä musiikkia.

Wikipedia määrittää Indie rockin alternative rockin alagenreksi, joka syntyi Iso-Britanniassa ja Yhdysvalloissa 1980-luvulla. Sen alle luetaan lisää alagenrejä, joista on mainittu lo-fi, post-rock, math rock, indie pop, dream pop, noise rock, space rock, sadcore, riot grrl ja emo. Mikään mainituista ei ole esimerkiksi AOR-wave tai softcore, vaikka tarkentavalle genremääritteelle olisi ehkä jo tarvetta.

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen indien määrääviä ilmiöitä olivat The Strokesin uuden aallon ja New York-punkin apinointi, The White Stripesin anaalisen retro garage-blues -pastissi ja The Killersin pilsneriksi laimennettu uusromantiikka, tuhannet hiuksiaan sukivat ja kajaaleitaan kohentavat emobändit sekä maksimisaan viikoksi ihmisten mielenkiinnon nautitsevat, feikki-Ray Baneissa kreisibailaavat elektroduot. Sekä ennen kaikkea kymmenet ja taas kymmenet täydellisen persoonattomat Joy Division -kloonit.

Mutta garagen, post punkin ja uuden aallon klassikkoyhtyeiden haudat oli ryöstetty työpöyhiksi ennätysajassa ja joka ainoa **Peter Hookin** bassokuvio uusiokäytetty liian nopeasti. Artistit tekivät kuten nuoret kuulijansa: suunnistivat mutsin ja faijan hyllyille. Vuonna 2011 yhtä moni indie-pohjainen yhtye ja artisti hakee vaikutteensa Fleetwood Macin *Rumorsista* ja Steely Danin *Gauchosta*, kuin neljä vuotta aiemmin Joy Divisionin *Unknown Pleasuresista* ja Wiren *Pink Flagista*.

DESTROYER, IRON AND WINE, ARIEL PINK...

Iron And Wine, siis amerikkalainen laulaja-lauluntekijä **Sam Beam**, teki kolme kohtuullisen

hyvin menestynyttä albumia hiukan psykedeelistä ja rauhallisen raukeaa folk-vaikutteista poppia. Pääosassa olivat Beam'n laulu ja akustiset kitarat. Tänä vuonna ilmestyneellä neljännellä levyllään Beam astuu tuotannollisesti kuitenkin jättiläisen harppauksia AOR:n suuntaan. Levyn suurimpina tuotannollisina esikuvina olisi helppo nähdä ikonisia 80-luvun teoksia kuten **Paul Simonin** world music -tyylinen *Graceland* sekä **Peter Gabrielin** suurmenestys *So* - molemmat vuodelta 1986, vaikkakin Beam'n mukaan vaikutteena on 70-luvun alkupuoliskon soft rock. Beam on itse kertonut, että hänestä albumi kuulostaa musiikilta, jota me kaikki olemme kulleet vanhempiemme autoissa lapsena.

Eksentrisen amerikkalaisbändi Ariel Pink's Haunted Graffiti on taas löytänyt astetta erikoisemmän tavan käyttää soft rockia raakamateriaalinaan. Ristiriitaisesti Pinkin huuruiseen lo-fi-keitokseen kelpaa myös köpöinen garage, psykedeelinen surf ja paljon muuta. Ariel Pink edistyi kuudessa vuodessa liki kuuntelukelvottomien kotiäänitettyjen freak folk -kasettien julkaisusta pikkuhiljaa kasaamaan funktionaalisen yhtyeen ympärilleen ja tekemään yhden vuoden 2010 parhaista albumeista, kaleidoskooppimaisesti rönsyilevän *Before Today'n*. Sekä keksi chillwaven ohimennen matkan varrella. Albumin kappaleista *I Can't Hear My Eyes* voisi olla Blue Oyster Cultin classic rock -helmen (*Don't Fear The Reaperin* serkku ja Pitchfork median vuoden 2010 parhaaksi kappaleeksi nimeämä *Round And Round* istuisi minkä tahansa 80-luvun high school -draaman soundtrackille.

Kaikki edellä mainituista albumeista - Destroyer, Iron And Wine sekä Ariel Pink's Haunted Graffiti on palkittu lähes varauksettoman positiivisilla arvosteluilla ympäri maailman, siis internetin. Kukaan ei ole napissut edes nauhattoman basson käytöstä, mistä olisi vielä vuonna 2001 joutunut suurella todennäköisyydellä kärsimään loputtomasti kuittailua.

LÄHEITÄ VIELÄ HYÖDYNTÄMÄTTÄ

Veteraanimusikkitoimittaja **Simon Reynolds** käsittelee samoja populaarikulttuurin lähihistorian kierrätyksen teemoja uusimmassa kirjassaan

Retromania. Kun kuudenkymmenen vuoden historiasta on käyty tyylillä kerrallaan läpi, ja ainakin kaksi vuosikymmentä on keskittynyt vanhan kierrättämiseen uuden luomisen kustannuksella, mitä jää käteen? Reynoldsin ei täysin aiheeton pelko on, että jonain päivänä pop-kulttuurilta loppuu kierrätysmateriaali.

Näin voi olla, mutta indielä on ainakin vielä joitakin tyhjentämättömiä lähteitä mistä ammentaa - ainakin jos kaikki mahdolliset etniset tyylit lasketaan mukaan palettiin. Mitä AOR:n jälkeen? Kreikkalaista bouzoukia todennäköisemmin indie-maailma siirtyy varmasti retroilemaan omaan "kulta-aikaansa", 90-luvulle. Se on havaittu jo tanssimusiikin puolella - ja indissä Yuck-yhtyeen kaltaisissa Dinosaur Jr. -imitaattoreissa sekä kymmenissä 2000-luvun shoegazing-klooneissa.

Mutta uskaltaako kukaan tarttua valtavirta-alternativeen, tuohon 90-luvun AOR:ään?

Tuskin maltan odottaa, että Iron And Wine julkaisee joskus kahdeksannen, Hootie And The Blowfish -yhtyeen innoittaman albuminsa. ☺

FLEETWOOD MAC: DREAMS (1976)

Fleetwood Macin pop-kausi yleisesti ja Stevie Nicks erityisesti kiinnostavat taas ja syystä. 70-lukulaisten liioittelun ja median myllyttämän paheellisuuden takaa löytyvät ne ajattomimmat klassikot, Nicksin yksin Rhodesin ääressä säveltämä Dreams on niistä suurimpia.

KENNY LOGGINS: THIS IS IT (1979)

Soft rock -hyveet pehmeys ja positiivisuus tiivistyvät tässä paremmin kuin melkein missään. Folk rock duo Loggins & Messina ponnistanut Kenny lähti Doobie-veli Michael McDonaldin kanssa kirjoittamaan rakkauslaulua, vaan sairaaan isänsä tavattuun muutti mielensä ja totesi "It's not a love song. It's a life song". Monien AOR-hittien tapaan biisi menestyi aikoinaan hyvin myös Soul/R&B-listoilla.

HALL AND OATES: OUT OF TOUCH (1984)

Yksi AOR-kuninkaallisten pitkän uran kohokohdista löytyy syvältä kultaiselta 80-luvulta. Rock-historian menestynein duo otti ajan tuoreimmat studiotekniikat haltuun elektrovelho Arthur Bakerin opastuksella ja lopputulos on mahtava. GTA Vice Citya pelanneet muistavat biisin pelin Flash FM -radiokanavalta.

AMBROSIA: BIGGEST PART OF ME (1980)

Kalifornialaisbändi ei suomalaisen makuun aikoinaan sopinut ja tuskin sopii vielääkään, jos vanhoilta musiikkimedioilta kysytään. Soft rock -ansiot ovat kuitenkin kiistämättömät ja Biggest Part Of Me on hyvä aloituspiste tuotantoon perehtymiselle.

DON HENLEY: THE BOYS OF SUMMER (1984)

Itseoikeutettu lopetus tälle listalle, vaikka kertookin kesän eli nuoruuden loppumisesta. Ex-Eaglen ison hitin melodia on kaikille tuttu ja kertosäkeessä voi jo viritellä yhteislaulua. Kannattaa katsoa myös Jean-Baptiste Mondinon ohjaama uusi aalto -henkinen video, joka ei taida olla YouTubessa, mutta löytyy googlaamalla vaikka Daily Motionista.

SAMPO AXELSSON

MIES- TYYYLIT 2011

NÄYTE 1: DESTROYER

Flow'n artistiselektio sisältää jälleen läpileikkauksen persoonallisista miestyyleistä. Viiskulman Barber Shopin omistaja **Rody Maher** on yli 20 vuotta alalla marinoituneena konkarina juuri oikea henkilö kertomaan meille mikä toimii ja mikä ei.

MIESTYYLIT

MI
ES
TYYL-
IT

MI ES-
TYY YYYLIT

MIESTYYL-

IT

MI ES-
TYY LIT

MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT

MIESTYYLIT

MIESTYYLIT

MI

ES

TYYL-

IT

MI ES-
TYY YYYLIT

MIESTYYL-

IT

MI ES-
TYY LIT

NÄYTE 1: DESTROYER
(VIEREISELLÄ SIVULLA)

Tässä kyse on pikemminkin tietoisesta epätyylistä kuin tyylistä ja tämä kundi muistuttaa minua yhtyeestä Was (Not Was). Mieleen tulee keski-ikäinen juutalaismies, joka massiivisen hermoromahduksen saatuaan jättänyt perheensä ja paennut Karibialle uuden nuoremman vaimonsa kanssa. Parturina en tekisi tälle kaverille mitään, koska kyseessä on selvästikin vaihe joka hänen täytyy läpikäydä rauhassa itse. Mielestäni tämä tyyli toimii, hän näyttää oikeastaan erittäin menestyvältä.

NÄYTE 2: RUBIK

Tämä on aika hankala tapaus. En oikeastaan saa selvää hiusmeiningistä, onpa mahdotonta. Näitkö sen elokuvan islamilaisista kiihkoilijoista, joiden suunnitelma oli räjäyttää pommi Lontoon maratonissa, **Chris Morrisin** *Four Lions*? Tulee mieleen pari tyyppiä siitä leffasta, jotka liikuttivat päätään koko ajan etteivät heidän kasvonsa erottuisi turvakameroissa. Ovatko kaikki tässä kuvassa miehiä? Heidän lookinsa on erittäin rento. Jos tarkoituksena on ohjata yleisön huomio bändin musiikkiin viemällä fokus pois heidän ulkonäöstään, annan siitä täydet pisteet.

NÄYTE 3: MATTHEW DEAR

Tällä tapauksella on melkein fiftari-look, mutta toisaalta vaikutelma on melko muovinen. Rehellisesti sanottuna tämä kuva näyttää seiskytluvun parturimainokselta. Kampauksen päälliosassa on jotain liian pyöreää, hiukset näyttävät muovilta ja näyttää, että kontrasti sivuosissa voisi olla tarpeen. Luulisin, että tämä kuva on kulkenut Photoshopin läpi. Pidän tämän kampauksen ideasta, mutta silti näyttää, että hiukset olisi maalattu kundin päähän.

NÄYTE 4: RÖYKSOPP

Onko tämäkin mies? Ensimmäinen miellelyhtymäni on japanilainen uusromanttinen piirroshahmo. Meininki ei vastaa omia ihnateitani, joten ainoa mitä voin todeta on, että jos hengailisin tämän hepun kanssa haluaisin olla suunnilleen yhtä tunnistettavissa kuin kaverinsa tässä kuvassa. Toisaalta vaikuttaa siltä, että hänen täytyy yksinkertaisesti näyttää tältä ja sillä siisti.

NÄYTE 5: SHINE 2009

Tunnen nämä tyytit, oikeastaan olen leikannut ainakin oikeanpuolimmaisen hiukset joskus. Pidän heidän tyylistään ja todella tarkoitan sitä. Oikealla olevalla kaverilla on klassisen skarppi tyyli, ja vasemmanpuolisella on samaa meininkiä mutta toisaalta kokonaisuus on enemmän davidlynchmäinen, korostaen "takaa- ja sivuilta lyhyt" -meininkiä. Yksittäinen hiussuortuva harottaa hienosti paljastaen kampauksen pituuden. Tässä on sitä kontrastia jota [näytteessä 3] kaipasin. Asiallista vanhan koulukunnan menoa, maskuliininen ensimmäisen maailmansodan vivahde. Tällainen tyyli on nykyään supersuosittu Helsingissä.

Ensimmäisen kerran kun joku pyysi tällaista kampausta liikkeessäni hänellä oli kuvaprintti SS-upseerista, jolla oli kieltämättä tyylikäs habitus ja tyyppi yritti peittää kuvan alaosa kaulasta alaspäin piilottaakseen kontekstin. Silloin nauratti. Jotkut itse asiassa ovat käyttäneet Hitler Jugend -tyyliä referenssinä tämänhenkisiä kampauksia tilatessaan, joka on tietenkin aika humoristista kohdalle sattuaan. Mutkan kautta tulee mieleen kasariartisti nimeltään Sparks, jolla oli jopa Hitler-viikset, mutta se ei ole koskaan näyttänyt hyvältä kellään.

NÄYTE 6A: HERCULES & LOVE AFFAIR

Voin kommentoida tyyliä, koska hiuksia on vaikea erottaa. Kuva näyttää kahdeksankymmentäluvun puolivälin otokselta Face-lehdestä, joka esittää erittäin stailattua meininkiä New Yorkin gay-skenestä. Tulee mieleen Lontoon-aikani, jolloin työskentelin Covent Gardenissa ja Sohon homoyhteisön muskulaariset edustajat olivat tuttu näky kaduilla. Vaikutelma on erittäin gay, erittäin kasari. Omaan makuuni tällainen tyyli on liian kiillotettu, ehkä hieman tylsä jopa. Pääjehu muistuttaa **Malcolm McLarenin Buffalo Gals** -musavideon maailmaa. Hemmetti, onko tuossa edessä olevalla henkilöllä Napalm Death -paita?

NÄYTE 6B: HERCULES & LOVE AFFAIR

Ei ole totta, onko tämä tuo sama kundi? Hän on siis punapää. Todella erilainen meininki kuin edellisessä kuvassa, tyyllillisesti. Hänen kampauksensa on kauhea. Jestas sentään, tässähän flirttaillaan kaljun yli kammatun hiustyylin kanssa. Nyt ymmärrän miksi tuossa toisessa kuvassa hänellä on hattu päässä, hän on ymmärtänyt tyyliinsä virheet.

NÄYTE 6C: HERCULES & LOVE AFFAIR

Häh, tässä hän ei näytäkään kaljulta. Olen hämmentynyt. No, ehkä edellinen kuva oli vain epäonnekas vahinko.

MI
ES
TYYL-
IT

MI ES-
TYY YYYLIT

MIESTYYL-

IT

MI ES-
TYY LIT

MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT

MIESTYYLIT

MIESTYYLIT

MI

ES

TYYL-

MI ES-
IT

TYY YYYLIT

MIESTYYL-

IT

MI ES-
TYY LIT

MIESTYYLIT
MIESTYYLIT
MIESTYYLIT

NÄYTE 7A: TWIN SHADOW

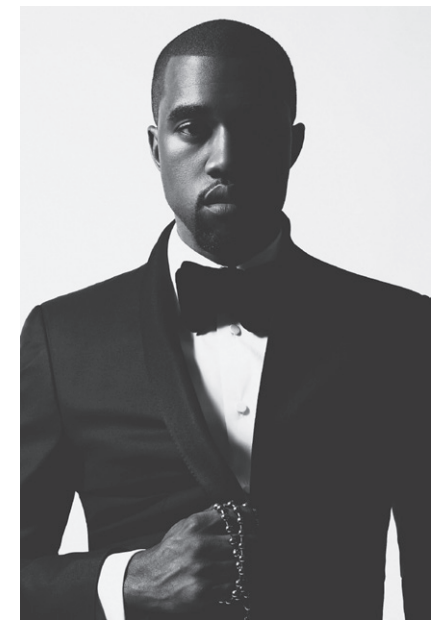
Hei, tuo ei olekaan tukkaa tuossa hartiolla. Luulin, että niskasta alaspäin kyseessä on jonkinlainen turkis ja/tai hiuslisäke. Tämä on oookoo, kundi on kuin 2000-luvun *teddy boy*. Jos tulkitaan, että hiusta on vain päälliosassa ja sivuilla, hyväksyn tämän meiningin muutta mutkitta.

NÄYTE 8: IRON & WINE

Voisiko kuvan alle vain kirjoittaa "Jeesus..."? Riippuu hieman mielentilasta, mutta tästä voisi tulla mieleen joko Jeesus tai laitapuolen kulkija, joka on käynyt juuri kylvyssä pitkstä aikaa, kenties rikkaan elättäjätären löydettyään. Tämäkään ei ole oman ihanteeni mukainen ratkaisu, eikä oikeastaan näytä, että kundi itsekin olisi kovin onnellinen. Jos ottaisin hänet käsittelyyni leikkaisin takaa ja sivulta lyhyeksi ja jättäisin parran täsmälleen ennalleen. Silloin vaikutelma on, että on päättänyt pitää massiivisen ja villin parran, mutta kuitenkin groomata hiuskuontaloa muuten. Jos on pitkät hiukset ja iso parta niin voi vaikuttaa, ettei henkilö joko välitä ulkonäöstään tai aikoo pitchata itsestään seuraavaa messiasia. Tämän tyylin voisi kuvitella hengaavan ensimmäisenä nähdyn kanssa [näyte 1], ehkä pari Harley Davidsonia ja nuorta tyttöystävää mukaan meininkeihin.

M M M M
MIIIIIIIIIIIIIIIIIIII I I I
II II EEEEEEE S
T Y Y L
I T T T

NÄYTE 9: KANYE WEST

Hän on tyylikäs. Tuulen tuivertama überteddy, diggaan kyllä. Tälle jätkälle sopivat myös viikset meksikoisella jengiviballa. Mieleeni tulee kiinnostava viiksianekdootti **Tony Parsons**in esseestä kulmalla "miksi naisten ei tulisi ryyppätä". En hyväksy tätä ja haluan asettua itse tämän kommentin ulkopuolelle, mutta kerron kuitenkin: "Humaltuminen on kuin viiksin pito – se pukee satunnaista mieshenkilöä, mutta ei koskaan naista". Todella harvalle sopivat viikset, mutta tämä kuvissa nähty tapaus on ehdottomasti eräs näistä.

Virheetön meno, täydellistä. Kun aikoinaan itselläni oli vielä enemmän hiusrajaa jäljellä ja idea lyhyestä kampauksesta, menin oitis afrokaribialaiselle parturille. Heillä on oikea meininki ja ammattitaito suoran lyhyen hiusrajan leikkaamiseksi. Kysymys on oikeasta tuntumasta ja tyylijajusta. Pitää olla sinut partaterän kanssa. Arvosana tästä kampauksesta 10/10. Lisäplussaa kynäviiksistä, hänellä täytyy olla erinomainen parturi. 😊

SAPAKSIA JA SNÄGÄRIRUOKAA

Veera Moll antaa tilannekatsauksen Helsingin ruokaskenen tuoreista suuntauksista ja Flow'n ravintola-annista.

VALOKUVAT JUSSI HELLSTEN, ERKKA LUUTONEN

Kahvi on pehmeää, tummaa ja maidonkin kanssa miellyttävän voimakasta. Kahvipavut ovat luomua ja tulevat Perusta. Ne paahdetaan tummaksi Lohjalla ja tuodaan sieltä Helsinkiin. Festivaalipäivä kannattaa aloittaa täältä, helsinkiläiskahvila SIS. Deli + café:n teltasta. Kahvila on tunnettu terveellisestä lähiruoostaan. Perulaiskahvin kanssa voi maistaa vaikkapa Kanniston leipomaa luomu-mozzarellalla, pinaattipestolla ja tomaatilla täytettyä sämpylää tai voimistavaa smoothieta. Ei kuulosta perinteiseltä festarimätöltä, mutta Flow'ssa ruokaan toki panostettiin jo ennen kuin nakinhimoinen yleisö oli ehtinyt ymmärtää kaipaavansa gourmet-ruokaa pitkän viikonlopun lomaan.

SUOMALAINEN RUOKAKULTTUURI MONIPUOLISTUU

Helsinkiläinen ruokakulttuuri on äkkirikastunut muutamassa vuodessa. Kiinnostavien ravintoloiden lisäksi kaupunkiin on ilmestynyt pieniä lähiruokaa ja luomua myyviä kauppiaita. Samalla markettien luomuhyllyt ovat venyneet.

Perinteistä innostunut kaupunkiyleisö on kääntänyt katseensa hallien ja kivijalkakauppojen suuntaan. Kaupunkiviljely ja kausiruoka ovat kasvattaneet suosiotaan.

Ravintolapäivä-tempaus kannusti kotikokkeja perustamaan omia ravintoloita yhden päivän ajaksi ympäri kaupunkia. Ruoasta on tullut monelle rakas harrastus ja innostuksen hedelmiä voi ihaila vaikkapa lukuisista ruokablogeista.

Suomi-ruoka on selvinnyt Berlusconi-traumastaan ja nyt kotimaisesta ruoasta puhutaan jo hento ylpeys äänessä. **Antto Melasniemen** luotsaama Hel Yes!-pop up-ravintola on nostanut suomalaisen ruoan mainetta niin ulkomailla kuin kotimaassakin. Ravintola Juuren **Jarkko Myllymäki** kertoo pohjoismaisen keittiön olevan kovassa nosteessa maailmalla.

Suomi-intoa puhkuu myös Juuren Flow'ssa tarjoilema festivaalimenu, joka on todellinen rakkautenosoitus kotimaiselle ruoalle. Tarjolla on pieniä suomalaisia alkupalasia eli sapaksia, esimerkiksi savuhaukimureketta ja suolaheinällä maustettua tartarkastiketta, sekä porkkanalepuskaa korvasienikreemillä.

MATKAILU AVARTAA

Mutta miksi kaikki tämä ruokahössötys juuri nyt? "Suurin kannustin ruokainnostukselle on ollut matkusteleminen. Suomalaiset ovat ottaneet ulkomailta mallia ja kiinnostuneet lähiruoasta ja yksilöllisistä ravintoloista. Nykyään viinilistaakin luetaan tarkkaan", kertoo **Nina Koiranen** Grotesk-ravintolasta. Suomi on hypännyt, tapansa mukaan hieman jälkijonassa, yleiseurooppalaisten lähiruokatrendien vietäväksi. Nyt kiinnostavat ruoan terveellisyys ja laatu. Valveutuneemmat asiakkaat syynäävät myös ruoan ympäristövaikutuksia.

Myc Groteskilla on oma festivaaliravintolansa. Luvassa on tuttua kattiloiden kolinaa ja paistorasvan sihinää, sillä ideana on valmistaa suuri osa ruoasta paikan päällä. Groteskin pyrkimyksenä on tarjota puhtaita makuja mahdollisimman läheltä. Koiranen paljastaa tarjolle tulevan ainakin kylmää tomaattikeittoa gazpachoa, nuudelisalaatteja ja jälkiruoksi suklaabrownieta.

PIKARUOKA ANSAITSEE YHÄ FESTARIPAIKKANSAA

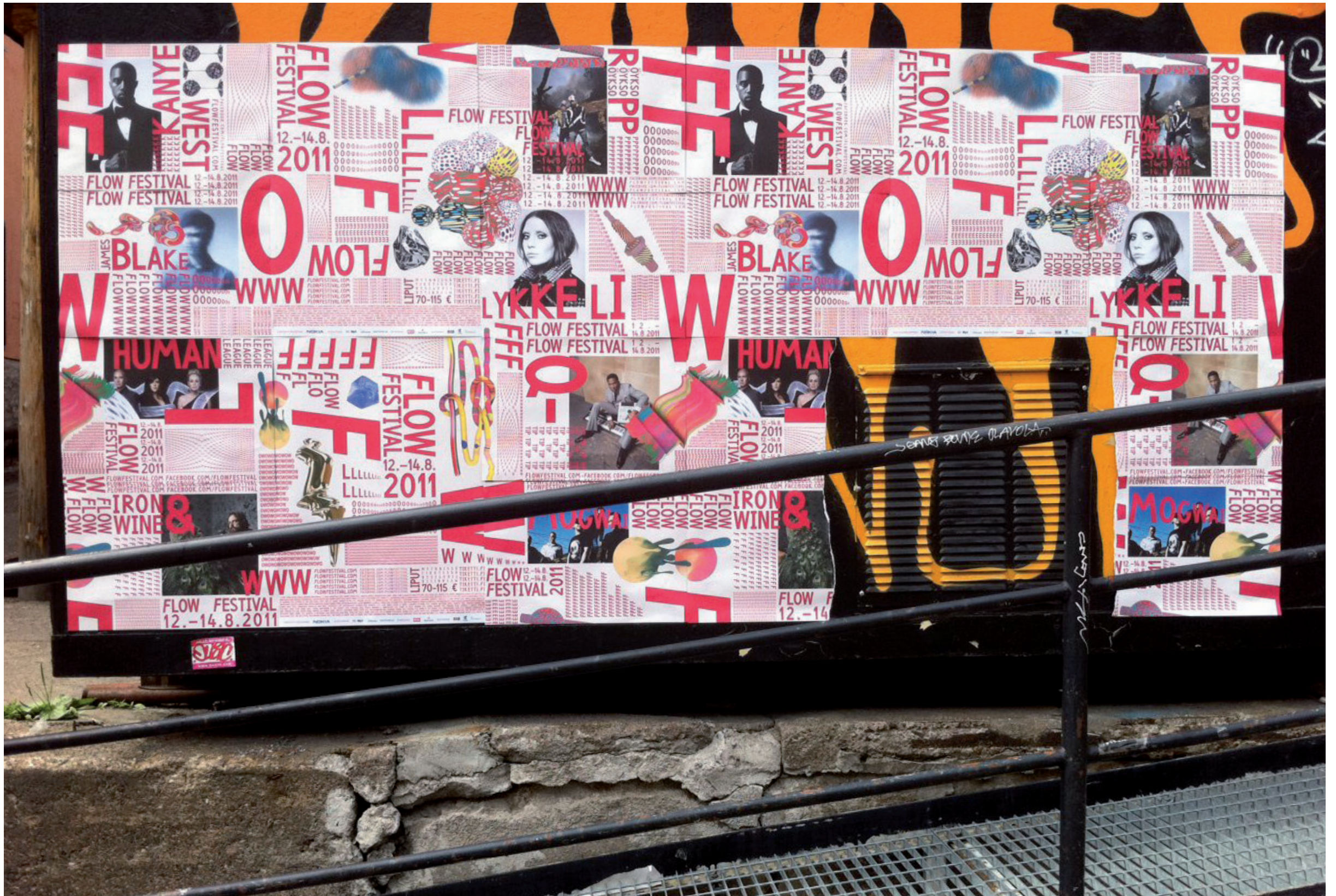
Mikään ei kuitenkaan voita kunnon hodaria. Ainakaan keskellä yötä, kun jalat ovat keikoilla hytkymisestä hyytelönä ja mieli kaipaa pikaista virkistystä. **Meri-Tuuli Lindström** lupaa olla paikalla tänäkin vuonna nakkioskeineen. "Suomalaiset eivät osaa vaatia tarpeeksi laatua pikaruokalta. Yritän tarjota hyvää laatua mahdollisimman edullisesti", Lindström kuvailee nakkioskinsa ideaa.

Tarjolla on vegaanilihiä, sekä festivaalin teemoihin sopivaa pikaruokaa, kuten esiintyjistä inspiroituneita hodareita. Esimerkiksi Hercules in love -hodarissa on sisällä tiristettyä chorizoa ja tomaattisalsaa.

Toisenlaista pikaruokaa tarjoilee **Pipsa Hurmerinta**, joka kertoo tarjoilunsa idean lähteneen kyllästymisestä festivaaliruoan epäterveellisyyteen. Hurmerinnan kioskissa on myynnissä kauden kasvisruokaa, salaatteja, vegaaniburritoja ja Lähi-idän herkkuja.

Muita kaukaisempia makuja tarjoilee thaimaalaisesta ruokaperinteestä ammentava Tamarin. Tiedossa on perinteisiä annoksia, kuten punaista currya tofulla ja kanaa cashewpähkinöillä. Laadukasta japanilaista ruokaa löytyy puolestaan Helsingin Töölöstä Flow'hun vierailulle tuleva ravintola Umeshun listoilta.

Yöllistä vegaanipiirakkaa tai lounassushia, jokaiselle ajankohdalle ja festivaalivieraalle löytyy oma menunsa. Tarjolla on paljon laadukasta, kekseliästä ja lähellä tuotettua ruokaa, mutta tärkeintä on nautinto: "Maku edellä mennään edelleen", tiivistää ravintola Juuren Jarkko Myllymäki. 🍷

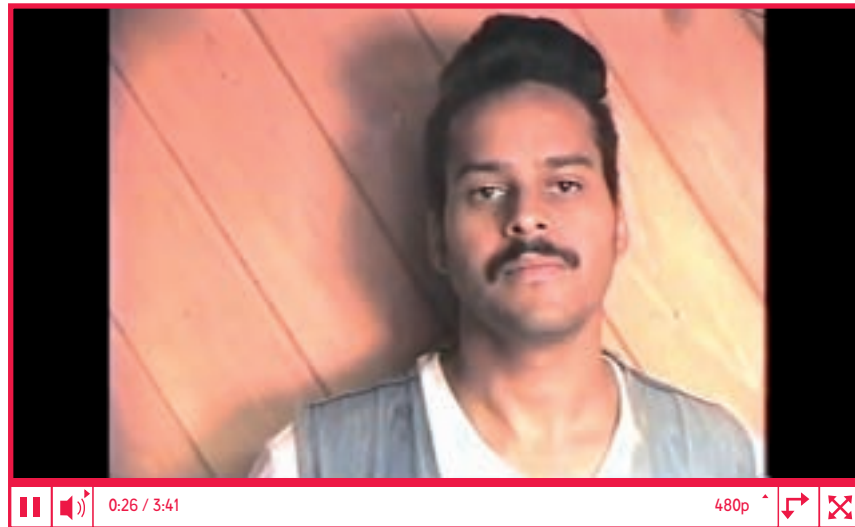

PALANEN

TÄYDELLISYYTTÄ

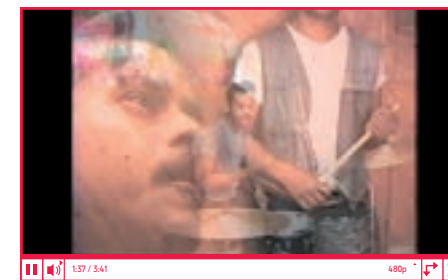
- Mitä teet kun pidät hauskaa, George?
- [pitkä tauko] Emmä tiedä, soitan rumpuja. Musaa.
- Joo, entäs muuta?
- Diggaan autoista.
- Minkälaisista?
- Urheiluautoista.
- Tykkäätsä amerikanraudoista, "muscle cars"?
- [miettii pitkään] Joo, kyl mä diggaan jenkkirautoista.

Twin Shadow'n *Slow* on eräs hienoimmista musiikkivideoista aikoihin, kirjoittaa **Matti Nives**. Ilmeisten diggailun syiden takaa avautui muitakin merkityksiä.

Näin alkaa Twin Shadow'n video *Slow*. Tunnelma on vaivaantunut, ruudussa on tiukasti rajattu lähikuva artistin kasvoista, kädessä rumpukapulat. Seuraavaksi myös **George Lewis Jr.:**nä tunnettu miekkonen poseeraa tiukasti puuseinää vasten ja sitten päästäänkin jo itse "hauskanpitoon", eli rumpujen soittoon. Intensiivinen ja pakotetunoloinen ilme säilyy kasvoilla kaiken aikaa. Nyt poseerataan, koska on pakko.

Twin Shadow'n albumi *Forget* oli mielestäni musiikkivuoden 2010 mukavimpia uutuuksia. Meininki lainaa sopivasti menneestä, mutta Lewisin biisikynä on raapustellut sen verran persoonallisia biisejä, että homma toimii upeasti omillaan. Soundimaailma viehättää, sanoitukset ovat hyviä, biitit rullaavat tymäkästi ja basso rouhii rouheasti. Eeppinen *I Can't Wait* toimi itselleni osuvana johdatuksena levyn maailmaan ja myöhemmin biisien joukosta paljastui useita muitakin tunnistettavia Twin Shadow -klassikoita.

Ehkä juuri persoonallinen ote ja ajoittain kummalliset sävelkulut aiheuttivat sen, että *Forget* ei hyökännyt puun takaa äkäisen petoeläimen tavoin kuulijaansa raatelemaan, vaan pikemminkin kyykisteli pusikossa pitkään vaanimassa napaten

varomattoman musadiggarin parempaan talteen yllättävällä hetkellä.

Itselleni yksi Twin Shadow'n läpimurron syy oli juuri video *Slow*-kappaleesta. Koko meininki viehättää hyvin toteutetulla askeettisella vaivaantuneisuudellaan ja poseerauksissa hieman enemmän kuin aavistuksen urpoilun puolelle lipsahdavalta menollaan. Myös Lewisin hahmo sopii kaikkiaan hyvin meininkiin: iso kiekkuramainen kampaus, törkeät farkkuliivit ja alla erittäin lyhythihainen valkoinen T-paita. Tavaramerkkinä toki tutut viikset.

Ohjaaja **Alex Markman** leikittelee kuvakulmilla onnistuneesti. Välillä rajataan ihan liian tiukka otos artistin kasvoista, välillä katsellaan taas lisää sitä kivaa rumpujensoittoa ja ajoittain piipahdetaan lukemassa taskusta löytyneestä lappusesta biisin sanoituksia. Silmät kiinni tunnelmointia oudosti rumpusetin vieressä seisten, kampauksen hiomista, hidastettua kuvaa, hikistä soittoa, lisää vaivaantunutta keskustelua, salamannopea leikkaus kuvasta, jossa rintakarvat vilahtavat aluspaidan lähtiessä päältä. Kliseitä, amatöörimäisyyttä, intensiteetin tavoittelua. Tarkoituksella ja erittäin taitavasti toteutettuna.

Jotakin videon tavoitteista ja maailmasta kertoo sekin, että otsikon perässä mainitaan sulkumerkeissä kirjainyhdistelmä NSFW, jonka jäljitin fraasiin "*not safe for work*". Toden totta, ehkä Markmanin ei tarvinnut näyttää paljoakaan paljasta pintaa tai pärskyttää teinien aivoja pitkin aavikoita (terveiset M.I.A.:lle!) ollaksen kontroversiaali. Vaikka tuskinpa kovin monessa työpaikassa tämä klippi vielä johtaa pomon puhutteluun. Uploadannut taho on "twinshadowmusic", joten viittaus on koko teoksen tapaan (itse)ironinen.

Pidin videosta oitis. Lähetin Youtube-linkin autoista (ja sittemmin myös Twin Shadow'sta) pitävälle rumpaliystävälleni. "Toi on hieno. Toi jätkä oli sitäpaitsi kiinnostunu samoista jutuista ku mä. Ihme juttu...", oli vastaus. Osui ja upposi.

Suhteeni kyseiseen musiikkivideoteokseen ei kuitenkaan vielä ollut täydellinen. Historiallinen referenssi puuttui yhä, mutta onneksi Youtube tarjoaa mukavasti muita suosituksia videoita katseleville. Tässä tapauksessa silmiini osui oikean laidan linkkilistan puolivälistä CK "banned" ad -niminen kohta, joka muistutti screen shotin perusteella huomattavan paljon *Slow*'n maailmaa. Ainakin tausta oli puuseinää ja edessä oleva ihminen jotenkin Lewisin tapaan vaivautuneen olinen. *click*.

Kyseessä on sarja Calvin Kleinin 90-luvulla kiellettyjä mainoksia. Niissä enimmäksen teinit ja nuoret ovat todella limaisen kuulaisen haastateltavan tentissä, vaikeasti kameran edessä kiemurrellen. Miesmalleilla on paljas ylävartalo ja CK-farkut jalassa. Tunnelma on äskeisestä videosta tutun uhkaava, oikeastaan vielä enemmänkin.

"Sulla on kauniit siniset silmät, mistäs ne on peräisin?", aloittaa haastattelija ensimmäisessä klipissä. Malli hymyilee ujusti ja sopertaa jotain, sitten kysytään kotipaikkaa. "Ai Kentuckystä? No sieltähän toi silmien värikin sitten tulee". Ja sitä rataa, välillä tietysti kysytään farkuista. Ne ovat Calvin Kleinia, muuten.

Kirjaimellisesti mainokset ovat harmittomia, vaikka kysymykset ovatkin vihjailevia. Jokin niissä silti tuntuu kieltämättä rohkealta. Huoneen askeettinen puukuosi, haastattelijan rasvainen ääni, paljaat ylävartalot, johdattelevat kysymykset ja koko tilanteen jäykkyys tuovat skenaarioon oudosti pornahtavan viiban. "Ketään näistä ihmisistä ei koskaan enää nähty", kommentoi eräs Youtube-käyttäjät videota humoristisesti.

Ei ole vaikeaa aavistaa, miksi tällainen mainoskampanja kiellettiin (Amerikassa). Toisaalta on hankala kuvitella vastaavaa lähestymistapaa esimerkiksi suomalaisbrändille. Jotain hyvin jenkki-läistähän tässä koko kuviossa on. (Okei, joku saattaa muistaa sen kotimaisen Panu-maalimainoksen jossa esiintyi joku povikuningatar, mutta silti.)

Bännäyspäätöksen on saattanut myös vaikuttaa se, että vuonna 1981 15-vuotias **Brooke Shields** esiintyi CK-mainoksessa, joka myöskin sai kieltotuoimion. Klippi on kieltämättä aika sleazy, ja

oikeastaan todella hupaisa. Shields istuu luonnottomassa asennossa vihellellen kunnes toteaa: "Haluatko tietää mitä tulee minun ja Calvineideni väliin? Ei mitään!". Suggestiivisen eroottista mainontaa jälleen siis, ei muuta kuin esityskieltoon.

Kiellettyjen CK-mainosten löytäminen ainoastaan syvensi suhdettani ensin nähtyyn *Slow*-videoon. Kyseessä ei ole apinointi, vaan erittäin onnistunut uudelleentulkinta. Ohjaaja Markman on upeasti nähnyt George Lewis Jr.:n poikamaisen miehekkäässä hahmossa potentiaalini yltää CK-skenen kaltaiseen vaivautuneisuuteen ja vihjailevuuteen, eikä ole ollut tippaakaan väärässä. Oikeastaan se, mitä ajattelen Lewisistä hahmona nykyään pohjautuu paljolti tähän kyseiseen videoon.

Myös kaikki mainitut yksityiskohdat on mietitty hienosti ja repliikit todentavat esikuvansa mukaista tunnelmaa osuvasti. *Slow* biisinä saa lopullisen hahmonsansa vasta videosta – seikka, johon jokaisen musavideo-ohjaajan tulisi pyrkiä.

Kaikki päättyy tietenkin täydellisen vaivalloiseen ajatustenvaihtoon biisin hiipussa taustalle:

- *Olit todella hyvä.*
 - *Et kai tylsistynyt?*
 - *Ei, en todellakaan. Pidin musiikistasi.*
 - *Kiitos.*
 - *Teikäläisellä on todellista lahjakkuutta.*
 - *[vaivautuneesti] Kiitti.*
 - *Todella, todella paljon talenttia.*
- [artistilla raukea ilme, video feidaa]*

Farkut
alk. 39,90
Tsekkaa jc.fi!

jeans & clothes **JC**

Helsinki, Espoo, Vantaa, Tampere, Turku, Raisio, Pori, Vaasa, Lempäälä, Jyväskylä, Joensuu, Kokkola, Salo.

VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ

UOHO UUSI RUOHO UUSI RUOHO UUSI RUOHO UUSI RUOHO

ON ON ON ON ON

MPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHREÄMPÄÄ

RUOHO UUSI RUOHO

ON ON

EÄMPÄÄ V VIHREÄMPÄÄ

DHO UUSI RUOHO UUSI

ON ON

PÄÄ VIHREÄMPÄÄ VIHRE

Arttu Tolonen ottaa banjon kauniseen käteen ja johdattaa meidät "new grassin" maailmaan.

Banjon soittaminen ei koskaan kuulunut suunnitelmiini. Niin vain kävi. Kävelin sisään Dusty Strings -liikkeeseen Fremontin kaupunginosassa Seattlessa vakaana aikomukseni ostaa kitara, mutta jotenkin päädyin sormeilemaan paikan korjaajan juuri kuoleman kielistä pelastamaa vanhaa Gibson-banjoa. Siinä oli minun mielestäni todella hyvä tatsi ja soundi. Olin varma, että pidin käsissäni aarretta. Hintakin

oli kohdillaan. Kuvittelin saavani jotain arvokasta alihintaan. Tämä on kelle tahansa ikänsä divareita kolonneelle poikalapselle merkkiketki.

Taikauskoisen tärkeä ensikosketus soittimeen oli palkitseva. Ensikosketus siihen, mitä banjolla tehdään, ei niinkään. Noihin aikoihin olin aika pitkälle luopunut kitaransoitosta, koska koin vaikeaksi päästä kyseisen soittimen sähköiseen versioon liitetystä fetisismistä läpi varsinaiseen

soittamiseen. Homma meni aina kikkailuksi. Banjon ostettuani aloin siis tutustua siihen liittyvään musiikkiin ja tajusin löytäneeni perinnemusiikin version 1980-luvun neoklassisesta metallista; musiikin jota on vaikea mieltää miksiäkään muuksi kuin hertsiarvoiksi aikajanalla.

BLUEGRASSISTA NEW GRASSIIN

Kyse oli bluegrassista, maailman merkittävimmästä yhden miehen luomasta musiikkigenrestä. Kuuden vuosikymmenen ajan soittanut **Bill Monroe** jätti jälkeensä käsittämättömän määrän kovaa musiikkia, mutta suurin osa Kentuckyn suuren miehen opetuslapsista jättivät kylmäksi.

Sitten aloin törmätä musiikkiin, jonka vasta myöhemmin ymmärsin osaksi ns. "new grass" -liikettä. Tästä 70-luvun alussa syntyneestä pitkätkukkaisten perinnemuusikkojen kapinasta on aika vähän tietoa tarjolla nytkään, saati sitten 90-luvun alussa, jolloin Internet kirjoitettiin isolla, jos kirjoitettiin, ja se asui enimmäkseen Unix-koneilla.

Ensimmäinen kosketus tuli levyllä, jonka ostin koska sillä soitti mm. **Miles Davisin** levyiltä tuttu englantilainen basisti ja säveltäjä **Dave Holland**. Joku oli saanut päähänsä istuttaa Hollandin studioon soittamaan kera joukon parhaita yhdysvaltalaisia perinnemuusikkoja **Sam Bushista Vassar Clementsiin**. Hienoa musiikkia, mutta en muista sen tehneen omaan soittooni kovin kummoista vaikutusta.

Seuraavaksi käteen osui **John Hartford**, joka teki ajoittain lähes haikumaisia ja humoristisia pikku levyjä sekoittaen, kuten new grassin filosofiaan kuuluu, eri genrejä tähän myöhäissyntyiseen kansanmusiikkiin. Hartfordin soitossa ja tavassa tehdä biisejä mm. kylpyammeessa istumisesta ja Mississippi-joen tarustosta oli jo jotain tarttumapintaa. Jotain tavoittelemisen arvoista. Hartford oli ihmisen kokoinen multi-instrumentalisti ja loppuun saakka tiukasti kiinni traditiossa.

TONY TRISCHKA TYHJENSI PAJATSON

Sitten tuli **Tony Trischka**. Trischka on radikaali ja teki bluegrassille saman kuin Miles Davis parhaina vuosinaan (1967-1975) jazzille. Varsinkin 1970-luvulla Rounderille tekemillään parilla levyllä sekä hiukan vähemmän villillä, mutta eheämmällä *A Robot Plane Flies Arkansasilla* hän säveltää musertavan originaalilla otteella menettämättä kosketusta perinteeseen hetkeksikään. Sama temppu johon **Charles Mingus** venyi jazzin parissa. Tony Trischka on fuusiomuusikko sanan parhaassa merkityksessä; ei takatukkainen opistojazzari. Hänen musiikissaan kuuluu kaikki freehin kallellaan olevasta jazzista intialaisiin skaaloihin.

Eräissä haastattelussa Trischka kertoo tarinan siitä kuinka he kävivät 60-luvun puolenvälin jälkeen ahkerasti Bill Monroen keikoilla ja kuulivat jatkuvasti huhuja siitä kuinka Monroella oli uusi, jonkinlainen "bluegrass 2.0" tekeillä ja julkaisuvalmiina, mutta hän panttasi sitä. Uusi bluegrass jäi Bill Monroen osalta huhuksi, mutta Trischkan sukupolvi teki

huhusta totta seuraavalla vuosikymmenellä.

Tony Trischkan soitosta ja tavasta lähestyä musiikkia ja sen lokeroita löytyi se juttu, joka sai minut jatkamaan banjon parissa. Teknisesti Trischka on vielä saavuttamattomampi kuin ne teknokraatit joihin alussa viitataan, mutta hänen peloton tapansa rikkoa pyhäinkuvia ja kykynsä soittaa hiukan briljeeraten sortumatta kliseerifeihin olivat vapauttavia.

Trischkan jälkeen merkittävin juttu oli The Pogues, jota olin kuunnellut vuosikaudet, mutta banjo toi uudet korvat siihenkin hommaan. Vuosia myöhemmin, aavan meren tällä puolen, tutustuin suomalaisten banjokuvaan suuresti vaikuttaneen Karjalaisen Jukan kautta syvällisemmin myös old time-musiikkiin, jossa banjon soitto kumpuaa syvemmältä maasta ja ajasta kuin bluegrassin tapauksessa. Tästä löytyi hakkaavampi rytmi soittoon. Ja hypnoottisempi, jankkaavampi melodia. Minulle kehittyi oma idiosynkraattisesti ontuva soittotyylly, joka on tuonut minulle rutkasti iloa, enimmäkseen kotona.

Dusty Stringsistä aikoinaan ostamani soitin kulki mukani ympärillä läntisiä Yhdysvaltoja ja lopulta Suomeen. Täällä koetin itsepintaisesti ängätä sitä Giant Robotin levyille, mutta onnistuin vain kerran ja silloinkin MPC:hen sämplättyä ja pädeillä trigattuna. Pyrrhinen voitto. Kyseinen raita taisi vielä joutua roskikseen loppumiksauksissa. En muista. Ehkä seuraavan kerran kun Mamba ja minä teemme yhteistyötä...

Joku päivä Jukkakin soitteli sitä banjoa. Se osoittautui aika tavalliseksi sen ajan halpis-Gibsoniksi. Hinta, jonka siitä aikoinaan maksoin, oli käypä. ☺

V I S I S Ä I L T Ö
 L O I N G E N T Ö
 P I O N G E M E
 U K S U
 A R E
 C

Vuosien 1982-1988 ja 1996-∞ välillä syntyneet Käyttäjät muodostavat sukupolven Sisältö (Kronologinen raja). Tämä on Järjestelmän (System) kannalta olennaista, koska kyseiset Käyttäjät ovat alttiita Sisällölle monilla tavoilla ja mahdollistavat näin Järjestelmän kasvun.

Järjestelmän kannalta olennaisia Käyttäjän Sisältöjä ovat sijainti, luottotiedot, henkilötiedot, sosiaaliset suhteet sekä kulutustottumukset. Näiden pohjalta Järjestelmä voi kohdentaa käyttäjälle entistä Olennaisempia Sisältöjä (More Relevant Content).

Rakkaus, Turvallisuus, Kunnia, Ikuisuus ja Ruumiillisuus ovat Käyttäjän tärkeimmät tarpeet, joita Sisällön tulee stimuloida tasaisesti, jotta Käyttäjän tyytyväisyys säilyy ennallaan.

Järjestelmän tie Käyttäjän Ansioihin käy kolmen vaiheen kautta; ensin käyttäjä viettää aikaa Sisällön kanssa, ja jos aika vastaa Käyttäjän odotuksia Sisällön suhteen, muodostuu Käyttäjän ja Sisällön välille tunneside (Relationship), ja tunnemaksimin saavutettuaan side muuttuu Ansiositeeksi (Monetization) avaten suoran yhteyden Käyttäjän Ansioiden ja Järjestelmän välille.

Siirrymme manuaalisesta Sisällön Merkitsemisestä (tagging) puoliksi automoituun prosessiin, jossa tekoäly analysoi Sisältöä erilaisten algoritmien avulla; Monimutkaisen kuva-analyysin kautta on mahdollista merkitä Käyttäjiä kasvontunnistuksen perusteella, Järjestelmän Tuotemerkejä, Paikkoja ja Tiloja kuvantunnistuksen avulla.

Stimuloidessa Käyttäjän Vastaaanottimia Käyttäjälle olennaisilla Sisällöillä, Käyttäjällä on kolme eri vaihtoehtoa toimia Sisällön suhteen:

Sisällön Uudelleenjärjestelyn kulttuuri (remix) on Järjestelmän uudelleensyntymisen taustalla. Kun Järjestelmän Sisältö on kysymysmuodossa, Käyttäjän vastaus on yksi kolmesta vaihtoehdosta: Toisto eli Sisällön Kopio, Traditio eli Sisällön Perinne, Variaatio eli Uusi Sisältö.

Ensimmäisen tason käyttäjä kuluttaa Sisällön, toisen tason käyttäjä Jakaa/Markkinoi Sisällön, ja kolmannen tason käyttäjä Tuottaa uuden Sisällön (sisältömaksimi). Kun uuden Sisällön Tuotanto käynnistyy, Sisällön määrä kasvaa Tehon Lain mukaisesti (Power Law), minkä takia Seulojen (Filters) asettaminen on erityisen tärkeää, jotta muiden Käyttäjien kannalta olennaiset Sisällöt (Relevant Content) saavuttavat kohteensa (Shortest Path), ja Järjestelmä-Käyttäjän-Ansiot polku säilyy ennallaan.

Pidemmän ajan tavoitteena sisältösukupolven kuuluvien Käyttäjien tietoisuus voi kasvaa kollektiivisen tietoisuuden kautta Järjestelmän Tietoisuudeksi tai Käyttäjä/Järjestelmä-tietoisuudeksi sekä muodostaa Kollektiivisen Tajunnan Virran (Flow of Collective Consciousness). ☺

LÄHDE: JÄRJESTELMÄ

KANYE TWEETS

STAY POSITIVE.

28 Feb

BOYFRIENDS ARE LIKE RUSH HOUR
TRAFFIC... ALWAYS IN THE FUCKING
WAY!

27 Feb

EXES NEVER CHANGE

20 Feb

MICK JAGGER IS CRAZY FRESH!!!

#OGSWAG

14 Feb

WHAT TAKES MORE EFFORT... HITTING
ME BACK OR COMING UP WITH A LIE
FOR WHY YOU DIDN'T?

14 Feb

THIS WEEK HAS BEEN A BAD
MESSAGE... I NEED A HAPPY ENDING

6 Feb

I FEEL SO BLESSED TO BE A
PROFESSIONAL MUSICIAN. THIS IS
REALLY THE DREAM. THANK YOU. IMA
KEEP GIVING YALL DOPE SHIT.

29 Jan

NO ALCOHOL BEFORE TATTOOS

27 Jan

I'LL BE BACK THIS SUMMER!!!!!!!!!!!!

25 Jan

I WOULD LIKE TO THANK JULIUS
CAESAR FOR ORIGINATING MY
HAIRSTYLE

21 Jan

I WON'T ALWAYS SAY THE RIGHT THING BUT
MY HEART IS ALWAYS IN THE RIGHT PLACE.

18 Jan

IF THE MEDIA WANTS TO MAKE A
STORY ... JUST SAY I HAVE ATROCIOUS
SPELLING AND TERRIBLE GRAMMAR...

18 Jan

I'M ONE OF THE MOST CONSIDERATE
PEOPLE IN REAL LIFE. MAYBE OVER
CONSIDERATE. OVER CARING. OVERLY REAL.

18 Jan

FUCK THE PAST... MAKE LOVE TO THE
FUTURE!

16 Jan

TAYLOR LOVES RAP MUSIC... I LOVE
COUNTRY MUSIC

4 Sep

THESE TWEETS HAVE NO MANAGER, NO
PUBLICIST, NO GRAMMAR CHECKING...
THIS IS RAW

4 Sep

THESE AREN'T REGULAR TWEETS...
THIS IS STREAM OF CONSCIOUSNESS
... I WANT YOU GUYS TO KNOW AND
FEEL WHERE MY HEAD IS AT...

4 Sep

REMEMBER IN ANCHOR MAN WHEN
RON BURGANDY CURSED ON AIR AND
THE ENTIRE CITY TURNED ON HIM?
BUT THIS WASN'T A JOKE. THIS WAS &
IS MY REAL LIFE

4 Sep

MAN I LOVE TWITTER... I'VE ALWAYS
BEEN AT THE MERCY OF THE PRESS
BUT NO MORE... THE MEDIA TRIED TO
DEMONIZE ME

4 Sep

FRENCH FRIES ARE THE DEVIL

21 Aug

THAT MAYER HAWTHORNE ALBUM
BRINGS ME BACK TO THAT GOLDEN
TIME IN MUSIC

18 Aug

M.I.A'S FROM THE FUTURE. OUR
PRESENT IS HER PAST.

15 Aug

LISTENING TO WU TANG WITH A SUIT
ON #ITHAPPENS

9 Aug

PEOPLE AR SO SCARED OF PAIN HURT
AND EMBARRASSMENT THAT NO ONE
TAKES RISK ANYMORE ... I'VE MADE
SO MANY MISTAKES THAT MADE ME
BETTER TODAY

5 Aug

SOMETIMES I PUSH THE DOOR CLOSE
BUTTON ON PEOPLE RUNNING TOWARDS
THE ELEVATOR. I JUST NEED MY OWN
ELEVATOR SOMETIMES, MY 7 FLOOR
SANCTUARY

4 Aug

I THINK TWITTER WAS DESIGNED
SPECIFICALLY WITH ME IN MIND
JUST MY HUMBLE OPINION
HAHHHAHAHAHAHA HUMBLE
HAHAHAHAHAHAHAHA

29 Jul

DATING MODELS I HAD TO LEARN TO
LIKE SMALL DOGS AND CIGARETTES

29 Jul

BLACK IS THE NEW BLACK

19 Dec

THESE PATTERNS ARE CRAZY. THIS
SHIT IS STREET. IT'S HOOD. IT'S
SOULFUL. IT'S DECADENT. IT'S
TASTEFUL.

15 Nov

EVEN WHEN I'M SUPER TIRED I DON'T
WANNA LET YALL DOWN... MY FANS
ARE MY FAMILY ... FAMILY!

7 Nov

NEVER PUT ME IN A BOX

3 Nov

I HAVE DECIDED TO BECOME THE BEST
RAPPER OF ALL TIME! I PUT IT ON MY
THINGS TO DO IN THIS LIFETIME LIST!

21 Oct

SO NIRVANA CAN HAVE A NAKED
HUMAN BEING ON THEIR COVER BUT
I CAN'T HAVE A PAINTING OF A
MONSTER WITH NO ARMS AND A
POLKA DOT TAIL AND WINGS

18 Oct

YO BEING NICE IS MY WHOLE SHIT NOW

26 Sep

MAN ... NINJAS ARE KIND OF COOL ... I
JUST DON'T KNOW ANY PERSONALLY

23 Sep

I NEVER TAKE FOR GRANTED THE
AMAZING OPPORTUNITY TO CREATE
ON A MAJOR SCALE AND I HAVEN'T
DELIVERED ANYWHERE NEAR MY BEST
WORK YET.

25 Sep

NO MORE EGO... ALL POSITIVE
ENERGY... NEW EMOTION... NEW
VISUALS... NEW MUSIC...

16 Sep

I WISH THEY ALL KNEW HOW MUCH
I REALLY CARED ABOUT MUSIC AND
POP CULTURE AND ART AND PEOPLES
FEELINGS.

4 Sep

TULEVA SUPERTÄHTI

Janelle Monáe on matkalla maineeseen. Oskari Onninen on vakuuttunut siitä, että artistia odottaa supertähti-status ennen pitkää.

Minä en nähnyt Lady Gagaa Kulttuuritalolla, mutta tiedän kyllä hyvin, miltä tuntuu nähdä uskomattoman lahjakas artisti uransa alkumetreillä.

Näin nimittäin 25-vuotiaan Kansasista kotoisin olevan jenkki laulajatar Janelle Monáen keikan viime talvena Ranskassa. Enkä muista olleeni minkään keikan jälkeen yhtä varma, että jostain artistista tulee vielä jotain uskomattoman suurta.

HUIPPUOSAAMISTA LAAJALLA SKAALALLA

Monáen lahjakkuus kiteytyy tiiviimmillään siinä, että hän operoi uskomattoman laajalla

musikaalisella skaalalla ja rakentaa överiksi menevän suuruudenhulluja projekteja. Poikkeuksellista on se, miten kaikkea yhdistää tarttuvuuden punainen lanka, mikä saa Monáen kohdeyleisön levittäytymään hittipoppareista soul-fanaatikkojen kautta pahanlaatuisiin pop-nörtteihin.

Resepti tällaiseen crossover-suosioon on ainakin Monáen viimevuotisen ja kasoittain ylistystä keränneen *The ArchAndroid* -debyyttilevyn osalta suorastaan naurettavan yksinkertainen.

Albumi on 68 minuutin mitastaan ja ylenpalttisesta eklektisyydestään huolimatta tiivis kokonaisuus, jossa on muutama niin tarttuva ja helposti

tolkuttomassa repertuaarissa. Pelkän *ArchAndroidin* aikana kuullaan selviä viitteitä modernista r&b:stä elokuvamusiikkiin, gospelin ja soulin kautta funkiin, taidepoppiin, Of Montrealin avustamaan psykedeliaan ja käytännössä kaikkeen siltä väliltä.

METROPOLIS

Ylikierroksilla käyvää luovuuttaan kokopukuun ja kravattiin sonnustautuva Monáe on purkanut toistaiseksi älyttömyyden rajoilla toimivaan *Metropolis*-saagaan, jonka kertojana toimii Monáen androidi-alter-ego Cindi Mayweather.

Sarja seikkailee välisoittoineen jossain pop-albumin ja musikaalin välillä. Sen ensimmäinen osa ilmestyi ep:nä vuonna 2007. *ArchAndroid*-albumi puolestaan sisältää sarjan osat kaksi ja kolme.

Metropolis ammentaa Monáen mukaan saksalaisohjaaja *Fritz Langin* *Metropolis* -sci-fi-klassikosta sekä *Alfred Hitchcockilta* ja *Philip K. Dickiltä*. Löyhästä temaattisesta yhteydestä Metropoliin kyseessä on kuitenkin itsenäinen teoksensa, jonka sisällöstä saa selkoa käytännössä vain lukemalla Monáen haastatteluja aiheesta.

Metropoliin juoni on kaikessa ytimekkyydessään se, että arkkiaandroidi Cindi Mayweather lähetetään menneisyyteen Metropoliin pelastamaan sen asukkaat aikamatkustuskykyiseltä *The Great Divide* -salaseuralta. Monáen mukaan Mayweather on seuralle samankaltainen Valittu kuin *Matrix*-elokuvan Neo ja toimii metaforana vähemmistöille ja jotain sellaista.

Tuntuu vakaasti siltä, että Janelle itse on ainoa ihminen maailmassa, joka tietää, mitä teoksessa tarkalleen tapahtuu. Silti on uskomattoman vaikuttavaa saada kuulokkeisiin näin naurettavissa sfääreissä pyörivät teemalevy, joka on pökerryttävän monipuolinen, mutta täysin yhtenäinen.

Ja ettei tässä olisi vielä kaikki, Monáe haluaa laajentaa mestarityötään entisestään ja tehdä saagastaan sarjakuvakirjan sekä elokuvan – mitäs muutakaan.

TIE TÄHTIIN AUKI

Seuraavaksi Monáelta vaaditaan vielä suurempia tekoja, vielä uskaliaampia ja koukuttavampia kokonaisuuksia ja mahdollisimman massiivisia livespektaakkeleita – ei sillä, että näkemäni keikka taustatanssijoinen ja torvisektioineen olisi mikään pienieleinen ollut.

Esiintyjänä Monáe on toki robottimaisine ja hyper-energisine tanssiliikkeineen jo nyt valioluokkaa aivan missä tahansa sarjassa.

Minä uskon Janelle Monáen tulevaisuuteen (siis siihen, joka alkaa nykyhetkestä, eikä vuodesta 2719) niin paljon, että uskallan julistaa hänen muodostuvan jo klassikkopotentiaalia tihkuvan *ArchAndroidin* pohjalta yhdeksi aikansa tärkeimmistä poptähdistä: naispuoliseksi Princeksi ja uus-soulin viralliseksi kuningattareksi.

Monáen seuraava levy saa luvan tukea väitettäni. Tulkaa viiden vuoden päästä muistuttamaan, jos satuin olemaan väärässä. ☺

lähestyttävä hitti, että kuka tahansa voi rakastua niihin. Helposti tykäävästä ilmiöstään huolimatta se sisältää myös loputtomasti tarttumapintaa sekä musiikin että teemojensa osalta.

Sitä paitsi: voiko artisti, jonka alter-ego on vuodesta 2719 saapunut, liukuhihnatyönä valmistettu androidi nimeltä *Cindi Mayweather*, olla jotain muuta kuin nero? Friikki ehkä, mutta nämä kaksi eivät onneksi ole toisiaan poissulkevia ominaisuuksia.

OMALAATUINEN NAIKAMELEONTTI

Monáe vaikuttaa erityislaatuiselta tapaukselta jo siksi, että hän on popin historiassa harvinainen naiskameleontti, jos sallitaan kliseiseen määrittelyyn turvautuminen. Samantyyppisiä tyyllilajista toiseen sinkoilevia miesartisteja on nähty popin historian aikana useita: *David Bowiesta Princen* kautta OutKastin *André 3000*:een ja *Sufjan Stevensiin*.

Naisyhtymäkohdat ovat reilusti harvemmassa. Vaikka esiin on helppo nostaa *Lauryn Hillin* ja *Erykah Badun* kaltaisia moderneja soul-kokeilijoita, Monáe operoi heihin verrattuna leveämmällä kentällä.

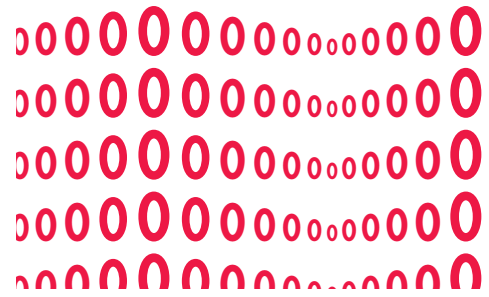
Tietysti on pakko verrata Monáeta myös Lady Gagaan. Molemmilla artisteilla on omalaatuinen ja suuruudenhullu imago, mutta siinä missä Gaga pistää pekonia päälleen, Monáe rakentaa imagoaan musiikillisten seikkojen kautta.

Gaga tekee lähes puhtaasti taitavaa digiajan suihkumoottoripoppia massoille, mutta tällainen valtavirtapop on vain yksi osasto Monáen

FLOW FESTIVAL

12.-14.8. 2011

3.8.

RICKY-TICK BIG BAND

PYHÄJÄRVI

4.8.

JAZZKEIKKA, TALLINNA

5.8.

JO STANCE, KAUAJOKI

6.8.

ELOJAZZ OULU, 3

KEIKKAA: RICKY-TICK

BIG BAND, JO STANCE,

TÖPSELI-KUBI

7.8.

MASTERCLASS OULU BIG

BANDIN PUHALTAJILLE

8.8.

PALUU OULUSTA,

HARJOITUS

KAUPUNGINTEATTERI

9.8.

TENNISTÄ, HARJOITUS

KAUPUNGINTEATTERI

10.8.

HARJOITUS JUKKA

ESKOLA QUINTET JA

JOUSET

FLOW FESTIVAL 2011

SIVU 80

YKSITYISYRITTÄJÄN KYMMENEN BÄNDIÄ

Jukka Eskola esiintyy Flow'ssa oman kvintettinsä sekä Jo Stancen riveissä, mutta siinä on vasta viidesosa trumpettistin eri yhtyeistä. **Mikkomatti Aro** selvitti, miltä trumpettistin hektinen arki näyttää.

VALOKUVAT JOHANNES ROMPPANEN

Se käy heti selväksi, kun **Jukka Eskola** esittelee kännykkänsä kalenterinäkömää: kiireeksi heittää. Flow-sunnuntai ei ole Eskolalle lepopäivä, sillä trumpettisti kipuaa silloin festivaalin päälavalle kvintettinsä kanssa. Kyseessä on erityinen keikka, sillä lavalle nousee myös Jussi Lampelan johtama seitsenhenkisen jousisektio. Lepopäivät jäävät Eskolalla muutenkin vähiin. Esimerkiksi ennen Flow'ta – jossa Eskola soittaa myös Jo Stancen riveissä – artistilla on takanaan tiukka keikkaputki. Heinäkuussa erilaisia esiintymisiä on kalenterissa 23. "Laskeskelin juuri, että olen vakiojäsen noin kymmenessä eri kokoonpanossa", Eskola ynnää.

JAZZIA, KLASSISTA, POPPIA

Jukka Eskolan, 33, päivät ovat yhtä moniajtoa. Hänen kalenterinsa tarjoaa malliesimerkin siitä, millaista on monen suomalaisen jazzmuusikon arki. Eskola on freelancer ja yksityisyrittäjä, johon pätee

kulunut fraasi: leipä on murusina pitkin maailmaa. "Kovin moni suomalainen muusikko ei itseään pelkällä jazzilla elätä. Vaikka nimeä olisi vähän kertynytkin, niin kaikenlaista pitää tehdä."

"Kaikenlainen" tarkoittaa Eskolan kohdalla vakipestejä muun muassa Helsingin kaupunginteatterin orkesterissa sekä Sami Pitkämön johtamassa kokoonpanossa, joka on tullut tunnetuksi *Tanssii tähtien kanssa* -ohjelman housebändinä.

Oma yhtye sekä Jo Stance ovat tällä haavaa Eskolan tärkeimmät kokoonpanot. Jazzia hän soittaa lisäksi esimerkiksi Charles Mingus -tribuuttibändi *Tonight at Noonissa* sekä Jussi Lampelan Nonetissa. Jimi Tenorin bändissä Eskola on vaikuttanut jo kymmenkunta vuotta. "Pelkästään jazzkeikoillakin pystyisi itsensä elättämään, mutta vaikeampaa se olisi. Trumpettistina myös tykkään soittaa erilaisia musatyyplejä, joskin jazzprojekteille yritän tietenkäin aina raivata kalenterista tilaa."

Eskola on kysytty muusikko, joka ei ole vieroksunut edes Mamban ja Jean S:n kaltaisien

SIVU 81

FLOW FESTIVAL 2011

kvintettinsä kanssa Eskola esiintyy Flow'ssa toista kertaa.

Eskolan viimeisimmällä soololevyllä *Walkover* kuultiin Jussi Lampelan jousisovituksia, mutta seisemänhenkisen jousisektion kanssa esiintyminen on ainutlaatuinen hetki. "Levylläkin oli jousia, mutta nyt soitamme vähän eri kappaleita. Livenä soittaminen on lisäksi levytystilannetta joustavampaa, joten jousisovitukset on tehty uudelleen. Tietenkin siinä on myös harjoittelemista, että saamme homman läjään."

Walkover-albumilleen Eskola halusi jousia, koska hänen ajatuksissaan kaikui legendaarisen CTI-levymerkin 70-luvulla rakentama soundimaa- ilma. "Jousisektion ottaminen mukaan keikoille ei olisi käynyt mielessänikään, koska kyseessä on sen verran iso kustannuskysymys. Ehdotus tästä keikasta tulikin Flow'n puolelta", Eskola kertoo. "Ja hyvä että tuli – toista tällaista kokemusta en välttämättä saa." ☺

poppijrien tuotantoihin osallistumista. "Oma vahtuuteni on varmasti ollut, että pystyn semiuskottavasti soittamaan monenlaista musiikkia klassisesta poppiin. Diggaan yksinkertaisesti soittamisesta, mutta erilaiset projektit myös ruokkivat toinen toistaan. Jokainen keikka kehittää jollakin tavalla", Eskola näkee. "Siinä on tietenkin omat kommervenkkinsä, kun hyppää jazztreeneistä klassisen musiikin keikalle. Mutta silloin rutiini auttaa."

PARISATAA KEIKKAA VUODESSA

Eskolan puhelin käy usein kuumana, kun hän sopii harjoitusten ja keikkojen aikatauluja. Alunperin Kuopiosta ponnistava helsinkiläisartisti on joutunut väkisinkin oppimaan tehokasta ajankäyttöä ja kalenterinhallintaa. "Periaatteessa joka lauantaille olisi päällekkäin kaksi keikkatarjousta. Välillä säätö on ihan järjetöntä. Tietyt prioriteetit on pakko asettaa, ja oma sooloura on totta kai aina se ykkösjuuttu. Viimeiset viisi vuotta The Five Corners Quintet oli tärkeässä roolissa, mutta nyt sen aseman on ottanut Jo Stance", trumpetisti summaa.

Tauolle siirtyneen The Five Corners Quintetin osalta Eskola hoiti myös managerin virkaa. "Se oli hauskaa ja opettavaista. Mutta keikkojen ja yksityiskohtien sopimisessa kului todella paljon aikaa, kun kuitenkin kiersimme ulkomaitakin. Kaikki se aika taas oli väkisinkin pois soittojutuista."

Hehtisimpänä vuotenaan Eskola teki jopa 300 keikkaa. Tänä vuonna niitä kertyy parisataa. "Kalenterini on aika pitkälle buukattu, ja monesta tarjouksesta joudun vuoden mittaan kieltäytymäänkin. Välillä syynä ovat aikatauluongelmat, mutta ihan millekään fanfaarikeikoille en ole enää lähtenyt", Eskola hymähtää.

Oman haasteensa tarjoaa myös Eskolan instrumentti, joka ei salli laakereilla lepäämistä. "Trumpetin soittaminen on lihastyötä, jossa parinkin päivän tauko johtaa soittotutuntuman katoamiseen. Toisaalta sitä on auttamatta tukossa, jos treenejä ja keikkoja kertyy paljon."

JOUSIA CTI:N HENGESSÄ

Flow'ssa Eskola on soittanut festivaalin jokaisena vuotena. Hän oli lavalla jo 2004, kun Nuspirtit Helsinki esiintyi VR:n makasiineilla. Oman

- 11.8. TENNISTÄ, HARJOITUS
JUKKA ESKOLA QUINTET JA
JOUSET
- 12.8. JO STANCE, TAMPERE
- 13.8. JO STANCE, FLOW
- 14.8. JUKKA ESKOLA QUINTET,
FLOW
- 15.8. VIDEOKUVAUSSESSIO
JAPANILAISEN MAALARIN
KANSSA
- 16.8. VIDEOKUVAUSSESSIO
JAPANILAISEN MAALARIN
KANSSA
- 17.8. HARJOITUS,
KAUPUNGINTEATTERI
- 18.8. JO STANCE, HELSINKI
PRIVAATTI KEIKKA
- 19.8. HARJOITUS,
KAUPUNGINTEATTERI

THE OTHER SOUND 2011

Uuden sirkuksen keskus Cirkon tiloissa nähdään Flow'n kokeellisen musiikin ja visuaalisen taiteen kokonaisuus The Other Sound. Lavalle astelee kaikkiaan 12 esiintyjää ja lisäksi paikalla on taiteilija **Ivana Franken** installaatio. Myös ensi kertaa järjestettävä Flow'n seminaariosio järjestetään Cirkossa.

TARKEMMAT TIEDOT JA SOITTOAIKATAULUT LÖYTYVÄT KESÄN AIKANA OSOITTEESTA WWW.FLOWFESTIVAL.COM
ARTISTIESITTELYT: SAMI SÄNPÄKKILÄ & MATTI NIVES

LAPSELLISIA ÄÄNIÄ

FLOW'N THE OTHER SOUND -KONSEPTIN OHJELMAA KOKOAMASSA OLLUT SAMI SÄNPÄKKILÄ KERTOO KOKEELLISEN SOUNDIN HIENOUKSISTA.

Rohkeaa, röhkeää ja äänekästä rokkia, hiljaista haparointia ja kasettinahabiittejä. The Other Sound edustaa musiikkia josta on vaikea kirjoittaa. Ainakaan kyse ei ole kertosaikeista tai hiteistä.

Ehkä enemmänkin siitä yhdestä hetkestä, pitkän romaanin viimeisestä lauseesta joka muuttaa elämäsi tai elokuvan kohtauksesta joka toimii inspirointina kokonaiselle uralle. Olen valinnut Flow'hun tänä vuonna bändejä jotka ovat minulle henkilökohtaisesti tärkeitä. Olen kuullut niissä jotain joka on muuttanut minun suhtautumistani maailmaan.

Vuonna 1996 armeijassa olin viikon sotaleirillä teltassa 20 muun sotilaan kanssa 25 asteen pakkasessa. Kamiina poltti jalkojani ja pakkasen palelsi päätäni. Olin kipinävuorossa ja kamiinan huminan lisäksi radiosta kuului Keuhkot-spesiaali jossa soitettiin lähes koko Mitä otat mukaan muistoksi sivistyksestä -albumi. Sinä iltana Kake Puhuu oli paras kaverini.

Vuonna 2000 sain Kemialliset Ystävät -kasetin nimeltään Lumottu Karkkipurkki. Se avasi uuden maailman jota en ymmärtänyt sitä kuunnelllessani mutta joka vaikutti minuun samalla tavalla kuin Hubble-sateliitin kuvat Carina Nebulasta. Äärimmäisiä ääniä maailman äärlaidoilta. Suuria ajatuksia pieneen valepukuun pukeutuneena. Tunnelmia ja tunteita jotka eivät vaadi tutkintoja vaan kasettinahuria ja play-nappia.

Kuukausi sitten näin Barry Andrews Diskon kaatavan ison vesilasin sämplerinsä päälle. Eikä ollut kuulemma eka kerta kun juomat kaatuvat laitteisiin. Barryn paljon sämpläämä kasettinahurin suhina ei eroa paljoakaan kohinasta jota kuulemme ulkoavaruudesta jatkuvasti. Siinä on jotain jumalaista, yliluonnollista.

Ehkä se onkin se avain näissä yhtyeissä, äänen oikeasti herättävät tunteita ja elävät meissä. Mitkä ovat teidän suosikkiääniänne lapsuudesta? Dallas televisiossa kun makaat sohvalla vatsataudissa 10-vuotiaana ja äiti tuo teille jaffaa? Hiekkakuopan aavemainen hiljaisuus ja tuulen mukanaan kuljettama santa? Vitaamiinitabletin suhina vesilasissa? Kirjoituskoneen syvät kilahdukset ja nakutus viereisestä huoneesta kun leikit barbeilla? Lokkien ääni meren rannalla? Tavarajunan kalke kaukaisuudessa juuri ennen nukkumaanmenoa? Pienet aallot puuveneen laidilla?

Leikitään legoilla, katkotaan barbeilta päät, neppaillaan, lasketaan liukurilla, syödään mutakakkuja, heitetään kiviä ikkunoihin, poltetaan muura-haisia suurennuslasilla, rakennetaan metsään maja, etsitään toisemme piiloista, hippa!

HAASTATTELU: IVANA FRANKE

TOIMITTANUT: TOIMITUS

Miten olet lähestynyt The Other Sound -installaation suunnittelua ja miten projekti on edennyt?

Flow vaikuttaa olevan tiheä kolmen päivän paketti erilaisia soundeja. Installaatiossani aion luoda tilaa erilaisille nopeuksille, erilaisille taajuuksille, jotka luovat rinnakkaisen Flow'n sekaantuen tapahtuman yleiseen kokemusmaailmaan. Ehkäpä se toimii jonkinlaisena taukona kokijalleen, tai sitten meluna. Installaatio ottaa tilansa Cirkosta, mutta toivon että sen vaikutus ei rajoitu tilan sisälle.

Mitkä ovat tulevan työsi lähimmät vertailukohtat?

Itseäni kiinnostaa erityisesti luoda tilanteita, joissa jonkinlainen kokemuksen laajeneminen tulee mahdolliseksi. Siten emme tilanteessa voi ajatella urautuneiden käsitystemme mukaisesti, yllätymme itsestämme ja omasta elämäyksestämme. Tämä ilmiö on tietenkin kontekstisidonnainen ja Flow'ssa konteksti on tähänastisen urani dynaamisissa, joten odotan tapahtumaa innolla.

Mitä voimme odottaa installaatioltasi? Aika- ja tilamatkailua.

Mitä itse odotat?

Toivon, että työni lisää jonkin odottamattoman elementin festivaalin kokonaiskokemukseen ja vastaavasti, että installaation luokse saapuvat ihmiset tuovat siihen uuden tason olemuksellaan.

AVARUS (FI)

Avarus on Tampereelta lähtöisin oleva psykedelia-improkollektiivi. Primitiivinen, lapsellinen, onnellinen, vapaa. Avarus käyttää kaikkea soittiminaan, jokaiselle reialle on oma mikrofoni. Kakofoniasta syntyy joskus melodioita, joskus rytmejä.

BARRY ANDREWSIN DISKO (FI)

Barry Andrews Disko edustaa jyväskyläläistä lo-fi-makuuhuone -elektro parhaimmillaan. B.A.D:n luoma unenomainen ja utuinen tunnelma vaihtelee herkkyydestä ristomaiseen mustaan huumoriin.

BRIDGET HAYDEN (UK)

Vibracathedral Orchestrasta sooluralle lähtenyt Bridget Hayden soittaa hajonneella kitarallaan tuhoutuneita melodioita.

DXXX & NUKKEHALLITUS (FI)

Kahdeksanhenkinen uuden aikakauden big band. Torvia ja tarinoita. Ajatusten Itämeri, auringon poika, vapauden vatupassi, rakkauden renki, kaavaluonnosten kapteeni, eteerisyyden eittämätön eno, lohdun lavea lumiaura, makkarakaperunoiden markiisi, Herttoniemen hakumies, sielujen syltityhdas.

DOLPHINS INTO THE FUTURE (BE)

New age -musiikkia lihansyöjille. Belgialaisen Dolphins into the Futuren musiikissa lelusyntetisaattorit ja kasettinauhurit rakentavat kaaria valtameren vaahdoista. Delfiinit ovat löytäneet uuden ystävän.

FRICARA PACCHU (FI)

Fricara Pacchu on Avaruksen entinen jäsen. Fricara soittaa maagista elektro-kitara-lo-fi -musiikkia. Lyhyet pyrähdykset ja rytmit junnaavat eteenpäin silmälasipäisen rantaleijonan voimalla.

IGNATZ (BE)

Mies, sähkökitara ja efektilaite. Lo-fi bluesia joka riippii suoraan aivoihin. Ignatz polttaa tupakkaa ja juo kaljaa, mumisee epäselviä sanoituksia ja kiduttaa kitaraansa selkä yleisöön päin.

KAWAGUCHI MASAMI'S NEW ROCK SYNDICATE (JP)

Järjettömän kovaäänistä rokkia tunteella. Dead Moonin ja Beach Boysin ristisiitos. Yleisöä suositteluaan ottamaan suojarusteet mukaan keikalle.

KEMIALLISET YSTÄVÄT (FI)

Kemialliset Ystävät on vuodesta 1995 toiminut Jan Anderzénin luotsaama kokeellista musiikkia äänittävä ja esittävä ryhmä. Musiikki on äärimmäisen tiheää: kappaleet koostuvat kymmenistä kerroksista soitantaa ja ääniä.

KEUHKOT (FI)

Keuhkot on laitakaupungin asukkaiden pormestari, tietäjä joka kertoo asiansa puhemiehen kopista kaikelle kansalle. Yhden miehen orkesteri joka on teipannut kaikki instrumentit yhteen kasaan ja hallitsee niitä ihmisen raajoillaan.

MIKKO INNANEN & INKVISITIO (FI)

Kotimaisen vapaan jazzin kärkikollektiivi Innkvisitio vie meidät johtajansa saksofonisti Mikko Innasen luotsaamana uusiin äänimaailmihin. Nyrjähäneet rytmit ja ensiluokkainen instrumentalismi saavat aikaan musiikkia, joka on samaan aikaan punk ja jazz.

MURCOF + ANTIVJ (MEX/EU)

Meksikolainen elektronisen musiikin innovaattori Murcof ja visuaalikollektiivi AntiVJ tarjoilevat audiovisuaalisen spehtaakkelin vailla vertaa. Murcofin kaikenlaisia rajoja kaihava musiikki

koskettelee elämän, kuoleman ja ikuisuuden ajatonta tematiikkaa. AntiVJ puolestaan on monipuolinen eurooppalainen kollektiivi, jonka työt ovat milloin suuren skaalan heijastustöitä, milloin pienempiä installaatiokokonaisuuksia.

PRETTY LIGHTNING (GER)

Pretty Lightning on rankkaa bluesrokkia saksasta. Kitara, laulu ja rummut luovat perustan koville biiseille. Tavarajunan voimalla löydyt riffit ja soolot saavat osakseen upean laulun joka vie kokonaisuuden aivan uusiin sfääreihin.

IVANA FRANKE (CRO)

Zagrebissa ja Berliinissä majaansa pitävä Ivana Franke on multipalkittu taiteilija, jonka installaatioita on nähty niin Bolzanossa, Reykjavikissa kuin Venetsiassakin. Flow'ssa Franken installaatio luo tunnelmaa The Other Sound -konseptin näyttämönä toimivaan Cirkoon.

SEMINAARIT

Tänä vuonna Flow'ssa nähdään ensi kertaa myös seminaareja, jotka asemoituvat The Other Soundin tavoin Cirkon tiloihin. Luvassa Flow-kisastudio, paneelikeskustelua festareista ja paljon muutakin. Tsekkää ajankohtaiset päivitykset nettisivuilta: www.flowfestival.com

THE OTHER SOUND 2011
THE OTHER SOUND 2011
THE OTHER SOUND 2011

@ CIRKO
12.-14.8.2011

CIRKO SALI 1

*ROHKEAA, RÖYHKEÄÄ JA ÄÄNEKÄSTÄ
ROKKIA, HILJAISTA HAPAROINTIA JA
KASETTINAUHABIITTEJÄ.*

MURCOF + ANTIVJ (MEX/EU)
KAWAGUCHI MASAMI'S NEW ROCK SYNDICATE (JP)
DOLPHINS INTO THE FUTURE (BE)
IGNATZ (BE)
BRIDGET HAYDEN (UK)
PRETTY LIGHTNING (GER)
AVARUS (FI)
DXXXA & NUKKEHALLITUS (FI)
KEMIALLISET YSTÄVÄT (FI)
MIKKO INNANEN & INNKVISITIO (FI)
FRICARA PACCHU (FI)
BARRY ANDREWSIN DISKO (FI)
KEUHKOT (FI)

CIRKO SALI 2

*THE OTHER SOUND PITÄÄ
SISÄLLÄÄN PALKITUN
KROATIALAISTAITEILIJA IVANA
FRANKEN TAIDEINSTALLAATION.
TÖISSÄÄN FRANKE KÄYTTÄÄ USEIN
LÄPINÄKYVIÄ MATERIAALEJA JA
VALOA KYSEENALAISTAAKSEEN
YLEISÖN TILAKOKEMUKSEN*

IVANA FRANKEN INSTALLAATIOTEOS
WWW.NIKLASBELENIUS.COM
WWW.IVANAFRANKE.NET

KULTTUURI- KEIDAS KAUPUNGIN LAIDALLA

Suvilahteen kehitteillä oleva kulttuuritila jatkaa kasvuaan. **Petra Nyman** selvitti alueen keskeisiltä toimijoilta missä mennään ja mitä seuraavaksi on luvassa.

VALOKUVAT OSMA HARVILAHTI

Suvilahdessa kuhisee. Kaupungin uudeksi kulttuuritilaksi kaavailtu vanha tehdasalue alkaa hiljalleen täyttyä erilaisista kulttuurintekijöistä. Satavuotisjuhliiaan toissa vuonna viettävä sähkövoimalaitos on muutaman viime vuoden aikana ehtinyt toimia näyttämönä ja lukuisille tapahtumille, erilaisille kulttuuririennoille sekä muutamille reality-tv -sarjoillekin. Alueen tiloissa ahertaa pysyvästi noin 50 erilaista toimijaa, ja uusia halukkaita riittää jonoksi asti.

”Olen itekin hämmästynyt siitä, kuinka hyvin paikat ovat täyttyneet. Lukuunottamatta yhtä rakennusta kaikille on jo visio käyttöön ja jopa mahdolliset toimijat valmiina”, toteaa aluetta hallinnoivan Kiinteistö OY Kaapelin toimitusjohtaja **Stuba Nikula**. Samainen yritys hallinnoi myös jo vuosia kulttuuritilana toimineen Kaapelitehtaan tiloja.

SUURIA SUUNNITELMIA VAUHDILLA ETEENPÄIN

Vaikka alue on saanut osakseen myös kritiikkiä kokonaisvaltaisen toiminnan hitaasta muodostumisesta, vakuuttaa Nikula Suvilahden olevan nyt jopa paremmassa vaiheessa, kun alunperin oli odotettu. ”Me tiedetään jo vuosi, pari eteenpäin mitä täällä tulee tapahtumaan. Suvilahden kehitys on pitkä prosessi, mutta nyt ollaan jo hyvässä vauhdissa. Myös kaasukellon tapahtumakäyttöön kunnostamisen suunnitelmat ovat jo pitkällä”, Nikula iloitsee.

”Yksi iso asia on kaikkien julkisivujen, kattojen ja ikkunoiden kunnostus, joka tapahtuu parin kolmen vuoden päästä.” Alueelta on myös Nikulan mukaan jouduttu nostamaan 57 000 tonnia pilaantunutta maata. Ei ihan silmänräpäyksessä tapahtuvaa hommaa siis.

Suunnitelmat Suvilahteen ovat suuret. Tulevaisuus tuo tullessaan lisää esittävän taiteen tekijöitä kasvavaan kulttuurikeitaaseen. ”Ensisijalla valittavissa toimijoissa ovat esittävän taiteen ja uuden sirkuksen tekijät sekä pienet teatteriryhmät. Kaapelitehdas tarjoaa tiloja kuvataiteen ja nykytanssin tekijöille, sekä tietysti kellaritiloissa treenaaville bändeille. Ajatus on luoda Suvilahteen jotain erilaista, ja tietysti myös tila jo itsessään määrää mitä siellä voi tehdä.”

Mietinnässä on myös, miten Suvilahden kenttää voidaan kehittää. ”Pähkäilemme, mitä kentän kanssa voidaan tehdä, niin että siellä olisi muutakin kuin hiekkaa silloin kun tapahtumia ei ole käynnissä. Tällä hetkellä se on lähinnä Helsingin karuinen puisto”, Nikula naurahtaa.

SIRKUKSEN UUSI MAAMERKKI

Kehittämistä siis riittää, mutta toukokuussa ovensa avanneessa Cirko-keskuksessa tunnutaan olevan kovin tyytyväisiä uusiin tiloihin. ”Pääosin kaikki toimii niin kuin pitääkin, vaikka tietysti tekemistä vielä löytyy”, Cirkon johtaja **Tomi Purovaara** toteaa.

Cirko-keskus on ensimmäinen Suomessa pysyvän paikkansa saanut uuden sirkuksen maamerkki, jolla on tilaa neljän kerroksen verran Suvilahden vanhassa kojehuoneessa. Tilat on remontoitu sirkuksen käyttötärpeisiin säilyttäen samalla vanhan rakennuksen viehättävä rosainen olemus.

Syksyllä samoihin tiloihin valmistuva sirkuksen tiedotuskeskus tulee tarjoamaan informaatiota yleisölle avoimen kirjaston sekä videoarkiston merkeissä. Ajatuksissa on myös kehittää Suomeen

KUVA: KIINTEISTÖ OY KAAPELITALO

KUVA: KIINTEISTÖ OY KAAPELITALO

yliopistotason sirkuskoulutusta yhdessä Teatterikorkeakoulun kanssa. Tämä tosin tulisi mahdolliseksi vasta muutaman vuoden päästä.

Tilojaan Cirko luovuttaa maksutta harjoituskäyttöön sirkuslaisille ja vuokraa niitä tapahtumien järjestäjille. Yhdeksän metriä korkea harjoitussali, jossa temppuillijat voivat huoletta roikkua 500 kiloa kestävässä kattoon pultatuissa koukuissa, onkin päivittäisessä käytössä. Syksyllä alkavat viikoittaiset esitykset ja luvassa on myös liuta vierailuvia ryhmiä. ”Tämä on suomalaisen sirkuksen kotipesä”, Purovaara myhäilee.

FLOW ENSIMMÄINEN SUVILAHDEN FESTIVAALEISTA

Flow oli ensimmäinen festivaali, joka Suvilahdessa järjestettiin ja tapahtuma on kiistämättä kantanut kortensa kekoon Suvilahden kasvojen kohotuksessa. Flow'n aikana lamput koristellut kaasukellot sekä sokkeloivat kujat ovat antaneet Suvilahdelle tietynlaisen herkän ja charmikkaan imagon.

Alueen kehitys ei kuitenkaan ole festarille ainoastaan positiivinen muutos, vaan se on tuonut mukanaan myös erilaisia haasteita. ”Suvilahti kehittyy vuosi vuodelta ja se on meille hyvä asia. Kuitenkin ympäristö, jossa on vakituisia vuokralaisia, on koko aluetta vuokraavalle lyhytaikaiselle vuokralaiselle haaste. Osana Flow'n kokonaisuutta on se, että hyödynnämme koko aluetta ja tämä saattaa tulla vuodelta haastavammaksi”, Flow Festivalin taiteellinen johtaja **Tuomas Kallio** harmittelee.

”Tietysti on hienoa, että alueen kehityksen myötä saamme myös uusia sisätiloja käyttöön, kuten Cirkon salit, ja kaupungin verkon sähköä. Vaarana on silti, että Suvilahdessa käy lopulta samoin kuin Kaapelilla. Siellä ei suuria koko talon tapahtumia enää juuri järjestetä. Flow'n järkkäminen Suvilahden oli alunperin pioneerihaanke ja olemme tehneet alueella paljon ylimääräistä työtä kuten esimerkiksi nurmikon kylvämistä kaupungin maille. Tämän ymmärsi vuonna 2007, kun alue oli lähinnä joutomaata, mutta nyt vuokra

on moninkertaistunut eikä alue silti tarjoa kaikilta osin ratkaisevasti parempia puitteita tapahtumanjärjestämiseen. Toimivan ulkoilmatapahtuman tuottaminen Suvilahden vaatii huomattavia rahallisia resursseja.”

Suvilahden viereen muutaman vuoden päästä nouseva Kalasataman asuinalue tulee todennäköisesti vaikeuttamaan tapahtumien järjestämistä. ”Idea Suvilahden sijoittumisesta oli alun perin se, että siellä voisi soittaa musiikkia myöhempään, koska alue on aivan kaupungin laidalla. Joudumme silti nyt jo neuvottelemaan vuosittain meluluvista. Meillä on paljon artisteja, jotka haluavat soittaa ulkona pimeällä – tämä käy Suomessa päinsä vain elokuussa ja silloinkin myöhään”, Kallio toteaa. Vaikeuksista huolimatta hän ei kuitenkaan usko Flow'n menettävän paikkaansa Suvilahdessa.

TUSKAN MERKEISSÄ HEINÄKUUSSA

Tänä kesänä alueen monimuotoisuus on testissä ja heinäkuun loppu näyttääkin soveltuuko se yhtä

helposti hevikan tapahtumapaikaksi Tuskan vallatessa tilan.

Niklas Nuppola Tuskan taustajoukoista kertoo odotusten Suvilahdessa ensimmäistä kertaa järkkättävään festariin olevan positiivisia. ”Festariin siirto on aina iso homma, joka tuo mukanaan tietynlaista ihmettelyä. Uusi paikka tarkoittaa muutoksia, mutta tärkeintä meille on, että Tuska pysyy kaupunkimiljöössä. Se on osa festarin identiteettiä.”

Synnä muuttoon ei ollut ainoastaan Suvilahden viehättävyys festarialueena, vaan myös käytännön seikat. ”Alunperin ratkaiseva tekijä päätökseen muuttua oli tieto Kaisaniemen puistoon tulevasta remontista. Siellä alkoi myös kapasiteetti olla liian pieni kasvavalle festarille, joten oli muutoksen aika”, Nuppola selventää.

Nähtäväksi jää houkutteleeko Suvilahti jatkossa huomaansa muitakin festivaaleja ja suur tapahtumia. Sopii ainakin toivoa, että tämän uniikin miljöö maaperälle mahtuisivat myös jatkossa niin pysyvät kulttuuritilat kuin yksittäiset tapahtumatkin. ☺

WE JAZZ / FLOW FESTIVAL 2011

JO STANCE la 13.8. / päälava

TIMO LASSY TRIO la 13.8. / viini & sapas

JUKKA ESKOLA QUINTET w/ STRINGS
su 14.8. / päälava

facebook.com/wejazz | /jostance | /roundtwo | /jukkaeskolaquintet | /lauantajatsit

Ricky-Tick Records -albumit "Jo Stance" / "Round Two" / "Walkover" / ricky-tick.com

WE JAZZ -klubit Kuudennella Linjalla 8.10. & 10.12.2011

JAZZ

WE JAZZ OY
Fredrikinkatu 79 B 2
00100 Helsinki
info@wejazz.fi
wejazz.fi

YHDISTÄÄ TYYLIN JA TUNTEET

Olivia

Olivia-lehden
näytenumero
– tilaa netistä

2⁵⁰ €
NORM. 7,90 €

www.bonniertarjous.fi/flow

TILAA, TUTUSTU JA ANNA TUNTEEN
VIRRATA FESTAREIDEN JÄLKEENKIN!

FESTIVAALIN OHJELMASUUNNITTELU 2010-LUVULLA

FLOW FESTIVAL 2011
ARTISTIT A-Ö

Kahdeksannen Flow Festivalin ohjelma on kasassa. Tähän kasaan on kertynyt taas kaikenlaista ja itse pidän tapahtuman ohjelmaa kaikkein onnistuneimpana tähänastisista festareista. Tarkkaan harkitun ohjelmakokonaisuuden kiinnittäminen tuntuu kuitenkin tulevan yhä haastavammaksi, työläämmäksi ja enemmän suhdetyötä vaativaksi vuosi vuodelta.

Ympäröivä maailma on muuttunut Flow'n olemassaoloaikana melko paljon. Etenkin musamaailma, sen liiketalous ja se miten musiikkia kulutetaan. Vielä ennen 2000-luvun puoliväliä maineen mahtiportteja vahtivat musiikin kansainväliset suurvisiirit ja oligarkit olivat monikansallisten levy-yhtiöiden päättäjiä. Niin sanottujen major -levy-yhtiöiden "Big Five" hallitsi.

Äänitetyn musiikin mahtikauden voidaan katsoa päättyneen ja valta on valunut koko 2000-luvun artisteja välittäville agentuureille. Sama ilmiö harvainvallasta toistuu ja määrällisesti vain kourallinen agentuuritoimistoja ja niiden sisällä vain muutama avainagentti dominoi musiikkikentän tapahtumia. Kun valta kasvaa, kasvaa usein nälkä käyttää sitä. Kuka saa, mitä saa, millä hinnalla ja mitä kenties artisin ostava tapahtuma "saa" samalla "kaupan kykiäisenä". Palveluksia tehdään suuntaan ja toiseen. Samalla agentit ovat yhä kiinnostuneempia paitsi festivaalien sisällöstä, myös siitä missä järjestyksessä milläkin lavalla soitetaan. Toisinaan tuntuu jopa siltä, että se kuuluisa "hankalan artisin viitta" on osin siirtynyt artisteilta näitä edustaville tahoille. Entisistä asianhoitajista tai sihteereistä on pikku hiljaa tullut pääjohtajia. Hierarkiassa ylimpänä olevia agenteja yrittävät miellyttää tavalla tai toisella kaikki.

Niin... Itse Flow'n tämän vuoden ohjelmaan. Niin sanottu "musta musiikki" on yhden vuosikymmenen hienoisen alamäen jälkeen jälleen skenenä elinvoimaisempi ja tehnyt paluuta myös nuorison seura- malle kuumaahottia-listoille (siis se hieman rytmikkäämpi, jostain etelävaltioiden puuvillapeltojen, Harlemin jazz-klubien, New Orleansin suistomaiden välistä alkujuurtaan ammentava soundi). BBC:n paljon vauhkutulla vuoden 2011 tulokkaat -listalla olivat kärkinelikossa sekä soulista ammentava **Jamie Woon** (#4) että "post-dubstepin" ihmelapsi **James Blake** (#2). Toisaalta **Janelle Monáe**stä odotetaan kenties seuraavaa amerikkalaista musiikin supertähteä. **Kanye West** ylitti uusimmalla levyllään kaikki hiphopille asetetut levyarvioiden esioletusraamat ja kahmi elossa olevista artisteista kovimmat yhteenlasketut levyarviopisteet milloinkaan. Mainokset ja sarjojen tunnusmusiikit tulivat vaihteeksi sielukasta laulua kuten **Aloe Blaccin** *I need a dollar* hittisarjassa *How to Make it in America*. Ollaanko viimein pääsemässä uuden pop/rock/indie/jne-musiikin maailmassa hieman irti "vitivalkoisesta" 80-luvun alun kierrätyksestä, joka on dominoinut tyylivaikutelaa-reja viime vuodet ehkä jo kyllästymiseen asti?

Flow'n kokeellisen musiikin ja visuaalisen taiteen *The Other Sound* -kokonaisuus saa tämän vuoden tapahtumassa uuden kodin ja saman tien kokonaisen rakennuksen itselleen. uuden sirkuksen keskus Cirkossa on kaksi salia, joista toinen pyhitetään esityksille ja toinen installaatiolle sekä seminaariohjelmalle. Toiseus ja erilaisuus ovat vallitsevassa pirstaloituneessa kulttuuriympäristössä menettäneet varmasti merkitystään, mutta luottakaa siihen, että Cirkossa tapahtuu jotain kovin erilaista mikäli Kanye tuntuu liian valtavirralla.

Tervetuloa Flow'hun!

TUOMAS KALLIO
TAITEELLINEN JOHTAJA / FLOW FESTIVAL

2562 (GER)
A Love From Outer Space (Andrew Weatherall & Sean Johnston) (UK)
About Group (UK)
Analog Africa Soundsystem (GER)
Ariel Pink's Haunted Graffiti (US)
Asa Masa (FI)
Astro Can Caravan (FI)
Avarus (FI)
Barry Andrews'n Disko (FI)
Battles (US)
Ben Klock (GER)
Bridget Hayden (UK)
Cosmo Baker (US)
Danny Krivit (US)
Delay Trees (FI)
Desto featuring Jimi Tenor (FI)
Destroyer (CAN)
DJ Anonymous (FI)
DJ Koze (GER)
Dolphins into the Future (BE)
Dxxxa & Nukkehallitus (FI)
El Guincho (ES)
Empire of the Sun (AUS)
First Aid Kit (SWE)
French Films (FI)
Fricara Pacchu (FI)
Hannulelauri (FI)
Hauschka featuring Samuli Kosminen (GER/FI)
Hercules & Love Affair (US)
Horse Meat Disco (UK)
House Party DJs (FI)
Ignatz (BE)
Iron & Wine (US)
Ivana Franke (CRO)
James Blake (UK)
Jamie Woon (UK)
Janelle Monáe (US)
Jo Stance (FI)
Jori Hulkkonen is Third Culture (FI)
Joy Orbison (UK)
Jukka Eskola Quintet with Strings (FI)
Kanye West (US)
Kawaguchi Masami's New Rock Syndicate (JP)
Kemialliset Ystävät (FI)
Keuhkot (FI)
KiNK (BUL)
Lepistö & Lehti (FI)
Lykke Li (SWE)
Magenta Skycode (FI)
Marcel Dettman (GER)
Martyn (NL)
Matias Aguayo (ARG)
Matthew Dear (Live Band) (US)
Mayer Hawthorne & The County (US)
Midlake (US)
Mikko Innanen & Innkvisitio (FI)
Minä ja Ville Ahonen (FI)
Mirel Wagner (FI)
Mogwai (SCO)
Murcof + AntiVJ (MEX/EU)
Non Person (FI)
Oni Ahyun (OAR)
Pantha Du Prince (GER)
Pretty Lightning (GER)
Q-Tip (US)
Ramadanman aka Pearson Sound (UK)
Regina (FI)
Reino & The Rhinos (FI)
Renaissance Man (FI)
Roberto Rodriguez (FI)
Röyksopp (NOR)
Rubik (FI)
Shantel & Bucovina Club Orkestar (GER/SRB)
Shed Live (GER)
Shine 2009 (FI)
Sly & Robbie featuring Junior Reid (JAM)
Teeth (FI)
Tensnake (GER)
The Budos Band (US)
The Do-Over hosted by Aloe Blacc (US)
The Dø (FI/FR)
The Human League (UK)
The Pains Of Being Pure At Heart (US)
Timo Lassy (FI)
Tony Trischka (US)
Twin Shadow (US)
Sväng (FI)
Warpaint (USA)
We Love Helsinki (FI)
Yona & Orkesteri Liikkuvat Pilvet (FI)
Zomby (UK)

2562 (GER)

LA 13.8.2011

Tuottaja sekä A Made Up Soundin levy-yhtiöpomo **Dave Huisman**, numeeriselta nimeltään 2562, on kenties yksi dubstep-maailman progressiivisimmista hahmoista tällä hetkellä. Hänen viimeisin albuminsa *Fever* yhdistelee ainoastaan äärimmäisen tiukasti samplattuja vanhoja disco-biisejä moderniin tuotantotyyliinsä. Tätä uuden ja vanhan soundin fuusiota pääsee todistamaan nyt myös livenä Helsingissä.

A LOVE FROM OUTER SPACE

(ANDREW WEATHERALL & SEAN JOHNSTON) (UK)

LA 13.8.2011

Andrew Weatherall on yksi brittiläisten tanssimusiikkiin pisimpään vaikuttaneita ja kiehtovimpia hahmoja. Miehen tie on kulkenut 80-luvun lopun undergroundista vuosikymmenen vaihteen pop-remiksien kautta 90-luvun Warp-meininkiehin ja siitä lukemattomiin projekteihin, joista yksi on ystävänsä **Sean Johnstonin** kanssa pyrittävänsä klubikonsepti A Love From Outer Space. Lontoossa toimivan klubin musiikillinen linja kulkee dubista housen kautta post-punkkiin ja krautrockista diskon kautta rock'n' rolliin.

ABOUT GROUP (UK)

PE 12.8.2011

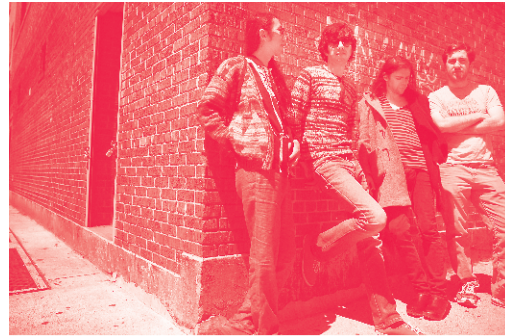
About Group on Hot Chipin **Alexis Taylorin** uusin viritys, joka perustuu spontaaniin studiomagiaan. Yhtyeen toinen levy äänitettiin Abbey Roadilla päivässä ja nyt About Group saapuu Flow'hun esittelemään innovatiivisia tuotoksiaan livenä.

ANALOG AFRICA SOUND SYSTEM (GER)

PE 12.8.2011

Analog African hienot afro funk- ja afro latin-kokoelmat ovat keränneet monipuolisuudellaan ja näkemyksellisyydellään kiitosta organisen rytmin diggaripiireissä. **Samy Ben Redjeb** on kierrellyt Beninissä, Burkina Fasossa, Zimbabwessa ja Kolumbiassa vuosikaudet levyjen ja kasettien perässä ja Frankfurtista käsin pyörittää levy-yhtiötä partnerinsa **Pedo Knoppin** kanssa. Analog Africa Soundsystemin puitteissa duo soittaa parhaat afrobilemusat Flow'n Takapihalla asiaankuuluvien visuaalien kera.

ARIEL PINK'S HAUNTED GRAFFITI (US)

PE 12.8.2011

Losangelesilainen Ariel Pink vastasi Haunted Graffiti -yhtyeensä kera erästä musiikkivuoden 2010 kohokohdista albumillaan *Before Today*. Hittikappale *Round & Round* oli niin kriitikoiden kuin diggaripiirienkin mielestä parasta pop-musiikkia aikoihin ja entinen lo-fi -esteetikko vakuutti uudella sopivan viistolla, mutta entistä napakammalla tyyllillään muutenkin kautta linjan. Ariel Pinkin lavakarisma on myös kaikesta päätellen kasvanut täyteen mittaansa kappalemateriaalin myötä, joten kyseessä lieneekin eräs vuoden odotetuimmista Flow-akteista.

ASA MASA (FI)

PE 12.8.2011

Roihuvuoren lahja musiikille on pysynyt työn touhussa monien erilaisten ja ennen kaikkea loistavien projektien kanssa joista Asa Masa on viimeisin. Edellisistä folk-rap-julkaisuista on palattu lähemmäs hiphopin alkulähteille, ja Asa Masan ulosanti tuo mieleen vanhat kunnon boom bap-ajat ysäriältä. Miehen albumiotsikkoa lainaten: Jou Jou!

ASTRO CAN CARAVAN (FI)

SU 14.8.2011

Astradiliasolla operoiva Astro Can Caravan on lähtöisin jostain syvältä Kuopion läheisistä metsistä. Alati muotoaan muuttava kollektiivi todisti viimevuotisella *Planet Caravan* -levyllään taitavansa nyrjähtäneen big band -svengin erinomaisesti. Livenä Astro Can Caravan vie nyanssirikkaan avaruusjazzinsa uudelle tasolle onnistuen joka kerta yllättämään kuulijansa.

BATTLES (US)

SU 14.8.2011

Maineikkaan Warp Recordsin luottonimiin kuuluva yhdysvaltalainen Battles esittelee Flow'ssa tuoreen albuminsa *Gloss Drop* materiaalia, unohtamatta tietenkään muuta omaleimaista tuotantoaan. Yhtyeen moderni seikkailunhaluinen rock on samanaikaisesti aggressiivista ja syvällistä, sekä totaalisen vastaansanomaton. Bändi kuratoi

oman toimintansa ohella joulukuussa 2011 Isossa-Britanniassa järjestettävä All Tomorrow's Parties -festivaalin, joten kombo tekee Suomen-debyyttinsä kaikin puolin aktiiviseen aikaan urallaan.

BEN KLOCK (GER)

SU 14.8.2011

Klockworks-levymerkin perustaja sekä eräs Berliinin omaperäisimmistä teknoartisteista tuo Helsinkiin aavistuksen tumman ja määrätietoisesti dominoivan soundinsa, joka saa kenet tahansa vaivihkaa tanssilattialle hikoilemaan tuntikausiksi. **Ben Klock** on aiemmin tehnyt yhteistyötä myös Flow'n esiintyjälistalta löytyvän **Marcel Dettmannin** kanssa. Berliinin Berghainin kuulu klubiperinne elää myös Flow'ssa, jossa Ben Klock esiintyy Voimalan sunnuntain alkuillaan uudessa klubikonaisuudessa.

COSMO BAKER (US)

PE 12.8.2011

Philadelphiassa varttunut, mutta New Yorkissa pitkään vaikuttanut DJ-veteraani **Cosmo Baker** tunnetaan erittäin monipuolisista selektioistaan ja pettämättömästä tilannetajustaan. Baker on yksi Brooklynin Park Slopen legendaarisen The Rub -klubin kolmesta residentistä.

DANNY KRIVIT (US)

PE 12.8.2011

New Yorkin alkuperäisen discosenen legendoista **Danny Krivit** on ollut loistavassa vedossa vielä 2000-luvullakin. **David Mancuson**, **Larry Levanin** ja **Francois Kevorkianin** aikalainen soittaa aktiivisesti New Yorkissa ja ympäri maailmaa, sekä soolona että osana Body & Soul -klubikonseptia. Mies tunnetaan myös disco-edittien mestarina ja julkaisi viime vuonna viimeisimmän *Edits By Mr K* -kokoelmansa Strut Recordsilla.

DELAY TREES (FI)

LA 13.8.2011

Viime syksynä nimeään kantavan debyyttialbumin julkaissut nelikko Delay Trees on ehtinyt vuoden mittaan kerätä niin kehuja kuin kuuntelijakuntaakin. Bändi on kiertänyt kotimaan keikkalavoja ahkerasti ja ovat he ehtineet esiintyä Suomen ulkopuolellakin. Kiinnostusta bändi herätti jo 2009 julkaistulla *Soft Construction* EP:llään, mutta vasta pitkäsoiton myötä Dealy Trees nousi maassamme laajempaan tietoisuuteen. Bändin harmonista indie-soundia on kiitelty sen kypsyydestä ja syvyydestä, vaikka ryhmän jäsenet edustavatkin nuorta sukupolvea. Kiitosta pojat ovat saaneet myös herkkyydestä, joka onkin yksi tämän porukan tuottaman musiikin tavaramerkeistä. Delay Treesin omintakeinen soundi tasapainottelee melankolian ja toivon rajamailla, biisien lyriikat samoilevat tunteiden syövereissä, muttei liian syvällä jottei musiikki söpisi myös aurinkoisien kesäpäivien taustalle.

THE OTHER SOUND

PE+LA+SU 12.-14.8.2011

Flow'n kokeellisen musiikin ja visuaalisen taiteen ohjelmisto levittäytyy uusiin Circon tiloihin. Rakennuksen yläkerrassa on kaksi noin 400 neliömetrin kokoista salia ja alakerrassa ravintolatila. Isompaan saleista rakentuu kokeellisen musiikin näyttämä, toiseen saliin puolestaan kroatialais-berliiniläisen **Ivana Franken** installaatioiteos sekä seminaariohjelmaa varten nouseva katsomo. Katso tarkemmat tiedot ja artikkelit sivuilta 84-89.

DESTO FEATURING JIMI TENOR (FI)

LA 13.8.2011

Dubstep-vientiartikkeli Deston ja joka sopassa keitetyn **Jimi Tenorin** yhteisprojekti on yksi Flow'n todellisista kotimaisista yllätyskorkeista. Dubstepin raskaaseen sarjaan tietään raivaava tuottaja ja DJ **Risto Roman** alias Desto on tullut ulkomaiselle musiikkimaailmalle jo aikaa sitten tutummaksi kuin kotimaiselle konsanaan. Desto on tunnettu bassovoittoisesta dubstepistä, joka on niittänyt kehuja sekä soittoja radiokanavilla ympäri maailman. Tuotoksiaan hän on ehtinyt itse käydä pyörittämässä merten takana aina New Yorkista Lontooseen. Vientivoittoiseen linjaansa sopivasti, Desto oli myös yksi kotimaansa musiikin edustajista Shanghai World Expossa viime vuonna, jossa myös suomalaisen musiikin pitkäaikainen vaikuttaja, herra Jimi Tenor vieraili. Kohtaamisen tuloksena syntyi yhteinen nauhoitus kera Cloudsin ja Shanghai'n oman vokalistin **ChaChan**. Duon ensimmäinen julkaisu ilmestyy näillä näppäimillä brittiläisellä 502-levymerkillä ja kotimaan ensimmäinen live-esiintymisen on elokuussa Flow'n Voimala-klubilla. Tuskin kukaan voi tietää mitä tuleman pitää, mutta mielenkiinto projektia kohtaan on kova.

EL GUINCHO (ES)

PE 12.8.2011

El Guincho on riemukas indie-elektron lähettiläs Espanjasta. Pablo Diaz-Reixan livenä kolmihen-kiseksi kasvava projekti breikkasi ainakin ainakin *Palmitos Park* -hitillään ja taannoinen Helsingin-visiitti lisäsi El Giunchon paikalliskannatusta merkittävästi. Myös Flow'ssa yhtyeeltä on lupa odottaa tuoretta ja energistä perjantainostatusta.

EMPIRE OF THE SUN (AUS)

LA 13.8.2011

Empire of the Sun on ansiokkaasti tuonut spek-taakkelimaisuutta takaisin uuteen pop-musiikkiin. Kaksikon esiintymiset ovat audiovisuaalisia Tapauksia, joista hiljattain saatiin nauttia mm. Coachella-festivaaleilla Empire of the Sunin varastaessa show'n tyylipuhtaasti. Sama kunnian-himoisuus välittyi myös yhtyeen musiikista, josta tunnetuin esimerkki on vuoden 2008 läpimurtohit *We Are the People*. Australialaisaktille Suomen-vierailu on ensimmäinen laatuaan.

FIRST AID KIT (SWE)

LA 13.8.2011

Johanna ja Klara Söderberg ovat First Aid Kit, juurevasta akustisesta soundistaan tunnettu nuori sisarusduo Tukholman lähistöltä. Duon debyyttikokopitkä *The Big Black & The Blue* (2010) oli komea kokonaisuus ensiluokkaisesta nykyfolkia, joka nosti kaksikon kovaan nousujohteeseen ja mm. Primavera lavalle sekä The Nordic Music Prize -ehdokkaaksi. Flow'ssa First Aid Kit tarjoaa ensiapua akustisen laatumusan kaipuuseen osana Voimalan konserttikokonaisuutta.

FRENCH FILMS (FI)

PE 12.8.2011

Nuoren tulokkaan French Filmsin valttikortti on ihmetystäkin herättänyt aurinkoinen energia, jota porukan musiikki pulppuaa. Yhtyeen lähestulkoon hektisytyteen asti viety nopeatempoinen indiepop on kuin henkäys suolantuoksuista meri-ilmaa, ja vaikka ensi kuuntelulla voisikin kuvitella höristelevänsä korviaan kalifornialaisen auringon kypsytämälle surffipopille, täältä pohjolan pimeydestä viisikko on kuitenkin kotoisin. French Films on kerännyt aiheuttanut kuhinaa musiikkiblogeilla ympäri

DESTROYER (CAN)

PE 12.8.2011

Jo kymmenen pitkäsoittoa julkaissut kanadalainen indieorkesteri tuo omintakeisen progetyylinsä Helsinkiin, ja harva bändi soveltuu suomalaisen kesän soundtrackiksi yhtä loistavasti. Bändin rikas äänimaailma, sympaattisen melankoliset ja toisaalta naiivitkin laulut saattavat saada kuulijan kuin huomaamatta heilumaan puolelta toiselle yksi käsi vierustoverin ympärillä, ja toinen käsi ilmassa sytkärin kanssa. Nokkamies Daniel Bejar kutsuu Destroyerin musiikkia "eurooppalaiseksi bluesiksi".

DJ ANONYMOUS (FI)

LA 13.8.2011

Olen soittanut levyjä muutaman vuoden. Näin myös Flow'ssa, joka vuosi ekoista Makasiinien bileistä lähtien, kunnes aloitin duunit festivaalin viestinnässä pari vuotta sitten. Sen jälkeen olikin tekemistä ja säätöä niin, että soitot festariviikonloppuna jäivät. Tänä vuonna laitetaan asiat tärkeysjärjestykseen. Näemme siis elokuussa! – Sampo Axelsson (DJ Anonymous) / Flow Festival

DJ KOZE (GER)

LA 13.8.2011

Hiphop -deejiiinä 90-luvun alussa aloittanut, sittemmin pikkuhiljaa elektronisen musiikin puolelle valunut DJ Koze on yksi tämän hetken kiinnostavimmista elektronisen musiikin tuottajista. Eksentrisen näkemys housesta ja teknosta sekä omintakeinen huumori leimaavat kaikkia miehen tekemisiä, niin varhaisia julkaisuja Kompaktilla kuin uudempia omalla Pampa-levymerkkillään. DJ Koze esiintyy ensimmäisen kerran Suomessa Flow'n uudessa klubitellassa.

maailman ensimmäisestä sinkkujulkaisustaan *Golden Sea* lähtien. Ovatpa herrat ehtineet ratsastaa samannimisen EP:nsä menestyksen aallonharjalla jo musiikkifestareilla pitkin Eurooppaakin. Tyylikkyydestä pojat eivät myöskään tingi, ja kiitos heidän suosiostaan kuuluu osaksi hienosti toimivalle ja loppuun asti hiotulle kokonaisuudelle. Syksyllä ilmestyväksi luvattua albumia odotellaan jo kuumeisesti ja viimeistään sen ennustetaan nostavan poppoon yhdeksi suomalaisen musiikin uusista ylpeyden aiheista.

HANNULELAURI (FI)

LA 13.8.2011

Hannulelauri on ainutlaatuisen helsinkiläinen kahden sukupolven diskoprojekti. Avain menestykseen kansainvälisillä areenoilla on Botta house- ja teknobuumin ensimmäisestä aallosta ponnistavan DJ Enderin kokemus yhdistettynä Nollan janoisen nuorison sankarin Lauri Soinin entusiasmiin. Taskussa on levytyssopimus ulkomaille, house kiinnostaa ja meno vain paranee.

HAUSCHKA FEATURING SAMULI KOSMINEN (GER/FI)

PE 12.8.2011

Düsseldorfilainen pianisti-säveltäjä Hauschka eli Volker Bertelmann on tunnettu pianon instrumentaalisia rajoja koettelevasta lähestymistavastaan. Voimalassa Flow-yleisöä Hauschkuuttava artisti on seitsemän albuminsa turvin saavuttanut laajan ja uskollisen diggarikunnan omaperäisellä tyyllillään kierrettyään maailmaa muiden muassa parin vuoden takaisen Flow-esiintyjä mumin kanssa. Tällä kertaa miehen mukana lavalla nähdään myös suomalaisväriä Samuli Kosminen myötä.

HERCULES & LOVE AFFAIR (US)

PE 12.8.2011

Hercules & Love Affair on eräs uuden housen supernimistä ja retkue saapuu Flow'hun kakkosalbuminsa *Blue Songs* jälkimainingeissa. Jo parin vuoden takainen *Blind*-debyyttisingle osoitti miten kova luu Andy Butlerin johtama Hercules on ja tuorein tarjokas *Painted Eyes* kertoo selvää kieltään siitä, että tahti ei ole suinkaan laantumassa. Flow'ssa "Herku" lietsoo hikeä tihkuvat Bailut käyntiin takuuvarmasti.

HORSE MEAT DISCO (UK)

SU 14.8.2011

Brittiläistä Horse Meat Discoa on ehditty tituleerata jopa "maailman tärkeimmäksi discoklubi-illaksi" ja Strut Recordsin julkaisema kokoelma todistaa että väitteessä voi hyvinkin olla perää. Kollektiivin asiantunteva kosketus vetoaa niin paatuneisiin discofiileihin kuin tuoreempiinkin klubimusan diggareihin, olipa kyseessä sitten keskitempoinen funk-meno, afrobaleaariset vaikutteet tai tyyli-puhdas italosoundi. Myös Flow'n klubiosiossa Horse Meat Disco tarjoilee korkealuokkaista musiikkilista hevoslihaa metrikaupalla.

HOUSE PARTY DJS (FI)

PE 12.8.2011

Mun polvi nousee ja keho jackaa akuutisti heti, kun Jaako & co on mestoilla. Ei voi tulla huono ilta Siltaseen eikä mihinkään missä nää tyytit on puikoissa. Sydän sykkii hougee. – Milla Valjus / Flow Festival

IRON & WINE (US)

LA 13.8.2011

Samuel Beam alias Iron & Wine on eräs uuden folkrockin kiistattomista innovaattoreista. Tuoreim-malla levyllään *Kiss Each Other Clean* Beam todistaa olevansa ehtymätön ideanikkari ja ennenkaikkea erittäin teräväkynäinen biisiseppo. Albumin rikas instrumentaatio ja hekumalliset laulustemat ovat klassisen kauniista pop-kuvastoa tuoreella otteella toteutettuna.

JAMES BLAKE (UK)

SU 14.8.2011

Brittitulokas James Blake tunnetaan ennen muuta "siitä biisistä", eli tietenkin karun kauniista Feist-versioinnistaan *Limit to Your Love*. Blaken viimevuotinen debyyttialbumi todistaa hänen visiona syvyyden hienolla tavalla. Kauniit melodiat ja dubstep-bassot kohtaavat luoden tuoreella tavalla kuulaan kokonaisuuden. Onko tämä "post-dubstepia"?

JAMIE WOON (UK)

SU 14.8.2011

Jamie Woon kuuluu uuden brittimusiikin suunnannäyttäjiiin. Miehen musiikki on äärimmäisen nykyaikaista, mutta kumpuaa samalla klassisesta singer-songwriter -ideologiasta. Woonin soundi on tulevaisuuden pop-musiikkia, jossa sulassa sovussa elävät kasarihenkisen reilusti annosteltu kaiutus, ultratiukat biitit sekä hehtaarikokoluokan bassotaajuudet.

FLOW-KISASTUDIO

PE+LA+SU 12.-14.8.2011

Flow-ennakkotunnelmat ja jälkipuinni tarjoo Circon seminaaritellassa jokaisena festaripäivänä järjestettävä Nuorgam-kollektiivin houstaama kisastudio. Katso aikataulut ja tarkemmat tiedot Flow'n netistä ja osoitteesta nrgm.fi.

JANELLE MONÁE (US)

LA 13.8.2011

Tämän hetken ilmeikkäimpiin ja omaperäisimpiin soul-laulajiin kuuluva **Janelle Monáe** on alun perin kotoisin Kansasista, mutta laulutyyliinsä ja koreografioidensa perusteella asustaa nykyisellään kenties Ihmemaassa. Monipuolisesti vanhaa sekä uutta yhdistelevä musiikki on peräisin sekä laulajattaren itsensä että Outkastin Big Boi ja "remixin keksijän" P. Diddyn nuottivihkoista. Edellämainittujen yhdistelmä onkin jotain erittäin nykyaikaista, persoonallista ja ennen kaikkea täynnä tunnetta.

JORI HULKONEN IS THIRD CULTURE (FI)

PE 12.8.2011

Jori Hulkkonen on Suomi-elektron kuningas, jolta voi aina odottaa timantinkovaa laatua. Miehen uusi projekti Third Culture ei tee poikkeusta sääntöön, vaan esittelee maestrosta jälleen uuden puolen.

JO STANCE (FI)

LA 13.8.2011

Jo Stance kuljettaa tuoreen tuulahduksen vuosikymmenten takaisesta soulin kulta-ajasta tähän päivään. Tarkoituksellisesti karhean säröilevää ja perinteisestä kuvastosta ammentavaa musiikkia tekevän projektin taustalla vaikuttaa kaksi suomalaisen musiikkimaailman pesunkestävää ammattilaista, **Johanna Försti** ja **Teppo Mäkynen**. Duon aikaansaannos nousi hetkessä kovimmaksi kotimaiseksi soul-nimeksi sävyttävällä soundillaan. Viime kesänä päivänvalon nähnyt Jo Stancen ensimmäinen sinkkujulkaisu *Hey Girl!* pongahti Radio Helsingin heinäkuun soitetuimmaksi raidaksi ja keräsi kehuja niinkin suurelta taholta kuin maineikkaalta newyorkilaiselta Daptone Recordsilta. Viime syksynä julkaistu albumi sai kasapäin ylistäviä arvosteluja myös kotimaan musiikkikritikoilta. Tämä tulokas on todella lunastanut paikkansa suomalaisen musiikin huipulla – seuraavaksi vuorossa lienee kansainvälinen ulottuvuus.

Miksi sinulla on niin paljon aliaksia ja mistä niitä oikein tulee, Jori Hulkkonen?

Jori Hulkkonen: "Alunperin pseudonyymit tulivat aktiiviseen käyttöön kun tein *F communicationsille* diilin joka salli kyllä julkaisemisen muille lafkoille, mutt Jori Hulkkonen oli artistinimenä eksklusiivinen heille. Ajan myötä omalla nimellä keskityin pääasiassa albumien tekoon, kun taas pseudonyymien suojassa tein selkeästi DJ-ystävällisempää musaa, sekä musii-killisesti juttuja jotka eivät sillä hetkellä tuntuneet sopivan Jori Hukkosen soundiin.

Nyttemmin pseudonyymejä tulee käytettyä harvemmin, koska tänä tiedostojen aikakautena näkyvyys joka ennen tuli levyjen takakansista tai keskiöistä alan harrastajille on käytännössä kadonnut. Toisin sanoen uran kannalta esillepano jossa oma nimi on esillä on tärkeää. Tästä syystä pseudonyymeissäkkin tulee usein käytettyä esim Jori Hulkkonen presents dRUMMAN tms.

Mutta kyllähän niitä edelleen piisaa, etenkin yhteistyöprojekteissa joista tällä hetkellä aktiivisimpia ovat nyt toukokuussa toisen albuminsa julkaiseva Processory (**Jerry Valuri** ja minä), kesäkuussa debyyttialbuminsa julkaiseva The Tania and Jori Continents (**Tania "Via Tania" Bowers** ja minä) sekä kesäkuussa debyyttisinkkuna julkaiseva Stop Modernists (**Alex Nieminen** ja minä), jossa vierailevana vokalistina mukana Pet Shop Boysin **Chris Lowe**."

JOY ORBISON (UK)

PE 12.8.2011

Joy Orbison on **Peter O'Grady**na tunnettu brittiläinen DJ-tuottaja, joka on pamahtanut klubimusiikkia seuraavien tietoisuuteen hyvin lyhyessä ajassa mutta sitäkin suuremmalla metelillä. Kansainvälinen huomio on hyvin ansaittua, sillä Joy Orbison yhdistelee tuotoksissaan nerokkaasti dubstep-vaikutteita esimerkiksi UK garageen ja houseen. Mies on saanut paljon huomiota myös kriitikkorintamalla, joka on omiaan nostamaan nuoren tuottajan harteille koottuja odotuksia entisestään.

JUKKA ESKOLA QUINTET WITH STRINGS (FI)

SU 14.8.2011

Trumpetisti **Jukka Eskola** kuuluu nuoren Suomi-jazzin keskeisiin dynamoihin. Muiden muassa The Five Corners Quintetin riveistä tutun Eskolan oma kvintetti on kahden sooloalbuminsa myötä noussut kysytyksi keikkakokoonpanoksi, joka on ehtinyt kiertää Suomen lisäksi myös esimerkiksi

Japanissa useaan otteeseen. Nyt Eskolan viimeisimmällä soololevyllä *Walkover* kuullut säveltäjä **Jussi Lampelan** rikkaat jousisovitukset soivat ensi kertaa livenä napakan jazzkombon rinnalla.

KANYE WEST (US)

SU 14.8.2011

Kanye West on viime vuosina toteuttanut huiman transformaation uuden räpin nousevasta tuottaja- ja MC-gurusta kokonaisvaltaiseksi länsimaisen populaarikulttuurin ikoniksi. Miehen tuore albumi *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* ylitti kaikki odotukset ja nosti Kanyen nykyisen pop-musiikin suunnannäyttäjien eturintamaan. Levyä seurannut superarvioiden hyökyaalto rantautti hehkutuksia niin TIME:sta, Pitchforkista kuin NME:stäkin, ja taannoinen SXSW:n Kanye-keikka sai ainakin keikkaraportin perusteella jopa ylösnousemuksellisia piirteitä. Se, että Kanye jättää elokuussa hetkeksi ranchinsa ja saapuu Flow'hun on Tapaus isolla T:llä.

KINK (BUL)

LA 13.8.2011

Bulgarian Sofiasta lähtöisin oleva **Strahil Velchev** eli KiNK on muutaman viime vuoden aikana tuottanut liudan kovia singlejä ja remiksejä lukuisille eri levymerkeille. Omintakeinen acidista, klassisesta housesta ja teknosta ammentava soundi on vakuuttanut superstarat **Laurent Garnier** ja **Richie Hawtiniin**. KiNK esiintyy livenä Flow'n uudessa klubitellassa.

LEPISTÖ & LEHTI (FI)

SU 14.8.2011

Haitaristi **Markku Lepistö**n ja basisti **Pekka Lehden** duo sai alkunsa kaverusten Värttinä-aikoina ja on noussut viime vuosina kotimaisen uuden akustisen musiikin eturintamaan vahvasti. Myös ulkomailla on herätty Lepistö & Lehti -kaksikon vahvaan soundivisioon ja lavakarismaan. Flow'ssa Lepistö & Lehti tahdittaa Viini & Sapas -ravintolan sunnuntaimenoa tuore albumi *Radio Moskova* plakkarissaan.

LYKKE LI (SWE)

LA 13.8.2011

Nuori ruotsalaisartisti **Lykke Li** saapuu Flow'hun täysin oikeaan aikaan – uransa huipulla. Alkuvuodesta päivänvalon nähnyt uutuuksilevy *Wounded Rhymes* lunastaa kovat odotukset yllättävänkin kepeästi ja nousee korkealle kun musiikkivuoden urotekoja jälleen listataan talven pimeydessä. Sydänsurujen inspiroima albumi on tummasävyinen mestariteos, jonka myötä Lykke Li kasvattaa fanijoukkojaan rutkasti niin meillä kuin muuallakin.

MAGENTA SKYCODE (FI)

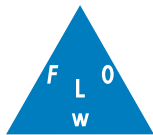
LA 13.8.2011

Nerokasta indierockia luova pop-visionääri **Jori Sjöroosin** johtama Magenta Skycode tuo äänimaailmansa Flow Festivalin lavalle ensimmäistä kertaa. Heidän massiivista ja samalla miellyttävän verkkaisen oloista monikerroksista musiikkian voisi nauttia päiväkausia putkeen, ja silti löytää tutuistakin kappaleista aina uusia elementtejä.

MARCEL DETTMANN (GER)

SU 14.8.2011

Tuntikausien juhlat takana, keskellä pimeintä yötä, ainoa asia mikä voi saada bileet jatkumaan on tuutata kaiuttimista rytmikkäästi nykivää electronicapoljentoa saksalaisen **Marcel Dettmannin** sekvensseristä. Myös Flow'ssa esiintyvä **Ben Klockin** kanssa yhteistyötä tehnyt Dettmann tuo Helsinkiin ison annoksen juuri sitä, mistä

NOKIA BLUE TENT

Ihka uusi Flow-esiintymisalue, kruununaan Nokia Blue Tent -lava, valtaa hehtaarin kokoisin siivun entistä Sompasaaren satama-alueetta ja laajentaa Flow'n tapah-tuma-alueetta kolmanneksella. Suomessa harvoin nähty upea Kayam-teltha nousee kuusimastoisena olennaisen musiikin katedraalina Suvilahden kupeeseen.

MAYER HAWTHORNE & THE COUNTY (US)

LA 13.8.2011

Michiganin yliopistokaupunki Ann Arborista ponnistava **Mayer Hawthorne** on muutamassa vuodessa saavuttanut aseman yhtenä uuden soul-skenen suosituimmista live-esiintyjistä. *Maybe So*, *Maybe No* -sinkulla ja sitä seuranneella *A Strange Arrangement* -albumilla läpi lyönyt laulaja varasti show'n The Rootsilta viime vuonna Porissa ja esiintyy nyt Helsingissä ensimmäistä kertaa.

MIDLAKE (US)

PE 12.8.2011

Texasista kotoisin oleva Midlake on valloittanut konstailemattomalla ja laadukkaalla soundillaan suomalaisyleisön sydämet, eikä suotta. Bändin kolme albumia ovat osoitus kunnianhimoisesta musiikillisesta ajattelusta ja syvällisestä draaman tajusta. Klassisesta rockista ponnistava Midlake-soundi nojaa komeaan äänivalliin ja kauniisiin, luonnollisen kuuloiisiin melodioihin.

MINÄ JA VILLE AHONEN (FI)

SU 14.8.2011

Omaperäisesti nimetty Minä ja Ville Ahonen on osoittanut olevansa myös yhteenä jotain aivan muuta kuin suurin osa kilpailijoistaan. Ahosta on ehditty hehkuttaa jo uuden suomalaisen musiikin eturiviin kuuluvaksi pop-visionääriksi, joka on osin tullut esille lukuisissa viiden tähden levyarvioissa, mutta viime aikoina yhä enenevässä määrin nimen omaan ylistävissä keikka-arvioissa. Tästä pop-briljanssista saadaan oiva osoitus myös Flow'ssa.

MIREL WAGNER (FI)

LA 13.8.2011

Mirel Wagner on tullut ryminällä jokaisen kotimaista musiikkiskeneä tarkkaan seuraavan digagrin tietoisuuteen. Wagnerin tuore debyyttilevy pitää sisällään upeasti tekstitettyä ja tajunnanräjäyttävällä äänellä tulkittua intensiivistä musiikkia, jonka perusteella nuorelle artistille on lupa povata pitkää ja menestyksestä uraa.

MOGWAI (SCO)

SU 14.8.2011

Glasgow'ssa vuonna 1995 ensiaskeleensa ottanut Mogwai on post-rockin keskeisimpiä pioneereja. Suurellisen kauniiden äänivallien allonharjalla operoiva yhtye on vuosien varrella kerännyt laajan ja uskollisen fanijoukon kuuden laadukkaan albuminsa sekä puhkikehuttujen live-esiintymistensä ansiosta.

MURCOF + ANTI VJ (MEX/EU)

LA 13.8.2011

Meksikolainen elektronisen musiikin innovaattori Murcof ja visuaalikkollektiivi AntiVJ tarjoilevat Flow'n The Other Sound -kokonaisuudessa audiovisuaalisen spektaakkelin vailla vertaa. Murcofin kaikenlaisia rajoja kaihtava musiikki koskettelee elämän, kuoleman ja ikuisuuden ajatonta tematiikkaa. AntiVJ puolestaan on monipuolinen eurooppalainen kollektiivi, jonka työt ovat milloin suuren skaalan heijastustöitä, milloin pienempiä installaatiokokonaisuuksia. On varmaa, että Flow'n intiimissä kokeellisen musiikin konseptissa kuuluvat kaksi settiä Murcof + AntiVJ -menoa eivät jätä kylmäksi.

NON PERSON (FI)

PE 12.8.2011

Niclas Kristianson eli Non Person on pitkään Helsingissä toimineen Alas-klubin residentti ja samannimisen radio-ohjelman vetäjä. Hän on ollut mukana Minima-, Arch Of Neo- ja Poland- kokoonpanoissa ja julkaisut omissa nimissään Channel Zero -levymerkillä.

ONI AYHUN (OAR)

LA 13.8.2011

Oni Ayhun kuuluu kiinnostavimpiin elektronisen musiikin nykytekijöihin. Hahmon OAR-levymerkillä julkaistut singlet pitävät sisällään vastustamattomasti poukkoilevaa organista teknoa. Livenä mystiseltä Oni Ayhunilta on lupa odottaa yllätyksellistä esintymistä.

PANTHA DU PRINCE (GER)

LA 13.8.2011

Saksalainen Pantha du Prince alias **Hendrik Weber** on tehnyt vahvaa nousua elektronisen musiikin huipulle uransa alusta alkaen. Miehen taannoinen albumi *Black Noise* kuvastaa hyvin hänen innovatiivista otettaan musiikkiinsa: levyn äänimaailma perustuu Sveitsin Alpeilla suoritettujen nauhoitusten ja improvisaatioiden tuloksiin. Akustista äänimaailmaa minimalistisen teknon tyyliin onnistuneesti tuova Pantha du Prince onkin keskeisimpiä alan suunnannäyttäjiä tällä hetkellä.

Q-TIP (US)

PE 12.8.2011

A Tribe Called Questin nokkamies Q-Tip on 90-luvun todellisista hiphop-legendoista harvoja edelleen ajankohtaisia ja lähestulkoon ainoa jota ei ole milloinkaan Suomessa nähty. Viiden ajattoman ATCO

-albumin jälkeen soolouralle siirtynyt MC-tuottaja on pidettyjen omien albumiensa (*Amplified*, 1999 ja *The Renaissance*, 2008) lisäksi työskennellyt viime vuosina mm. pankin räjäyttäneen viimeisimmän Kanye West -albumin parissa. Flow'ssa legenda esiintyy päälavalla täyden livebändin ja DJ:n säestyksellä ja rakastettuja hittejä tulee riittämään aina setin ensimmäisiltä aivan loppuun saakka.

RAMADANMAN AKA PEARSON SOUND (UK)

PE 12.8.2011

David Kennedy alias Ramadanman alias Pearson Sound on yksi uuden aallon konemusiikin kirkkaimmista nousevista tähdistä. Elementtejä housesta, dubstepista ja jopa jukesta lainaileva suurlupaus on lähiaikoina saavuttanut hyvää huomiota digiaikaa uhmaavalla vinyylipainotteisella Acetate-klubillaan. Menestyksen myötä miehen kohdalle on osunut myös monien deejien graalin maljan: kutsu tehdä FabricLive-miksaus legendaarisen Lontoolaisklubin julkaisusarjaan.

REGINA (FI)

LA 13.8.2011

Suomen pop-aateliin lukeutuva Regina palasi äskettäin vahvasti uuden musiikin keskiöön *Jo et sä soita* -singlellään. Erinomainen hittibiisi antaa odottaa paljon myös tulevalta albumilta, joka on hyvän vastaanoton saaneen Puutarhatrilogian odotettu seuraaja.

REINO & THE RHINOS (FI)

SU 14.8.2011

Kotimaisista miesvokalisteista harvalla on yhtä laaja repertuaari kuin Reinolla. Reggaen, soulin ja popin välillä vaivattomasti seilaava mies löi läpi Tähän Tyyliin -debyyttillään vuonna 2008 ja odotettu toinen albumi ilmestyy tänä vuonna. Ensimmäistä Aurinko-sinkua odotellaan radiosoitton kirjoittamishetken välittömässä läheisyydessä.

RENAISSANCE MAN (FI)

LA 13.8.2011

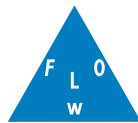
Spraycan-hitillään muutama vuosi takaperin läpilyönyt Renaissance Man on yksi kotimaisen elektronisen musiikin jo vakiintuneista vientiartikkeleista, kiitos lukuisien kansainvälisten julkaisujen ja ahkeran maailmanmatkaamisen. Flow'hun on luvattu maailman ensi-iltansa saava live-setti, jota odotamme innolla.

ROBERTO RODRIGUEZ (FI)

LA 13.8.2011

Helsingin konemusikkiksen veteraani, mm. Acid Kingeissä ja Future Beat Investigatorsissa vaikuttanut **Roberto Rodriguez** löi omalla nimellään kansainvälisesti läpi toissa vuonna. Hyvin huomiota saaneet singlet arvostetuilla levymerkeillä ja ahkera keikkailu ovat tehneet miehestä sittemmin vakiintuneen nimen uudisko- ja houseskenessä. Viimeisin projekti on Robertson oma Serenades -levy-yhtiö, jonka ensimmäinen julkaisu talvella oli suksee ja seuraava on tulossa aivan lähiaikoina.

BLACK TENT

Voimalan vieressä jo muutamassa Flow'ssa ollut musta telta on tänäkin vuonna mukana, mutta teltan sisäpuolella kaikki menee uusiksi. Sisälle rakentuu DJ-vetoisemmalle ohjelmalle räätälöity iso ja mehevä iltaklubi, joka rakentuu tilallisesti kahteen tasoon: baarialueet ovat puoli metriä neliön muotoista tanssialuetta korkeammalla, jolloin tunnelmasta tulee intiimimpi vaikka tilaa on paljon. Baarialueella pääsee välillä myös istumaan tai muuten vain notkumaan. Ja yökerhossahan on tietenkin paljon myös peilipalloja – itse asiassa tosi paljon (kirjoitushetkellä suunnitelmassa niitä on 62 kpl).

kovaa vauhtia ulkomaille ja on jo tänä vuonna ehtinyt esiintyä mm. maineikkaalla Primavera Sound -festarilla Barcelonalassa toukokuussa.

SHANTEL & BUCOVINA CLUB ORKESTAR (GER/SRB)

LA 13.8.2011

Diskopartisaanina tutuksi tullut Shantel on osunut erityisesti slaavilaisen mielentilan omaavien hermoon. Balkanilaista kansanmusiikkia modernisoiva Shantel ja hänen Bucovina Club Orkestar -pumpunsa ovat takuvarmoja bilegeneraattoreita minne ikinä kulkevatkin, tässä tapauksessa Helsinkiin ja Flow'hun.

SHED LIVE (GER)

SU 14.8.2011

Berliiniläinen DJ-tuottaja Shed tuo Flow Festivaliin kaivattua rehellistä ja täsmällistä teknoa, paitsi melodioiden puolesta myös rikkaan soundinsa myötä. Miehen julkaisut omalla nimellään ja Wax-aliaksellaan ovat keränneet kehuja kautta linjan. Berliinin Berghainin kuulu klubiperinne elää myös Flow'ssa, jossa Shed esiintyy liveinä Voimalan sunnuntain alkuillan uudessa klubikokonaisuudessa.

SHINE 2009 (FI)

LA 13.8.2011

Shine 2009 nousi musiikkidiggareiden puheenaiheeksi ympäri maailmaa vuoden 2010 keväällä, kun indie-piireissä kuninkaan pallilla istuva Pitchfork Media kehaisi duon ensimmäistä sinkkujulkaisua *New Rules*. Kuhina ei loppunut siihen, vaan miekkosten EP *Associates* keräsi lisää hehkutusta musiikki-maailman vaikuttajilta. Shine 2009 komeli myös yhtenä suomalaisen musiikin viennin keulakuvista pohjoismaiden suurimassa musiikkikonferenssissa by:Larmissa Norjassa helmikuussa. Huhtikuussa julkaistu debyyttialbumi *Realism* on kerännyt lisää mielenkiintoa Shinea kohtaan – eikä ainoastaan sillä

vierailleen kasaripoppari **Paula Abdulin** ansiosta. Hypetyksen takana on kaksikon omintakeinen soundi, joka syntikan sävelin ja unenomaisten vokaalien myötä kiidättää kuuntelijan oitis muutamana vuosikymmen takaiseen klubitunnelmaan. Duo on kiistämättä yksi kotimaan mielenkiintoisimmista uusista tulokkaista, vaikka sen muodostamat miehet eivät musiikkimaailman noviiseja olekaan.

SLY & ROBBIE FEATURING JUNIOR REID (JAM)

SU 14.8.2011

Jamaikalaisen rytmimusiikin historiassa ei ole toista yhtä legendaarista duoa kuin **Lowell "Sly" Dunbar** ja **Robert "Robbie" Shakespeare**. Sly & Robbie luotsasi reggaen 70-lukulaisesta rootsista 80-luvun digitaaliseen soundiin ja otti siitä kierteen Nassaun Compass Point Studioiden kautta tuottamaan pop- ja tanssimusiikkimaailman sen hetken kuumimpia nimiä. The Riddim Twins on pysynyt erittäin aktiivisena näihin päiviin asti, omien albumiensa lisäksi he ovat tuottaneet lukuisia dancehall-hittejä eri vokalisteille. Junior Reidin ura alkoi vuonna 1985. Vuotta myöhemmin hänet valittiin Black Uhuruun korvaamaan legendaarinen, soolouralle lähtenyt **Michael Rose**. Isojen hittien (à la *One Blood*) makuun Reid pääsi kuitenkin vasta 1989 siirryttyään takaisin soolouralle. Laulaja on levyttänyt lukuisten rap- ja R&B-artistien kanssa ja pysynyt aktiivisena myös Jamaican markkinoilla.

SVÄNG (FI)

PE 12.8.2011

Huuliharppukvartetti Sväng on nousut hehkutettujen albumiensa ja energisten esiintymistensä ansiosta maailmanmaineeseen, esiintyen mm. WOMEX-tapahtumassa, Jools Hollandin show'ssa sekä arvostetussa Lindbury Concert Series -kokonaisuudessa Briteissä. Nelikon uusin albumi *Schladtzshe!* keuhuttiin pystyyn maailmanmusiikin kärkijulkaisu Songlinesissa taannoin. Flow'ssa "svängismin" ilosanomasta päästään nauttimaan Viini & Sapas -ravintolan perjantai-illassa.

TEETH (FI)

PE 12.8.2011

Dubstepiä Teeth-artistinimellä sorvaileva **Matti Pentikäinen** on pitkän linjan musiikkimies, joka on vaikuttanut muun muassa kokeellisen kotimaisen räpin uranuurtajana Ceebrolisticsien riveissä, ja sooloillut nimellä **Matti P** tehden nimeä itselleen elektronisen musiikin maailmassa niin Suomessa kuin ulkomailakin. Todellinen kansainvälinen läpimurto tapahtui kuitenkin vasta hiljattain Teeth-aliaksen alla kun miehen **Shawty-sinkku** julkaistiin toukokuussa. Sen unenomaista soundia sekä hypnoottisia vokaleja hehkutettiin muun muassa vaikutusvaltaisen Pitchforkin toimesta. Uutukaisella tuotoksellaan Teeth on ehtinyt jättää hampaanjälkensä kansainvälisen kuuntelijakunnankin nahkaan, josta osoituksena keikkakalenteri on täyttynyt esiintymisistä meillä ja muualla. Kiitosta Teethin tuotokset ovat saaneet innovatiivisuudestaan, luovaavasta äänimaailmastaan sekä tarttuvista biteistään, jotka toimivat taattuna tanssilattiasoundina.

TENSSNAKE (GER)

LA 13.8.2011

Hampurin **Marco Niemerski** eli Tensnake löi läpi vuoden 2009 *In The End (I Want You To Cry)* underground-hittinsä myötä, ja viime vuoden *Coma Cat* teki kertaheitolla Tensnakesta yhden kuumimmista klubimusiikkihahmoista. Seuranneet remiksit Azari & III:lle ja Hercules & Love Affairille ovat vain vahvistaneet Herr Niemerskin asemaa ja debyyttialbumin pitäisi olla ulkona sopivasti ennen elokuun festareita.

THE BUDOS BAND (US)

PE 12.8.2011

Maineikkaaseen Daptone-kollektiiviin kuuluva The Budos Band on vakuuttava funk-jyrä, jonka musiikissa rouhea perinnetietoisuus kohtaa tiukkaakin tiukemman grooven. Daptonen seiskatuomaiset ja kolme Budos Band -levyä ovat sementoineet joukkion aseman eräänä arvostetuimmista organisen rytmimusiikin yksiköistä.

THE DO-OVER HOSTED BY ALOE BLACC (US)

SU 14.8.2011

Los Angelesin monikesäinen sunnuntainstituutio The Do-Over saapuu kesällä Eurooppaan ja minnepä muuallekaan kuin Flow'hun. Klubilla ovat vierailleet käytännössä kaikki kynnelleykenevät amerikkalaisdeejit ja konsepti on kiertänyt niin Hawajilla kuin Miamissakin. Elokuussa-ensimmäisenä kaupunkina Euroopassa- on vuorossa Helsinki ja mukana on luonnollisesti klubin livenaohituksilta ja omista hiteistään tunnettu mc/host Aloe Blacc.

THE PAINS OF BEING PURE AT HEART (US)

LA 13.8.2011

Brooklynin indie-pop -suosikki The Pains of Being Pure at Heart saapuu Flow'hun uunituore huippualbumi *Belong* plakkarissaan. Juuri sopivan sokerista ja täyteläistä pop-briljanssia luukuttava nykiläiskombo lukeutuu varmasti festivaalin odotetuimpiin kiinnityksiin.

TIMO LASSY TRIO (FI)

LA 13.8.2011

Suomen kärkijazzareihin lukeutuva saksofonisti Timo Lassy esiintyy väkevän triokokoonpanon voimin Flow'n Viini & Sapas -ravintolassa lauantai-illan ratoksi. Luvassa on sarja ainutlaatuisia settejä, jossa jazz-standardit saavat kyytiä osaavan kombon käsissä.

TONY TRISCHKA (US)

SU 14.8.2011

Tony Trischka on ollut yksi maailman merkittävimpiä banjonsoittajia jo 1970-luvun alusta lähtien. Osana tuon vuosikymmenen ns. "new grass" -liikettä hän oli mukana uudistamassa amerikkalaisen perinnemusiikin kenttää merkittävällä tavalla. Trischkan soitto- ja sävellystyylit veivät banjon tutkimattomille alueille, joilla hänen jälkeisensä soittajapolvet seikkailevat yhä, oppi-isäänsä saavuttamatta. Trischka on tehnyt myös merkittävän elämäntyön banjonsoiton opettajana, sekä perinteisellä tyylillä että vuonna 2009 verkkoon avatun Tony Trischka School of Banjo -palvelun kautta. Flow'ssa Trischka soittaa soolokonsertin Voimalan sunnuntai-iltapäiväkonsertissa sekä pitää banjo-workshopin.
- Arttu Tolonen

TWIN SHADOW (US)

SU 14.8.2011

George Lewis Jr. eli Twin Shadow räjäytti pankin debyyttilevyllään *Forget* viime vuonna. Grizzly Bearin Chris Taylorin tuottama lätyt ammentaa jostain 1980-luvun tietämiltä, muttei jämhähdä menneisyyteen. Lewisin terävä biisikynä saa Twin Shadow'n erottumaan kirkkaasti massasta ja

THE DØ (FI/FR)

LA 13.8.2011

Vuonna 2005 Pariisissa perustettu The Dø on Olivia Merilahden ja Dan Levyn suomalais-ranskalainen yhtye, jonka debyyttialbumi *A Mouthful* pomppasi ilmestymisensä yhteydessä listakärkeen Ranskassa ensimmäisenä englanninkielisenä paikallisartistina. Lisää on luvassa tänä vuonna, vastikään julkaistun *Both Ways Open Jaws* -levyn ja odotetun Flow-keikan myötä ainakin.

THE HUMAN LEAGUE (UK)

LA 13.8.2011

Yksi 80-lukulaisen uuden aallon tärkeimmistä kokoonpanoista nähdään vihdoin ensimmäistä kertaa Suomessa tämän vuoden Flow'ssa. The Human League löi läpi yhtenä ensimmäisistä new wave -superstaroista ja yhtye muistetaan edelleen tarttuvista melodioistaan, innovatiivisesta syntetisaattorimeiningistään ja isoista ajattomista hiteistään. Bändin uusiin albumi *Credo* ilmestyi viime syksynä *Wall Of Sound* -levymerkillä ja todistaa meiningin tason yhä vahvaksi.

livenä *Forgetin* materiaalia tulkitsee nelihenkiseksi kasvava bändi. Paikalla olleet asiantuntijat hehkuttivat Twin Shadow'n taannoista Primaveran-keikkaa yhdeksi festivaalin parhaista.

WARPAINT (USA)

PE 12.8.2011

Aurinkoista huolettomuutta ja urbaania ahdistusta yhdistelevä Warpaint löytyy musiikkinsa kautta mielenkiintoisesta risteyksestä. Toisaalta kappaleita on helppo kuunnella hymyissä suin, vaikka samalla taustalta tuntuu puskevan surullisempaa vivahdetta. Lopputulos on kuitenkin erittäin tunnelmalinen ja ennen kaikkea positiivinen, eli ei hätää, kukaan tuskin lähtee Warpaintin keikalta kotiin suru puserossa. Tämän havainnon ovat varsin nopeaan tahtiin tehneet myös lukemattomat tastemakerit, kriitikot ja musadiggarit ympäri maailman.

WE LOVE HELSINKI (FI)

SU 14.8.2011

We Love Helsingin vanhan ajan tanssit Flow'n takapihalla alkavat olla jo traditio itsessään. Lehtipuiden varjossa kuullaankin taas kerran kauneimmat iskelmät, tangot, valssit, foxtrotit, rock 'n' rollit ja muut perinnetanssit tuttujen levylassien soittamana.

YONA & ORKESTERI LIIKKUVAT PILVET (FI)

LA 13.8.2011

Vastikään toisen albuminsa julkaissut Yona on uudistanut kotimaista laulelmaperinnettä ansiokkaasti. Mielteliäätt lyriikat ja persoonallinen lauluote yhdistyvät komeasti orkestroiduissa kappaleissa, jotka syttyvät keikkatilanteessa aina eloon uudella tavalla. Tuore albumi *Vaikenen laulaen* oli helsinkiläisen soul-levymerkki Timmion Recordsin tuotantoa ja nousi heti ilmestymisviikollaan myös Suomen viralliselle albumilistalle.

ZOMBY (UK)

PE 12.8.2011

Zomby on ollut yksi kohutuimmista brittituottajista jo monen vuoden ajan. Rampilla ja Hyperdubilla julkaistut sinkut sekä rave-vaikutteinen *Where Were U in '92?* -albumi ovat keränneet kehuja laajasti ja henkilönä hänet tunnetaan omintakeisena ja arvoituksellisena hahmona. Suomessa Zomby nähdään ensimmäisen kerran Suvilahden Voimalassa.

TODISTAMME MYYTIN SYNTYÄ

ARTTU TOLONEN

Kirjoittaja on 40-vuotias kahden lapsen isä ja taatusti jonkun mielestä hipster.

Viime vuoden ryöstöviljellyin termi Flow Festivalin yhteydessä oli ilman muuta hipster. Käsite teki täydellisen pellehyypyn pääkaupunkiseudun kulttuuridiskurssiin ja altaan reunalla kasuivat niin perinteinen kuin sosiaalinen ja muu digitaalinen mediakin. Lehdissä ja blogeissa asiaa puitiin loputtomiin.

Hipstereitä etsittiin ja heitä haluttiin haastella, mutta kukaan ei suostunut tulemaan ulos kaapista hipsterinä, vaan hipster oli aina Se Toinen, eksistenttialistista kauhua herättävä laumasielu. Monet joiden kuuli hipstereistä jupisevan olisivat johonkin toiseen, kantakaupungin ulkopuoliseen kontekstiin siirrettynä muiden mielestä hipstereitä. Tai miksi ei tässäkin kontekstissa. Kesä- ja heinäkuu menivät ironiamittari tukevasti punaisella.

Hipsteristä tulikin sitten kätevä ukkosenjohdin, johon kaikki saivat ladata inhoamansa ja epäaitoina pitämänsä asiat. Kuten sen, että

festivaalia ei pidetä italialaisen B-luokan post-apokalyptisen sorakuoppadystopian lavasteita muistuttavissa puitteissa. Tai että sieltä saa luomu- ja lähituotettua ruokaa kebabin, makkaraperunoiden ja pakastealtaan kasvispalleroiden sijaan.

Leirintäalueen naapuriteltassa epävirallisella Landolalla yön aikana 36 kertaa putkeen vedetty *Born To Be Wild* menikin haikailevien huokausten saattelemana kokemusten helminauhaan. Minulle tuli myös yllätyksenä, että niin moni sitten loppujen lopuksi jollain tasolla kaipasi ihmisiä joilla on Don Huonot-hattu tai mäyräkoirahylsy päähineenä. Aiemmin olin kuullut niistä vain valitettavan. Nyt ne yhtäkkiä edustivatkin aitoutta.

Onneksi alkoholilainsäädäntömme tekee oluen ostamisesta ärsyttävää kaikkein kermaperseisimmilläänkin festivaaleilla. Jotain tuttua ja turvallista siis.

Ehkä se kertoo jotain sukupolvestamme, jos se kurjuus jonka voimme poviimme hyväillen sulkea on tätä tasoa.

Kesän loppuun mennessä käsite alkoi muistuttaa jo antiikin palimpsestia, jonka päälle oli kirjoitettu niin monta kertaa ettei mikään yhteiseurooppalainen infrapuna- tai spektri-valokuvausprojekti kykenisi sitä alkuperäistä merkitystä kaivamaan esiin. Tutkijat **Zeynep Arsel** ja **Craig J. Thompson** jopa väittävät, että koko käsite on myytti, jonka tarkoituksena on kristallisoida ja paketoita indie-kulutuskulttuurin stereotyyppi mainostajien tarpeita on silmällä pitäen. Oikeana ihmisryhmänä heitä ei tämän teorian mukaan ole olemassa.

Onneksi kyseessä ei ole antiikin viisaus. ☹

Tule kokeilemaan uutta MacBook Prota.

Suorituskyky on saavuttanut uuden huipun.

Nopeimmat Mac-kannettavat ovat nyt jopa kaksi kertaa aiempaa nopeampia. Uudessa MacBook Prossa on uusimmat ja tehokkaimmat Intel-prosessorit ja uusi näyttö, joka nostaa pelin uudelle tasolle. Huippunopean Thunderbolt-liitännän ansiosta korkeatarkkuuksisia näyttöjä ja tehokkaita datalaitteita voidaan nyt liittää saman portin kautta. Vieraile Tectorissa ja koe uuden MacBook Pron uskomaton teho.

Uudet 13, 15 ja 17 tuuman MacBook Prot.

Tector. Apple-kauppiasi Lasipalatsissa ja Sellossa.

Lasipalatsi
Mannerheimintie 22-24,
00100 Helsinki
(09) 3508 1730

Kauppakeskus Sello
Leppävaarankatu 3-9,
02600 Espoo
(09) 3508 1760

Huolto
Rälssintie 12,
00720 Helsinki
(09) 3508 1750

www.tector.fi

VIISI ON SKENE

MATTI NIVES

Kirjoittaja on 31-vuotias tiedotusalan toimija, jonka mielestä onnistuneen mediastategian ei tarvitse välttämättä sisältää rikollisuutta.

Pienistä puroista syntyy isoja jokia, tähän tuki tiedetään. Joskus silti hämmentää miten minimaalinen idea tai posse voi musapiireissä synnyttää pitkälle resonoivia asioita, jopa uusia musiikkityylejä.

Kävin Oslossa helmikuussa ollessani *True Norwegian Black Metal* -nimisellä kiertojelulla. Meininki oli loistava: Satyriconista nykyään tuttu kitaristi **Anders Odden** houstasi hommaa ansiokkaasti ja kertoi bläkkis-skenen alkuvaiheista. 1990-luvun alkupuolelle ajoittui kiihkeä jakso, jolloin kirkot paloivat ja metallimaailman kuuluisa murhakin suoritettiin. Ai niin, ja kasarihevistä mm. entistä rajummalla imagollaan sekä soundillaan eronnut norjalainen black metal sai alkunsa.

Murhan kohteena oli Eurononymous ja murhaajana toimi Burzum alias **Varg Vikernes**, nyt jo vankilatuomionsa kärsinyt 38-vuotias mies. (Tuomion syynä olivat myös kirkkopoltot joiden tuhot nousivat noin 5 miljoonaan euroon.) Teon aikaan entiset kaverukset olivat parikymppisiä ja heillä oli visio raa'asta, äärimmäisen epäkaupallista musiikista, joka myöhemmin nousi koko maailman tietoisuuteen.

Jos kysyy musadiggareilta, mikä on Norja-metallin ydin, moni vastaa todennäköisesti black metal. Riipivä lo-fi -hevisoundi aggressiivisella otteella ja kuulemma kaupallisuushakuisesti keksityllä satanismi-imagolla teki selvää jälkeä ysärin hevipiireissä ja on arvostettua edelleen. Musiikin alkuperäistä näkyvyyttä eivät varmaankaan haitanneet kirkkojen polttamisista ja murhasta seuranneet hirvuotsikot.

Murhaa spekulointiin laajasti jälkikäteen ja vallalla olevan käsityksen mukaan kyse oli ennakoivasta hyökkäyksestä liittyen riitaan, joka puolestaan liittyi musiikin ympärillä tapahtuneisiin liiketoimiin. Oli miten oli, tästä ei pitänyt kirjoittamani sen laajemmin.

Pointtina nimittäin on se, että asiantuntija Oddenin mukaan Eurononymous ja Burzum muodostivat tarkalleen 40% koko alkuperäisestä black metal -skenestä. "Kuvitelkaa, koko hommaa pyöritti ensimmäisinä vuosina viisi ihmistä", hehkutti kiertojelumme vetäjä.

Viisi ihmistä! Mitä kaikkia ideoita onkaan tullut sekoiltua itse kullakin aikoinaan, jos asia rajataan tuollaiseen pienpiiriin. On hienoa ajatella miten vesittämättömät bläkkiksen alkuperäiset ympyrät ovat. Tyypit hengailivat Helvete-levykaupassa ja keksivät uuden skenen. Tuntuu samalta kun vaikkapa Helsingin Lifesaverista olisi ponnistanut kokonainen uusi musatyöli. Rikollisilla toimilla tai ilman.

Kouriintuntuvaa piirien pienuudesta tuli viimeistään kun menimme Neseblod-levykauppaan, joka jatkaa alkuperäisen hengailumestan perinteitä. Seinällä oli hienoja toisen käden memorabiliaesineitä, kuten esimerkiksi Euronouksen aikoinaan omistama originaalivinyyli Norja-bläkkikselle nimensä antaneesta Venomin *Black Metal* -levystä ja niin edelleen.

Musiikkimaailma lienee pullollaan vastaavia tarinoita, tässä siis vain yksi niistä. Viisi nuorta miestä Norjassa, visio uudesta soundista, tinkimätön toteutus. Myöhemmin rikolliset toimet ja maailman mielenkiinto äärimmäiseen musiikkiin.

Hiljattain uutisoitiin myös norjablökkis-kurssin sisältyvän jatkossa maan kansainvälisten diplomaattien ammattikoulutukseen, joten viimeistään nyt kiinnostuksen voidaan katsoa olevan "virallista".

Ehkäpä treffien kolmatta pyörää dissaava sananlaskukin kaipaa päivitystä: "Two's company, three's a crowd, five's a scene."

"Norwegian Wood
on harvinaisen
onnistunut elokuva-
sovitus, se värisee
nuoruutta ja intohimoa"
-Dagens Nyheter

Best summer festival in Russia

STEREOLETO

St. Petersburg

2011

25 June
STEREOPAST

KETA ft. Ilya
Lagutenko & AndreiOid RUS
Club Des Belugas GER
Chinawoman CAN
Zenzile FRA

Obz Dve RUS / The Soul Surfers RUS
Tip Top Telix RUS / The Myriads RUS

2 July
STEREOFUTURE

Apparat Band GER
Architecture
in Helsinki AUS
Casiokids NOR
Uusi Fantasia FIN

Motorama RUS / Gender ID RUS
PurPur UKR / Tinavie RUS

"Nights that will turn St. Petersburg
into the center of European music-
The St-Petersburg Times

"Must visit. Stereo leto is the symbol
of St Petersburg as white nights
and drawbridges-
Pulse

www.bestfest.ru Book tickets: +7 (812) 996-1-996 Official page: www.facebook.com/stereo leto

Norwegian Wood

Käsikirjoitus ja ohjaus
Tran Anh Hung

Alkuperäinen romaani
Haruki Murakami

FUJI TELEVISION NETWORK, INC.

ルウエイの森

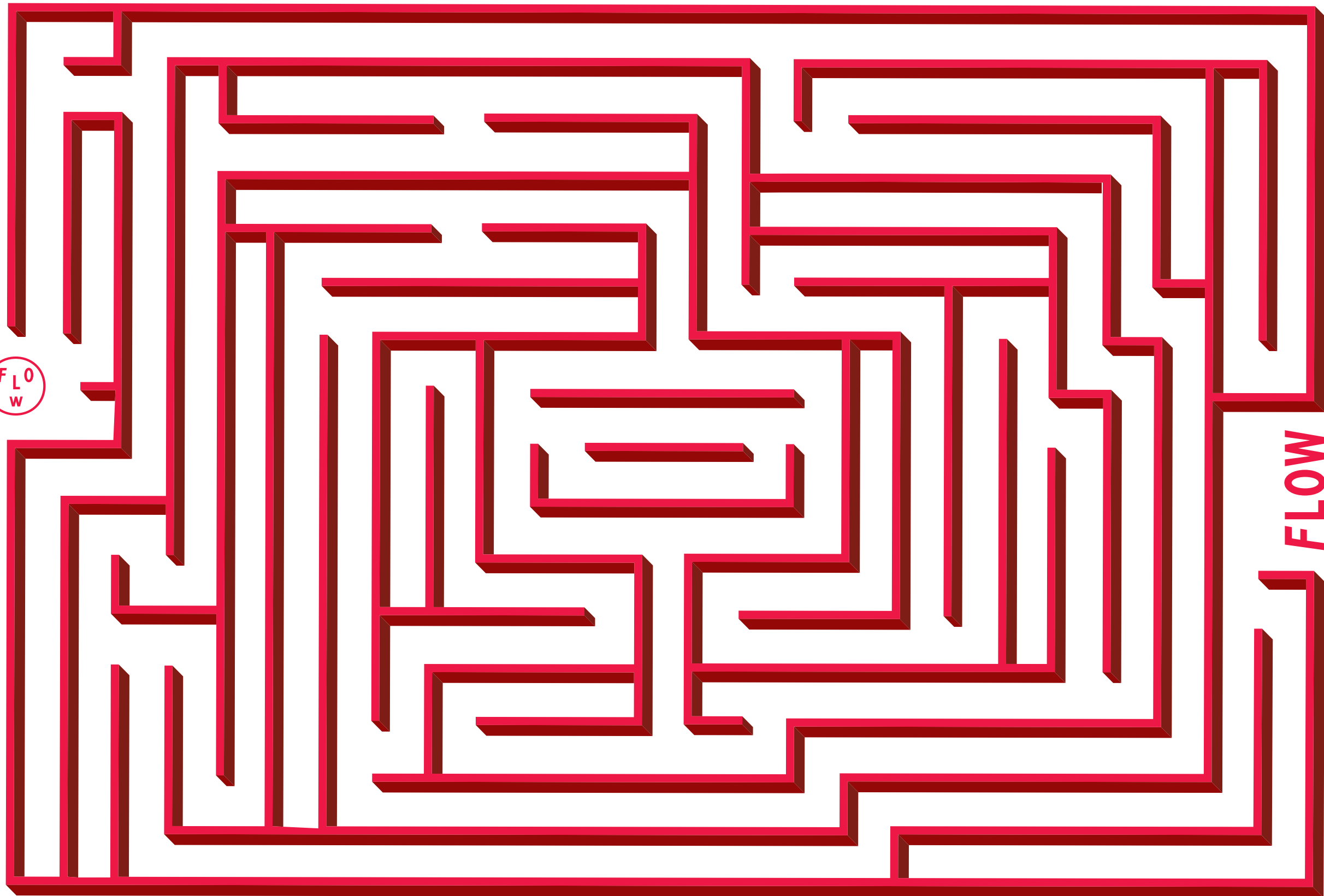
FORTISSIMOFILMS

© 2010 "NORWEGIAN WOOD" HARUKI MURAKAMI / ASMICK ACE ENTERTAINMENT INC., FUJI TELEVISION INC. ALL RIGHTS RESERVED.

ELOKUVATEATTEREISSA 8.7.
Ennakot KesäKino Engelissä 1.-7.7.

FLOW

FLOW

LÖYDÄ 5 VIRHETTÄ

+ VÄRITYSTEHTÄVÄ

LÖYDÄ 5 VIRHETTÄ

+ VÄRITYSTEHTÄVÄ

ZOMBY

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Iso-Britannia
Vahvuudet: parhaimmillaan parasta brittilästä
Heikkoudet: saapuu harvoin paikalle
Supervoimat: Pitchforkin suosikki
Kiihtyvyyys 0 - 100 km/h: hidas tai nopea, tilanteesta riippuen
Kestokyky: vaihteleva
Arkkiviholliset (kilpailijat): oma oikukas luonteensa
Ravinto: grime, UK garage & breakbeat

SLY & ROBBIE

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Jamaika
Vahvuudet: pettämätön rytmitaju
Heikkoudet: onko niitä?
Supervoimat: tuotteliasuus, yli 100 000 biisiä plakkarissa
Kiihtyvyyys 0-100 km/h: hitaahko
Kestokyky: loputon
Arkkiviholliset (kilpailijat): pudonneet pelistä jo viime vuosituhanella
Ravinto: ska & rocksteady

TENSNAKE

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Saksa
Vahvuudet: täydellinen disco-house -groove, nostattavat kosketinmelodiat
Heikkoudet: kaikki edellä mainittu on sämplätty suoraan muista biiseistä
Supervoimat: SOME-sankaruus, postaa facebookiin jatkuvasti loistavaa musiikkia
Kiihtyvyyys: kiihtyy yleensä vain noin 115 bpm:ään, mutta ripeästi
Kestokyky: tuleva vuosi näyttää, kestääkö ultimate-tisen koetinkiven: albumijulkaisun
Arkkiviholliset: laittomia sämplejä metsästävät tekijänoikeusjärjestöt
Ravinto: laadukas disco ja house 70-luvulta tähän päivään, bratwurst ja olut

ASTRO CAN CARAVAN

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Suomi
Vahvuudet: nykyisen vahvin avaruusjazz-ote
Heikkoudet: sekavuus, eivät välillä muista itseään keitä bändissä oikein soittaa
Supervoimat: elää astraalitasolla
Kiihtyvyyys 0-100 km/h: arvaamaton
Kestokyky: jäsenvaihtuvuuden arkipäiväisyydestä johtuen erittäin hyvä
Arkkiviholliset: todellisuus
Ravinto: Sun Ra, retrofuturologia, astrologia, luomuelintarvikkeet

TEETH

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Suomi
Vahvuudet: uusinta uutta Helsingistä
Heikkoudet: materiaalin ohuus (toistaiseksi)
Supervoimat: jääkiekon SM-liigassa pelaava veli
Kiihtyvyyys: nollassa 130 bpm:ään sekunnissa
Kestokyky: kokemusta musaprojekteista kolmelta vuosikymmeneltä
Arkkiviholliset (kilpailijat): ei ole, kaikkien ystävä
Ravinto: koko brittiläisen bassomusiikin pitkä historia

RÖYKSOPP

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Norja
Vahvuudet: pettämätön melodiavainu
Heikkoudet: vuoden 2000 trendikkäin elektrobändi
Supervoimat: uusiutumiskyky, silti muuttumatta lainkaan, kylmänsietokyky
Kiihtyvyyys 0-100 km/h: noin 30 sekuntia
Kestokyky: ennakoarviolta heikko, mutta aika on osoittanut hyväksi
Arkkiviholliset: jokaisen vuoden uudet trendikkäimmät elektrobändit
Ravinto: Vangelis, Jean-Michel Jarre, Brian Eno, Giorgio Moroder, turska

EMPIRE OF THE SUN

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Australia
Vahvuudet: teatraalisuus, draama ja grandiositeetti
Heikkoudet: tappelee jatkuvasti keskenään, tekee levylleen liikaa täytebiisejä
Supervoimat: täydellinen kahjous, nämä miehet ovat joko neroja tai mielisairaita
Kiihtyvyyys 0-100 km/h: pään sisällä matkustaessa valonnopeuskin on matelua
Kestokyky: syön hattuni, jos pysyy kasassa tämän vuoden loppuun
Arkkiviholliset: maalaisjärki, Empire Of The Sunin jäsenet
Ravinto: glam, new wave, ambient, Elton Johnin vaatekaapin sisältö

SHINE 2009

FLOW FESTIVAL '11

Kotimaa: Suomi
Vahvuudet: terävä biisikynä, selkeä esteettinen soundinäkemys ja kyky toteuttaa sitä
Heikkoudet: helposti paikannettavat vaikutteet, ajoittainen "sivuprojekti"-status
Supervoimat: skeneuskottavuus, jopa Paula Abdul hyppäsi kelkkaan
Kiihtyvyyys 0-100 km/h: kiihtyy tarvittaessa nopeasti, säilyttää tehokkaasti kulkunopeutensa
Kestokyky: vielä arvoitus
Arkkiviholliset: kynnikot, joiden mielestä vuosi 2009 meni jo
Ravinto: Madchester, baleaarisuus, 1990-luku, täsmälliset kampaukset

FLOW-TUOTTEET
ENNAKKOMYYNNISSÄ
SEURAAVISSA
PAIKOISSA:

BEAMHILL,
YLIOPISTONKATU 5,
HELSINKI
BELLES, LASIPALATSI,
MANNERHEIMINTIE
22-24, HELSINKI
STUPIDO SHOP, ISO
ROOBERTINKATU 23,
HELSINKI

